

Crightonova rodina

Penny Jordanová

99 Kč

Nyní za nižší cenu!

Samantha a Liam
Katie Crightonová a Seb

Dokonalý otec • Dokonalá noc

Crightonova rodina

Penny Jordanová

Dokonalý otec
Dokonalá noc

Dokonalý otec

Samantha Millerová překročila třicítku a je stále svobodná a bezdětná. Rozhodne se odjet do Anglie a tam si obstarat manžela! Netuší však, že Liam Connelly, muž, kterého v mládí milovala, opětuje její city, ale sám si je nechce přiznat. Až Samantha odjezd ho donutí, aby jí vyznal lásku!

Dokonalá noc

Katie Crightonová a Sebastian Cooke se viděli pouze párkrát, ale do oka si nepadli. Ona tajně miluje muže své sestry a Sebastian se po nevydařeném manželství nechce vázat. Přesto je k sobě cosi přitahuje... Po jedné společné strávené noci se zdá, že vše je tak, jak má být!

www.harlequin.cz

ISBN 83-238-1232-2

ISSN 1730-2153

9781730215019

Cena 99 Kč / 119 Sk

Penny Jordanová

Dokonalý otec

Dokonalá noc

Penny Jordanová

Dokonalý otec

PRVNÍ KAPITOLA

„To se ti o víkendu opravdu povedlo, Sam. Nikdy bych si nepomyslel, že zlatou medaili společenosti může získat ženská...“

„Sam není ženská, ženské jsou malé a roztomilé a pomilováníhodné, sedí doma a rodí děti... Sam... vždyť ani to její jméno není ženské...“

Samantha Millerová se vztyčila v celé své výšce dobrých sto osmdesáti centimetrů – což bylo o nějaké čtyři centimetry více, než měl muž, který se do ní tak veřejně a nestydatě obouval.

„To je tvůj problém, Cliffe,“ opáčila přátelsky. „Ty prostě nepoznáš pořádnou ženskou, když ji potkáš. Je to s tebou asi dost špatné, když jediná ženská, kterou si dovedeš představit, je ta, kterou jsi právě barvitě vylíčil. A co se týče dělání dětí...“ Zmlkla, aby dodala svým slovům na důležitosti vědoma si toho, že ji všichni její kolegové, kteří se stali svědky této scénky, sledují s nebývalou pozorností. „Jsem dost ženská na to, abych měla dítě, kdykoliv se mi zachce.“

Teprve teď si uvědomila skutečný rozsah své zlosti na Cliffe, který ji tu veřejně uráží. Z očí jí začaly šlehat blesky a hlas se slabě zachvěl.

„Ty a dítě...“ vyštěkl její protivník rozžlobeně, než mohla pokračovat. „Kdo by ksakru chtěl

oplodnit takovou ženskou jako ty? Nikdo. Tvoje jediná šance, jak se propracovat k dítěti, je skrze sperma nějakého chudého studenta medicíny a injekční stříkačky..."

Lidé postávající kolem se rozesmáli a Samantha si uvědomila, že i když ji její kolegové veřejně uznávají, stále je dost těch, kteří sdílejí názory Cliffova Marlina.

Kdyby se do podobné situace dostala jiná žena, asi by propukla v pláč nebo ztratila nervy, ale to se Sam stát nemohlo. Brzy pochopila, že když je někdo tak velký jako ona, pak jeho pláč vůbec nevypadá roztomile, a kromě toho...

Pohlédla dolů z výšky svých více než sto osmdesát centimetrů a odkryla bělostné zuby v naprostém falešném úsměvu. Přezíravě pokrčila rameny.

„Máš právo na svůj názor, Cliffe, ale chlapče, vím odkud vítr fouká. Kdybych hrála golf tak mizerně jako ty, asi bych taky byla dost našťavaná. A co se týče dělání dětí... jen si vzpomeň, kolikrát jsi o víkend minul, když jsi měl doklepnout míček..."

Teď pro změnu patřil uznalý smích Samantha dobře mířené ráně.

Aniž poskytla Cliffovi šanci cokoliv namítnout, otočila se na podpatku a rychle odcházela pryč s hlavou hrdě vztyčenou.

Co na tom, že v okamžiku, kdy bude mimo dohled a doslech svých kolegů, stane se okamžitě námětem jejich nepřítulných lichotivých hovorů. Amazonka, která za celou dobu, co pracovala ve společnosti, nikdy nebyla na žádné společenské akci s doprovodem. Jediná z relativně malé skupinky žen v jinak zcela mužské společnosti, která se za žádných okolností nikdy nikomu nesvěřila s podrobnostmi svého soukromého života.

Teď, když překročila třicítku, si Samantha uvědomovala, že tahle dekáda by mohla být ta nejproduktivnější, ale zároveň i nejrychleji ubíhající v jejím životě. A taky dekáda, kdy šance, že by mohla konečně potkat muže, muže... kterého by dokázala milovat, muže, s nímž by toužila strávit zbytek svého života, muže, s nímž by měla děti, po kterých tolik toužila, se pomalu ztenčovala.

Měla samozřejmě ve svém životě muže... hodné mužů, mužů, kteří se nechtěli vázat, mužů, kteří nechtěli děti, mužů, kteří sice chtěli děti, ale zase nechtěli manželku, mužů, kteří již byli ženatí... mužů, kteří... Ano, seznam mužů, kteří pro ni neměli význam, by byl nekonečný a možnosti se zužovaly ještě víc, když byl někdo tak vybíravý jako ona.

„Proč s ním nejdeš aspoň na rande?“ ptala se její sestra-dvojče Roberta, když byla naposledy doma ve Státech ze svého nového domova v Anglii. Jejich matka si stěžovala Bobbie na Saminu zatvrzelost, s níž odmítala muže, který se jí v té době dvořil.

„To přece nemá smysl. Já vím, že to není on,“ odpověděla jí Samantha fatalisticky. „To od tebe není hezké, že stojíš na mámině straně,“ postěžovala si Samantha později sestře, když osaměly. „Ty sis našla toho svého, jediného, a když vidím, jak jste šťastní a spokojení, jak bych mohla chtít něco mňm, něco polovičatého?“

„Ale, Sam.“ Bobbie ji vzala chlácholivě kolem ramen. „Promiň, máš pravdu, to opravdu *nesmíš*, ale ráda bych ti řekla, že ho musíš najít brzy.“ Na jednu začala zívat. „Jsem tak unavená.“

„Unavená, to se nedivím,“ rozesmála se Samantha a pak se se smutnou závistí zadívala na ses-

třino těhotné břicho – doufejme nikoliv dvojčaty, jak Bobbie zprvu doufala. Tohle zase bude určitě jen jedno. Když Bobbie uviděla výraz v sestřiných očích, zeptala se jemně: „Tos nikdy v životě nepotkala nikoho, koho bys mohla milovat, Sam?“

Samantha se zamyslela, než záporně zavrtěla hlavou. „Ne. Pokud nepočítám ten románěk, co jsem měla s Liamem v době, kdy začal pracovat u otce... To mi ale bylo asi čtrnáct a Liam mi dal velmi brzy najevo, že nemá zájem o nějakou nedostrou žábu s rovnátky a copánky.“

Roberta se rozesmála. Liam Connolly byl otčův hlavní sekretář a v rodině nebylo tajemstvím, že ho Stephen Miller podporuje, aby se ucházel o místo guvernéra, když on sám odchází na odpočinek.

„No, věřím, že jedenadvacetiletému muži, a zvláště tak hezkému, jako byl Liam, se myšlenka, že ho obdivuje nějaký čtrnáctiletý žabec, asi moc nezamlouvala.“

„To si piš. Víš, že mě dokonce jednou odmítl políbit na Den díkůvzdání? Dovedeš to pochopit, mě – dceru jeho nejvyššího šéfa?“

„Ano, to mohla být velká překážka jeho postupu,“ souhlasila sestra žertovně.

„Hmm... a pro Liama byla vždycky kariéra na prvním místě,“ dodala Sam. „Jeho životem – a ložnicí – prošlo tolik žen, ale i otec sám si všiml, že ho nikdy ani nenapadlo se nějak vázat. Bože, dokonce ani žádné z nich nedovolil, aby se k němu nastěhovala.“

„Možná, že pořád hledá tu paní *Pravou*...“

Samantha se vyčítavě zadívala na sestru.

Samantha zamířila k výtahu. Co teď, když polední přestávka začíná až za hodinu? A ona se právě teď potřebuje nadýchat čerstvého vzduchu, a ne toho zatuchlého a vyčpělého, zamořeného Cliffovou zlobou a závistí. Protože právě to bylo důvodem jeho útoku, to Samantha věděla zcela jistě... Posledních šest týdnů se po ní nemilosrdně vozí – od té doby, co byla povýšena, zatímco on zůstal tam, kde byl.

Díkybohu, čeká ji měsíční dovolená. Ale ona zatím ani nehnula prstem, aby něco zařídila. Musí se do toho co nejdřív pustit, vždyť jede za sestrou.

Otcovo funkční období guvernéra ještě nekončí, jinak by přijel i s matkou za ní a strávili nějaký čas všichni pohromadě.

Rodina Millerových držela při sobě, jejich vřelé vztahy byly způsobeny částečně i jejich pohnutou historií. Matka se narodila jako nemanželské dítě Ruth Crightonové, neprovdané dcery Crightonů z Haslewiche v Cheshire v Anglii v době, kdy ještě navštěvovala střední školu. Něco podobného bylo pro společnost těžko přijatelné.

Stalo se to za druhé světové války. Ruth se vášnivě zamilovala do Samanthina dědečka Granta, ale vzhledem k zvláštním okolnostem byla svou rodinou nucena dát dítě, matku Samanthu a Roberta, k adopci.

Řízením osudu adoptoval tajně Ruthino dítě Grant, který se domníval, že dítě odmítá stejně jako odmítala jeho.

Teprve když si Samantha a Roberta uvědomili, jak těžce jejich matka Sarah Jane nese čin své matky, pojaly plán, že dají ty dvě znovu dohromady. Tehdy také vyšly najevo všechny okolnosti související s narozením Sarah Jane. A tak se jejich pra-

rodiče znovu sešli. A Roberta nadto potkala Lukea, za nějž se provdala a měla s ním již jedno dítě. A druhé bylo na cestě.

Stejně jako jejich babička byl i Luke z rodiny Crightonovy. Avšak z Chesteru, nikoliv z haslewichské větve.

Crightonové a zákon byli spojeni jako broskve se šlehačkou, a proto nebylo divu, že se Luke stal jedním z nejvyšších radních města.

Zpočátku se Samantha svého mírně upjatého švagra obávala, ale za jeho strohostí se skrýval smysl pro humor a bystrý úsudek. Pravda, uloupil jí milovanou sestru a odvezl ji až za oceán, ale zároveň ji učinil navýsost šťastnou. Sestry se sice nemusely vidět každý den, ale byly okamžiky, jako například teď, kdy jediným člověkem, po kterém Samantha toužila, byla její sestra.

Cliff Marlin byl sice pouhou karikaturou skutečného muže, ale takovou karikaturou, která ji zranila více, než si byla ochotna připustit.

Jeho zlovolná nárážka ji zasáhla hluboce a bolestivě. Ani Bobbie nevěděla, jak silně jí někdy Sam závidí, že má šťastné manželství a zdravé dítě. Jak ale může mít dítě, když v jejím životě není žádný příhodný muž?

A teď ještě Cliff... Bylo by od ní pošetilé, nechat se dohnat k osobním urážkám. Byla přece úspěšná ve velmi náročné oblasti počítačové techniky, kde je logika nezbytným předpokladem úspěchu, aby podlehl impulzu odhodit opatrnost a poddat se emocím, které s ní cloumaly, a svým chováním připustit, že ji tato otázka zraňuje a tíží.

Přirozeně by se nehodilo, aby se dcera guvernéra nechala unést svými vnitřními konflikty. Její

otec byl v Cliffových očích samozřejmě jen dalším argumentem proti ní. Dělal, že neslyší nevraživé poznámky, které Cliff trousil před kolegy, když dostala místo, které tolik chtěl získat pro sebe.

„Je jasné, že by neměla vůbec žádnou šanci, kdyby její otec nebyl guvernérem,“ zaslechla, jak si stěžuje těm, kteří byli ochotni mu naslouchat. „Ani se tomu nedivím. Společnost usiluje o státní zakázky a jak lépe si naklonit guvernéra než nabídnout jeho dceři výhodné místo...“

Nebyla to pravda, a Samantha to dobře věděla. Vyhrála konkurz zaslouženě. Byla prostě tím nejlepším člověkem pro tu pozici a také to Cliffovi jasně řekla. Vůbec se mu to nelíbilo, nebylo divu, a o to méně, když ho porazila na každoročně pořádaném golfovém turnaji společnosti.

Za to musela poděkovat Liamovi. Byl vynikající hráč, už jako kluk, a nikdy jí nedovolil, aby ho porazila, a nemilosrdně ji kritizoval za její chyby. Stejně tak dobře hrál i šachy – a poker – což byl důvod, proč otec s nadsázkou tvrdil, že by se výborně hodil na guvernéra.

Rodiče o tom živě diskutovali, když se na začátku týdne sešli na společné večeři.

„Plně chápu, proč máš takový zájem, aby se Liam stal guvernérem, až odejdeš do důchodu,“ souhlasila matka, „ale jestliže ho zvolí, bude nejmladším guvernérem, kterého tento stát měl.“

„Hmm... je mu sedmatřicet, což je na tohle místo opravdu nezvykle málo,“ připustil otec.

„Sedmatřicet a je svobodný,“ naléhala Sarah Jane. „Měl by daleko lepší vyhlídky, kdyby byl ženatý...“

Když Stephen Miller zdvihl tázavě obočí, matka pokračovala: „Nedívej se na mě takhle. Sám

nejlíp víš, že mám pravdu. Voliči jsou rádi, když je jejich guvernér ženatý muž se smyslem pro rodinu. Cítí se jistější a podporuje to jejich instinktivní pocit, že..."

"...že co? Ženatý guvernér je lepší než svobodný?" zeptal se otec suše. Ale v duchu musel připsat své ženě bod k dobru za dobrý úsudek.

"Liam samozřejmě nemá nedostatek potenciálních kandidátek na manželku," připustil otec a vypadal trochu ostýchavě.

"Stephene Millere, ty na něj záliš?"

"Žárlit... ani nápad," protestoval otec.

"Myslím, že by ses měl stydět," peskovala ho škádlivě matka. "Mohla bych si začít myslet, že si mě a své rodiny příliš nevážíš."

"Miláčku, dobře víš, že to není pravda," odpověděl okamžitě otec tak něžně, že se Samantha musela přemáhat, aby potlačila slzy.

Jak by mohla slevit ze svých požadavků, když má před sebou šťastné manželství své sestry, svých milovaných rodičů a samozřejmě i prarodičů, kteří byli do sebe stále tak zamilováni, jako to osudové válečné léto, než byli od sebe násilím odloučení.

Jenomže si zatím nedokáže najít toho pravého muže, který by ji miloval a byl láskyplným otcem dětí, kvůli nimž se jí Cliff tak nenávisně posmíval poukazuje na to, že žádný muž by jí dítě neudělal.

Co by za to dala, kdyby mu mohla dokázat opak, vejít do kanceláře nejen po boku se svým vyvoleným, ale s břichem triumfálně se dmoucím dítětem... jejím dítětem... Až dosud Bobbie nepokračovala v tradici Crightonovy rodiny a nepočala dvojčata. Při minulém těhotenství doufala, že by se to mohlo podařit, ale běžnou

prohlídkou se ukázalo, že bude mít jen jedno, ale teď, když se těhotenství blížilo ke konci, si občas postěžovala, že se cítí tak mohutně, jako by nosila nejméně čtyřčata.

Dvojčata!

Dvojčata... Proplétala se historií rodiny Crightonových jako stále se opakující refrén, ale teď navzdory všem sňatkům, které se v rodině za několik posledních let udály mezi jejím sestřenicemi, nikdo dvojčata neměl.

Samantha zavřela oči. Představovala si, jak se opírá o pevnou paži své lásky, v obličeji blažený úsměv, tělo obtížené dvěma nenarozenými dětmi, které snad v sobě nosí, ale její mysl, její srdce vznášející se v oparu lásky a štěstí.

"Sam."

Ostrý, varující tón hlasu její sestry byl tak jasný, tak živý, jako by Bobbie stála po jejím boku.

Provinile otevřela oči a náhle si uvědomila, že kdosi na ni skutečně zavolal jménem, kdosi, kdo zcela jistě nebyl její milovanou sestrou.

Vzhlédla a zadívala se do stříbrošedých očí Liama Connollyho.

Ano, vzhlédla, protože Liam, díky, nebo tak to alespoň Liam říkal, vikinským předkům, které podle jeho tvrzení měl skrze norskou rodinu své matky a nehledě na své zcela nenordicky tmavé vlasy, byl o několik centimetrů vyšší než ona.

"L-Liame, ahoj..." Proč se proboha klepu jako dítě přistižené s prsty ve sklenici se zavařeninou? ptala se Samantha sama sebe.

Liam ukázal na rušnou ulici před nimi a suše prohodil: "Vím, že se považuješ za nadlidskou, ale mám pocit, že to není nejvhodnější způsob snažit se to dokázat tím, že budeš přecházet sil-

nici se zavřenýma očima. A kromě toho, v tomhle státě máme zákon proti neukázněnému přecházení vozovky, víš.“

Sam si trochu odbojně odfrkla a napadlo ji, čím to je, že při setkání s Liamem má vždycky pocit, že jí je čtrnáct.

„Tatínek říkal, že budeš kandidovat na guvernéra, až půjde do důchodu,“ prohlásila ve snaze změnit předmět jejich hovoru.

„Hmm...“ Vrhla na ni podezíravý pohled svých neskutečných očí, které dokázaly být někdy tak kouřově zasněné a přitažlivé a jindy zas tak chladné, že by dokázaly změnit srdce v kus ledu a vědomí v tabulku skla, kterou je vidět každý sebemenší hřích.

„Mám to chápat tak, že ty s tím nesouhlasíš?“

„Je ti sedmatřicet. Tvůj volební okrsek New Wiltshire funguje jako po másle skoro bez tebe. Myslela jsem si, že by ses chtěl pustit do něčeho většího.“

„Do čeho? Kandidovat na prezidenta?“ protažoval Liam. „Možná, že New Wiltshire pro tebe nic neznamena, ale věř, je s tím spousta práce. Uvědomuješ si, že se chystáme přijmout nový zákon, podle kterého by lidé dobrovolně odevzdali zbraně? Víš, že máme jednu z nejnižších nezaměstnaností v celé unii a že naše děti mají jednu z nejvyšších úrovní vzdělání, když odcházejí ze střední školy? Víš, že náš sociální program byl oceněn jako jeden z nejlepších a že...“

„Ano... Ano, já všechny tyhle věci vím, a vůbec to neberu na lehkou váhu. Je to koneckonců můj domov, a mám ho ráda. Můj otec je tady guvernérem a...“

Liam na ni upřel svůj ocelově šedý pohled, a ig-

noruje její slova, pokračoval: „Víš, že zahrady obklopující sídlo guvernéra byly prohlášeny za poctu dobrého vkusu první dámy –“

„Ale já to všechno uznávám,“ spustila Sam, ale pak zmlkla a vyčítavě na něj hleděla.

„Tak dobře, dostals mě,“ připustila posmutněle a váhavě se usmála, když viděla, že i Liam se směje.

„New Wiltshire je krásné místo, Liame, já to vím. Jen jsem si myslela, že pokukuješ po nějakém větším rybníku... po něčem méně provinčním,“ namítla suše a nedalo jí, aby nedodala: „Koneckonců, ne nadarmo trávíš tolik času ve Washingtonu.“

„S tvým otcem,“ namítl Liam okamžitě a pak dodal: „Ale kdybych věděl, že ti tady chybím...“

Sam na něj opovržlivě pohlédla.

„Tohle neříkej,“ varovala. „Já tě znám – nezapomeň... nevím, co na tobě všechny ty ženské vidí, Liame –“ začala nemilosrdně.

„Ne?“ přerušil ji rychle. „Chceš, abych ti to ukázal?“ škádlil ji.

Ke své hrůze si Sam uvědomila, že se začíná proti své vůli červenat.

Věděla dobře, že si z ní Liam jen dělá legraci. Konečně nebylo by to poprvé.

„Ne, díky,“ odpověděla automaticky. „Dávám u mužů přednost exkluzivitě. Exkluzivitě a hnědým očím,“ dodala ve stejném tónu jako on. „Na mužích s hnědýma očima musí něco být, když mě tak přitahují.“

„Hnědé oči... hmm... A co kdybych je měl pořád zavřené – anebo si pořídil kontaktní čočky. Na co jsi myslela, když jsem tě vyrušil?“ chtěl vědět, a změnil tak téma hovoru, které se zdálo být vyčerpané.

„Na co jsem myslela?“

Samantha dobře věděla, co by jí řekl, kdyby mu prozradila své myšlenky. Nesouhlasil a naléhal by ještě víc než její sestra.

„Ech... na nic... celkem na nic,“ vytáčela se, ale když viděla, jak se zamračil, a uhodla, že jeho zvědavost neukojila, rychle dodala: „Myslela jsem na nadcházející návštěvu mé sestry.“

„Ty jedeš do Anglie?“

Samantha se na něj nejistě podívala. Mračil se a jeho tón byl najednou skoro příkry.

„Ano, na celý měsíc. Což je víc než dost na to, aby Bobbie uskutečnila své intrikánské plány,“ dodala uštěpačně.

„Bobbie se ti snaží najít nějakou výhodnou partii?“ zeptal se Liam.

„Vždyť ji znáš,“ pokrčila rameny Samantha. „Je tak zamilovaná do Lukea, že mě chce taky vidět šťastně provdanou. Měl by sis dát pozor, Liame,“ smála se. „Jsi dokonce starší než já. Možná, že příště přijdeš na řadu ty! Dej si pozor, možná že má pravdu. No a Anglie se jí zdá být vhodné místo pro hledání ženicha,“ dobírala si ho Samantha, když si vzpomněla na jeho popichování. „Angličani jsou něčím hrozně pfitazliví.“

„Zvlášť pokud mají hnědé oči?“ zeptal se Liam nezvykle tvrdým tónem.

„Hmm... přesně tak,“ souhlasila Samantha se smíchem. Ale zdálo se, že Liam bere celou věc daleko vážněji než ona, protože se kamsi zahleděl, a když se znovu podíval na Samanthu, měl chladný a zkoumavý pohled.

„A není to jeden konkrétní hnědooký Angličan, o kterém mluvíme, vid?“

„Jeden konkrétní...“ Samantha byla ztracena.

„No, chlapče, myslím si, že jeden by úplně stačil,“ souhlasila a nasadila tón venkovské naivky. „Alespoň pro začátek, ale pak... Kam míšš, Liame?“ zeptala se a vzdala se svého škádlivého tónu, když uviděla, jak se tváří.

„Jen jsem si vzpomněl, jak se na tebe díval Lukeův bratr na Lukeově a Bobbiině svatbě,“ řekl chladně. „Pokud si vzpomínám, tak má hnědé oči.“

„James...“ Samantha se zamračila. Nedokáže si už ani vybavit, jaké měl oči, ale zcela jistě to byl opravdu roztomilý, seriózně vyhlížející muž, pokud jde o touhu usadit se a mít rodinu zcela otevřený. Rozhodně se nebál nějakých závazků a určitě neměl předsudky ohledně vysokých nezávislých žen. To tedy ne, chlapče.

„Hmm... to máš pravdu, měl hnědé oči,“ souhlasila a nepřítomně se usmála.

„A budete mít určitě hnědooké děti.“

„Cos říkal?“

Samantha se zadívala na Liama. Právě ji napadla báječná myšlenka.

„Hnědooké geny potlačují modrooké, nemám pravdu?“ zeptala se, aniž očekávala odpověď.

„Sam, co se to ksakru děje?“

Liam ji popadl za předloktí, ne bolestivě, ale natolik pevně, aby si Samantha uvědomila, že ji jen tak nepustí ze svých spárů.

Slabě si povzdechla a vzhledla k němu.

„Liame, řekl bys, že jsem ženská, která nemůže... kterou by mužský...“ Zmlkla, když hrozilo, že se jí vylíjí slzy z očí. Polkla a pokračovala chladně: „Kdosi mi dnes řekl, že nejsem dost ženská na to, aby mě nějaký mužský chtěl... za matku svých dětí. Dokážu mu, že se mylí, Liame... Dokážu mu to tak, že...“

Pojedu do Anglie a najdu si mužského, který ví, jak milovat, a dovede ocenit *skutečnou* ženu, *skutečnou* ženu ve mně, a bude mě milovat a já ho budu milovat tak, že...

„Pusť mě, Liame,“ přikázala, když ucítila, že jeho stisk zesílil. „Už jsem přetáhla přestávku na oběd a musím ještě udělat milion věcí.“

„Samantho,“ začal Liam varovně, ale ona se mu už vysmekla a odcházela. Byla rozhodnuta a byl to ironicky právě Liam, kdo ji v jejím rozhodnutí utvrdil, a teď už se nenechá ničím a nikým zviklat. V Anglii si najde lásku, stejně jako se to podařilo její sestře. Proč si to proboha neuvědomila dřív... proč ji to nenapadlo? Angličané jsou jiní. Angličané nejsou jako Cliff. Angličané... Jeden Angličan ji bude milovat tak, jak toužila, a ona bude milovat na oplátku jeho.

Už začala litovat, že to Liamovi na sebe prozradila. Ten její proradný upovídaný jazyk, ale nikomu jinému to neřekne. Ani Bobbie ne. Ne, její hledání dokonalého manžela, dokonalého otce jejich dětí, po němž tak touží, bude jejím velkým tajemstvím.

S očima rozzářenýma novou nadějí Samantha vešla do kanceláře.

DRUHÁ KAPITOLA

„Jen si představ, ode dneška za týden už budu v Haslewichi s Bobbie.“

Na druhé straně elegantního mahagonového jídelního stolu, který byl rodinným dědictvím a který si její matka vzala z rodinného sídla do guvernéřské rezidence, kde nyní všichni společně žili, se Sarah Jane Millerová něžně usmívala na svou dceru.

„Já ti úplně závidím, miláčku,“ řekla. „Kdybychom tam tak mohli s otcem jet také, ale zatím to ještě není možné.“

„Já vím, ale letošní Vánoce už strávíme všichni společně s Bobbie. Do té doby už otec v úřadu skončí,“ utěšovala ji dcera.

„Hmm... musím říct, že mě to ani nebude mrzet,“ odpověděla matka a pak se omluvně zadívala na čtvrtého člena jejich společnosti.

„Liame, to není tím, že by tenhle dům nebyl...“ Zmlkla a rozesmála se. Zavrtěla hlavou. „Co to povídám,“ zasmála se pollačovaným smíchem. „Ty dobře víš, že se už nemůžu dočkat, až se vrátím domů. Doufám, že až se rozhodneš oženit, budeš svou nastávající varovat, co může očekávat... až se sem nastěhuje...“

„Ještě není jisté, že budu zvolen guvernérem,“ poznamenal Liam suše.

„Doufám, že budeš,“ trvala na svém Samantha matka. „Jsi určitě ten nejlepší člověk na tohle místo.“

„Sarah Jane má pravdu,“ vložil se do hovoru otec. „Můžu ti říct, že jsem slyšel, že některé dámy z New Wiltshire a dokonce z Washingtonu už pro tebe chystají slavnostní tabuli.“

Samantha se poslušně přidala k pobavenému smíchu společnosti, ale z nějakého nejasného důvodu, který nedokázala uhodnout, se jí myšlenka na lačné paničky z Washingtonu nezdála až tak zábavná jako ostatním.

„Přesto je tu jedna věc, kterou bys měl uvážit, Liam,“ pokračoval otec už vážnějším tónem. „Neříkám, že na tom závisí tvé zvolení guvernérem, ale je nesporná skutečnost, že jako ženatý muž bys měl u voličů daleko větší šanci.“

Liam velmi pomalu odložil hrušku, kterou právě loupal. Samantha si všimla, že na rozdíl od ní se mu podařilo odstranit skoro celou slupku, aniž by drasticky změnil tvar ovoce nebo se celý potřísnil její šťávou. Takový byl Liam. Viděla ho jednou, jak si svlékl sako a pomohl s nějakým problémem, který vyžadoval sílu jeho dokonale vypracovaného těla, aniž by si v nejmenším zafšpinil dokonale čistou košili. Ona nedokázala ani otevřít dveře od ledničky, aniž by na sebe něco nepřevrhla nebo nevyhlila.

„Do voleb zbývá už jen několik měsíců,“ namítl Liam otci. „Mám takový pocit, že by voliče příliš neoslnil nějaký narychlo dohodnutý a účelově plánovaný sňatek,“ vysvětloval nevzrušeně.

„Než začne nové volební období, ještě uplyne hodně vody,“ nedal se otec. „Vzpomínám si, že když jsem poznal Sarah Jane, chtěl jsem se ženit co nejdříve.“

Samanthini rodiče si přes stůl vyměnili láskyplné pohledy. Sam se zadívala z okna. Její rodiče jsou tak, tak šťastní.

Zuřivě si okusovala spodní ret. Když byla ještě dítě, matka jí jednou řekla: „Samantho Millerová, jestli s tím nepřestaneš, budeš mít ten ubohý spodní ret neustále bolavý a oteklý.“

„Máma má pravdu,“ zasyčela Bobbie škádlivě, když matka odešla. „Božíčku, to bude ale sexy. Kluci budou šleť, aby tě mohli políbit.“

„Kluci... pche...“ protestovala Samantha. Kdo by chtěl nějaké kluky, když existuje Liam? Jaké by to bylo, kdyby ji políbil? Měl ta nejpřitažlivější ústa, která kdy viděla. Jen při pouhém pomyšlení se zachvěla.

„Chápu, co mi chceš říct,“ připustil Liam, „ale osobně si nemyslím, že bych se díky sňatku stal lepším guvernérem. Ve skutečnosti,“ dodal suše, „by to mohlo mít zcela opačný efekt. Zamilovaní muži, jak je notoricky známo, nejsou schopni se soustředit na nic jiného než na svou vyvolenou.“

„Možná, že to je tím, že ty jsi zamilován do své kariéry,“ vložila se do hovoru Samantha, než mohl Liam cokoli dodat. „Musíš přiznat, že jsi vždýcky věnoval víc pozornosti než kterékoliv ženě.“

„Sam...“ namítl matka, ale Liam zavrtěl hlavou.

„Není divu, že ti šachy pořád nejdu,“ dobíral si ji Liam, „tah proti soupeři musíš udělat teprve tehdy, když si jsi jistá, že jsi dobře chráněná a máš naplánovaný další krok. Já bych zrovna tak mohl říct, že ani ty nemáš partnera a že jsi obětovala většinu svého soukromého života budování kariéry.“

„Ale ne tak jako ty,“ vybuchla Samantha ihned. „Ty si záměrně vybíráš ženy, se kterými se dříve či později budeš nudit. Nechceš vážný vztah. Máš

z dlouhodobějšího vztahu přímo hrůzu," obvinila ho. „Bojíš se emocionálně upnout k nějaké ženě.“

„Pak se mi zdá, že máme cosi velmi společného," nedal se Liam bez boje.

„Co tím myslíš?" zeptala se Samantha vyzývavě.

„Je nad slunce jasnější, že muž, jakého potřebuješ, by tě musel držet při zemi, poskytnout ti pevnou základnu, ze které by ses mohla vydávat do svých snů, ale místo toho si vždycky vybereš stejný typ emocionálně nevyrovnaného, snadno ochočitelého, nepřesvědčivého chlápka. Obviňuješ mě, že se nechci emocionálně vázat na nějakou ženu, Samantho. Já bych řekl, že i ty se bojíš jakýchkoliv závazků, nechceš se oddat někomu cele a úplně, a to i sexuálně. Promiň mi mou otevřenost." Pak se zvedl a zdvořile omluvil rodičům.

„Mám ještě nějakou neodkladnou práci. Uvidíme se zítra, Stephene, a rád bych ti předložil ty materiály, o které jsi mě prosil.“

Když odcházel, Samantha se ptala sama sebe, jestli je na ní patrné, že je zlostí bez sebe. Jak jí něco takového mohl říct, a ještě před rodiči? Není to pravda, samozřejmě, jak by mohla být?

Přece není nějaká plachá, hrbící se panna, která nikdy nepoznala fyzickou intimitu. Své panenství ztratila za zlatých časů vysokoškolských studií s tehdejší svým přítelem, s nímž chodila několik měsíců. A přestože ta zkušenost byla spíš jakýmsi zasvěcovacím rituálem než vstupem do nového světa dokonalé lásky a citového a fyzického blaha a euforie, nebyla mezi svými vrstevnicemi žádnou výjimkou, jak se později od svých přítelkyň dozvéděla.

Pravda ovšem je, že oproti Liamovi se nemůže pochlubit seznamem svých sexuálních úspěchů

dlouhým jako paže. A pravda taky je, a to bylo její soukromé tajemství, že na sebe pohlížela jako na ženu, pro niž sex nikdy nebude na prvním místě, rozhodně nebude mít takovou důležitost jako fyzická blízkost nebo jako láska k dětem, které, jak doufala, bude jednou mít. Ale co je na tom špatného? Dělá snad to, že člověk postaví sex na první místo svého hodnotového žebříku, z něj lepšího člověka? Samantha si to nemyslela a rozhodně nehodlala předstírat ani sexuální touhy, ani sexuální zkušenosti, které neměla, jen proto, že se to od ní očekává.

„Víš, jsou okamžiky, kdy si kladu otázku, zda jsi pořád ještě dospívající dívka, nebo žena, která překročila třicítku," uslyšela Samantha, jak otec smutně poznamenává a také vstává od stolu.

Zadívala se tázavě na matku.

„To není fér, mami. To Liam si začal a..."

„Tvůj otec má pravdu, miláčku," přerušila ji matka něžně. „Opravdu Liama někdy dráždíš.“

„Já ho dráždím?" namítla Samantha podrážděně. Pak náhle ucítila, jak jí tvář polévá ruměnce, protože si uvědomila sexuální podtext matčina komentáře.

Liam... sex... a ona? To snad ne! Tuhle směšnou záležitost už dávno překonala.

„Zaslouží si to," řekla matce zuřivě. „Dokáže být tak hrozně arogantní. Jestli se někdy stane guvernérem, bude muset své chování trochu polidštit a začít se chovat k lidem ohleduplněji. Pokud se jedná o znalosti nebo logiku, pak je Liam jistě tím nejlepším na tohle místo, ale pokud se jedná o vztah k lidem..."

„Sam. Teď jsi zase ty nespravedlivá," pokárala ji

matka rozhodně. „A já si myslím, že to sama dobře víš. Kdybys viděla, jak se Liam choval a hovořil minulý týden s dětmi v dětském domově.“

Zmlkla a zavrtěla hlavou.

„Mohla bych přísahat, že jsem zahlédla v jeho očích slzy, když držel v náručí jednoho roztomilého malého chlapečka,“ poznamenala k otci, který se chystal odejít. „Víš, koho mám na mysli, toho malého autistického hochy, s nímž si jeho rodiče nebyli schopni poradit, a proto ho raději dali do ústavu.“

Dětský domov byl jedním z oblíbených předmětů matčiny charitativní činnosti – zřizování a podpora charitativních institucí byla jednou z hlavních činností ženských členek Crightonovy rodiny. Ze všech charitativních činností, kterým se matka věnovala, byl právě tento dětský domov, který pečoval o děti se zvláštními potřebami, Samantha oblíbený. Kdykoliv mohla, pomáhala přímo v ústavu, i se snažila pro něj získat potřebné finanční prostředky od dárců.

„Nevěděla jsem, že Liam byl v domově,“ poznamenala ostře Samantha.

„Hmm... naposledy, když jsem se tam chystala, tak mě požádal, zda by mohl jít se mnou,“ vysvětlovala matka. „A musím říct, že jsem byla dojata způsobem, jakým se choval k dětem. Na člověka, který nemá mladší sourozence ani své vlastní děti, byl velmi jistý a k dětem se choval jako otec.“

„Pravděpodobně si nacvičil techniku líbání dětí, aby se zavděčil voličům!“

„Samantho!“ kárala ji matka, zcela šokována dečtinými ironickými slovy.

„Samantho! Samantha co?!“ vybuchla Samantha a vstávala od stolu. Věděla, že to přehnala a že

se chová trochu nespravedlivě, ale nějak si nedokázala pomoci. Teď je to ona, kdo potřebuje rodičovskou podporu, jejich úplný a naprostý souhlas... jejich pochopení. Cliffův krutý komentář ji hluboce zranil, oťásl jí, narušil její klid, odkryl tajnou bolest, její neštěstí a neuspokojení s vlastním životem a se sebou.

„Vždycky se postavíte na Liamovu stranu,“ obviňovala své zděšené rodiče a v očích se jí objevily slzy. „To není fér...“ A pak, jako nezralá puberťačka, kterou ji otec před chvílí nazval, se otočila a vyběhla z místnosti.

„Co má všechno tohle proboha znamenat?“ zeptal se Stephen zmateně, když se za ní zabouchly dveře. „Nejsou to jen ty její ženské záležitosti?“

„Ne. To tím není.“ Sarah Jane zavrtěla hlavou a čelo jí zahalily mateřské obavy.

„Mám o Samanthu strach, Stephene. Víím, že byla vždycky emocionálně trochu labilní – všechno ji hned rozruší a dojde – ale to z ní činí výjimečného člověka... Ale, no... tenhle poslední rok...“ Zmlkla a vrásky na čele se ještě prohloubily. „Jsem ráda, že jede k Bobbie na návštěvu. Nikdy mi to neřekla, ale já víím, jak moc jí chybí.“ Zmlkla a smutně se na muže usmála.

„Pamatuješ, jak když Sam vyrůstala, hrála velkou sestru všem dětem kolem? A když přišel Tom, jak se kolem něj motala jako matka? Tehdy jsme říkali, že to bude Sam, kdo se první provdá a bude mít děti, zatímco Bobbie se bude věnovat kariéře.“

Všimla si, že se Stephen tváří poněkud nechápavě.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se.

„Nejsem si úplně jistá,“ připustila. „Jen víím, že Samanthu něco trápí.“

„Nikdy jsem si nevšiml, že by mezi ní a Liamem něco proběhlo.“

„Ne, to není Liam,“ prohlásila Sarah Jane jistě. „Chudák Liam, bylo mi ho líto,“ prohodila soucitně. Pak se potutelně zasmála. „Spíš si myslím, že kdyby neseděl u nás u večeře, asi by dneska večer reagoval na Samanthiny invektivy daleko silněji.“

„Hmm... nikdy jsem ji neviděl takhle nabroušenou,“ souhlasil otec.

Chvilí bylo ticho a každý z nich přemýšlel o tom, čeho byli právě svědkem.

Pak promluvila Sarah Jane.

„Ale...“ spustila, ale zmlkla. „Myslíš si, že Liam vážně uvažuje o tom, že by se oženil, aby posílil své šance na zvolení?“

„Nejen z tohotohle důvodu,“ prohlásil Stephen jistě. „Na to je příliš čestný – a příliš hrdý – aby zvolil tuhle taktiku boje, ale jak jsem už řekl, je mu sedmatřicet... A nehledě na tu hádku o jeho přítelkyních na mě nikdy nepůsobil jako muž, který potřebuje přikrmovat své ego neustálým proudem sexuálních úspěchů – myslím, že mu to není vlastní.“

„Hmm... myslím, že máš pravdu. Ve skutečnosti –“ Zmlkla. „S jeho předky je docela dobře možné, že Liamův racionální zevnějšek skrývá velmi citlivé a romantické srdce. Myslím si, že Liam – na rozdíl od toho, co řekla Sam – hledá lásku a pevný vztah, zatím jenom nenašel tu pravou, to je všechno.“

Vstala od stolu a láskyplně políbila manžela na tvář, když procházela kolem něj.

„Raději se půjdu podívat, jestli je Sam v pořádku a něco nepotřebuje.“

O týden později si Sam ulehčeně oddychla, když zaklapla velký kufr, který se poddal její váze a konečně pojal všechny věci, které si chtěla vzít do Anglie.

„Díkybohu,“ zamumlala, ještě popadajíc dech z té námahy.

Určitě překročila váhový limit, to věděla naprosto přesně, ale čert to vem.

Z řady dlouhých vzrušených rozhovorů se sestrou během uplynulého týdne zjistila, že v Chesteru a Haslewichi se chystá několik společenských událostí, které se Bobbie rozhodla se sestrou navštívit.

„Na konci svého pobytu organizuje lord Barrow velký ples. Už jsem koupila lístky. Letos bude obzvlášť krásný, neboť lord Barrow chce oznámit zasnoubení své jediné dcery. Budeš potřebovat společenské šaty, a pak se tu uskuteční dobročinný kriketový turnaj a poté čajová slavnost. Špatnou zprávou je to, že Lukea čekají tři důležité soudní procesy, takže ho možná na čas odvolají. A samozřejmě v mém stavu nebudu moci dělat všechno, co bych chtěla. Ale až se to narodí, půjdeme nakupovat něco hezkého na sebe, protože už mám dost těch těhotenských šatů.“

„Hmm...“ Sam byla nadšená. „Četla jsem, že se teď nejlépe nakupuje v Miláně, ceny šly dolů a vš, jak mám ráda italskou módu.“

„Hmm... což mi připomíná, nezapomeň si převzít nějaké sportovní kalhoty a džíny. Tady takové jako doma neseženeš. A overall pro Francese a košile pro Lukea a pro Jamese...“

„Jak se má James?“ zeptala se Samantha své sestry nesměle.

„Má se dobře a moc se na tebe těší,“ dobírala si ji Bobbie vesele.

Samantha se také zasmála. Bobbie si z ní dělala legraci, že se do ní James na její svatbě zamiloval, ale Samantha ho tehdy považovala prostě za velmi pohledného budoucího zetě a člena velkého Crightonova klanu.

Tedť však bylo všechno jiné.

Milán nebyl jediným městem, kde se dobře nakupovalo oblečení významných módních návrhářů, a proto si Samantha udělala výlet do Bostonu, aby měla co si s sebou zabalit. Nákupy měly za úkol podpořit její přesvědčení, že vysoká žena může být také hezká a pěkně. Když uvažovala o tom, jak budou její nové šaty působit na vyhlédnutou oběť, po obličeji jí přeběhl spokojený úsměv. James, věděla instinktivně, je muž, který rád vidí ženu pěkně a žensky oblečenou.

Její úsměv vystřídal rozpak, když pohlédla na svůj nacpaný kufr. Byl sice už zavřený, ale ještě ho musela dopravit dolů a nechtěla volat muže, který se staral o zahradu, aby jí pomohl. Hyram byl skvělý, ale bylo mu skoro sedmdesát a Samantha se obávala, že by její kufr ani nezdvihl.

Nevadí... Jsou okamžiky, kdy její výška a tělesná konstituce jsou výhodou – a tohle, pomyslela si, je jedna z nich.

Přesunula kufr nad schody, aby ho měla připravený, až bude zítra brzy ráno odjíždět, a chvíli si odpočinula. Bylo jí horko a cítila, jak je celá zarudlá. Vlasy se jí lepily na zpocené tváře a krk. Otočila se zády ke schodům a kriticky si prohlížela kufr.

„To nejsou jen mé šaty,“ říkala si pro sebe, „jsou tam také věci pro Bobbie a...“

„Co to...“

Neočekávaný zvuk Liamova hlasu na schodech za ní způsobil, že Samantha nadskočila leknutím a otočila se. V tu chvíli zapomněla, že přidržuje kufr na posledním schodě a naklání se, aby jí nespádl.

Výsledek byl nevyhnutelný.

Kufr, neposlušně ignorující její hlasité protesty, sklouzl ze schodů, minul Liama, narazil na odpočívadlo a definitivně se zastavil o dřevěnou skříň. Rychlý pád a váha způsobil, že se po nárazu otevřel a jeho obsah se rozsypal po schodech.

„No, vidíš, cos způsobil,“ obviňovala Samantha Liama zlostině. „Kdyby ses tady neplížil jako zloděj, tak by se to nestalo...“

„Já si spíš myslím, žeš ho především neměla tak nacpat,“ opravil ji Liam suše, otočil se k ní zády a zamířil dolů po schodech a začal sbírat všude se povalující Samanthiny svršky.

Bylo to, jak si Samantha později v soukromí své ložnice říkala, od osudu nefér, že dopustil, aby věci, které se z kufru vysypaly, nebyly ani džíny, které koupila sestře, ani overal pro Francescu, svou neteř, ani košile, které si žádal její švagr, ale saténové a krajkové prádlo, které si koupila při svém výletu do Bostonu.

Krémové saténové podprsenky s bohatými krajkami vyztužené kosticemi nenechávaly na pochybách, k jakým účelům jsou tyto kousky oblečení určeny. A – což bylo ještě horší – vedle nich na koberci se skvěly směšně nicotné francouzské kalhotky, které spolklý značnou část jejího měsíčního platu. Když k tomu přidáme stejně provokativní podvazkový pás a hedvábné punčochy a připočteme nesmírné pohrdání, s nímž se Liam díval z její-

ho zcela rudého obličej na křehké kousky ženské garderoby, které držel v ruce, nebylo divu, že se Samantha cítila strašně.

„Jak vidím, sportu se v Anglii příliš věnovat nebudeš,“ poznamenal lakonicky. „Nebo –“ zdvihl obočí, když si ji pronikavě prohlížel „– možná se mylím...“ Pokračoval poťouchle.

„Vyrážíš na lov, Sam? Pokud ano...“

„To není moje, to je dárek pro Bobbie,“ lhala Samantha jako o život a vrhla se k Liamovi, aby mu doličný předmět vyrvala z rukou.

„Hmm... No, jestli chceš slyšet mou radu... jako muže... něco jednoduššího a méně honosného by jistě posloužilo líp. Tohle,“ řekl a důkladně si prohlížel prádlo, které stále držel v ruce, „může být vzrušující pro mladíky, ale muži... opravdoví muži dávají přednost něčemu osobitějšímu a příjemnějšímu na dotek... třeba hedvábnému nebo saténovému prádlu s tenkými ramínky, něčemu jemnému, co volně splývá po ženských křivkách a spíše naznačuje než... Nic není víc sexy, než když ten tajemný závoj sklouzne ženě z ramen...“

„Velice ti děkuju za tvé rady,“ vyštěkla Samantha zuřivě. „Ale až budu chtít znát *tvůj* názor na to, co muži považují za vzrušující, Liame, můžeš si být jist, že se tě na to zeptám sama. A stejně –“ Na jednu zmlkla.

„Stejně co?“ zeptal se Liam mírně a sklonil se, aby zdvihl další hedvábný kousek prádla, který ležel pod otevřeným kufrem.

Samantha na něj bezmocně hleděla.

Jak mu má vysvětlit, že kdyby byl ženou s tak bohatě vyvinutým poprsím, ten typ hedvábné nevytlučené podprsenky, který jí právě popsal, by

pro něj byl nepoužitelný, pokud by ovšem nechtěl zastavit dopravu na dálnici.

„Tohle není pro Bobbie,“ řekl pevně, když jí prádlo podával.

„Proč myslíš?“ chtěla vědět Samantha.

„Není to její barva,“ řekl prostě. „Má světlejší pleť než ty a taky světlejší oči. *Tohle* je tvoje barva, ale kávová nebo karamelová by ti slušela ještě víc.“

„Velice ti děkuju za tvou radu,“ znovu procedila skrz zuby Samantha a vytrhla mu prádlo z ruky.

Když se shýbla, aby nacpala své oblečení do kufru, klekl si Liam vedle ní.

„Potřebuješ ještě jeden kufr,“ poznamenal klidně. „Tenhle, pokud se ti podaří ho dotáhnout až na letiště, rozbije zavazadlový pás. Pokud se ovšem do té doby znovu neotevře.“

„A mimo to, nemáš pravdu,“ dodal záhadně, když se Samantha pokoušela ignorovat realitu, kterou jí v živých barvách popisoval.

„Nejen ženy s malými ňadry mohou chodit bez podprsenky. Jsi příliš sešněrovaná, Samantha. Víš to?“

„Opravdu? Děkuju ti, že si necháváš své názory na mé prádlo a má... prsa... pro sebe,“ zavrčela Samantha, v obličejí rudá jako rak, a přemýšlela, jak vysledoval její myšlenky.

„Samozřejmě, když žena hraje tenis, je vhodné, aby si vzala nějakou sportovní podprsenku,“ pokračoval Liam, jako by se nechumelilo.

Samantha po něm vrhla výhružný pohled. Hraje na kurtu u rezidence tenis s otcem každý den a *vždycky* má sportovní podprsenku, tak na co proboha Liam naráží?

„Heleď, já ti to odnesu do tvého pokoje a ty si to

zabalíš do dvou kufrů, co ty na to?“ nabízel se Liam ochotně.

Zdvihl kufr a k Samanthinu překvapení jej nesl jako by nevážil ani cent. A to ho nenesl dolů, kam ho chtěla Samantha původně odtáhnout, ale nahoru – do jejího pokoje.

Když si loktem otevřel dveře a položil těžký kufr na podlahu, Samanthě nezbylo nic jiného, než ho následovat do pokoje.

„Nesla jsem ho dolů,“ začala mu vytykat, ale pak si to rozmyslela.

Liam tam stál rozkročený s rukama v bocích, ale nedíval se na ni, ale prohlížel si pozorně starobylé čalouněné křeslo, které stálo u okna.

Křeslo – starožitnost – bylo dárkem od její babičky. Bylo to raně viktoriánské houpací křeslo, které Samantha nechala nově vyplést a vlastnoručně na něj ušila pohodlné polštáře. Ale nebylo to ani křeslo, ani polštáře, co poutalo Liamovu pozornost – Samantha to věděla a taky přesně věděla, na co se dívá.

„To matka chtěla, abych si ho nechala,“ spustila defenzivně. Protáhla se kolem Liama a spěchala ke křeslu, z něhož ochránářským gestem sebrala otlučeného a olysalého medvídku, který na něm ležel.

„Říká, že jí připomíná její dětství. Býval to její medvídek a pak Tomův. My jsme ho zdědili a... Ale tomu nemůžeš rozumět,“ vydechla rozladěně. „Ty nevíš, co to jsou city. Jsí moc odtazitý...“

„Měla by ses sama ucházet o místo guvernéra,“ prohodil Liam ironicky. „S tou tvou schopností číst myšlenky bys byla bomba.“

„Čtení myšlenek,“ vydechla Samantha těžce. „Ty...“

„Pro tvou informaci, city mám a ani nejsem odtazitý, a pokud jde o Wilfreda...“ Zcela ignoruje Samanthu, přistoupil k ní a vzal jí z náruče medvídku. Nedokázala se ani bránit.

„Když jsem byl malý, měl jsem taky takového. Pocházel z Irska, stejně jako dědeček. Ten si ho přivezl, když byl ještě chlapec...“

Samantha vykulila oči. Liam jen málokdy hovořil o své rodině – alespoň ne s ní. Věděla, že nemá žádné sourozence a že jeho prarodiče, přistěhovalci z Irska, si vybudovali velmi prosperující zasilatelství, které převzal Liamův otec a rozšiřoval ho, dokud nezemřel na infarkt v době, kdy byl Liam na univerzitě.

Liam s matčíným souhlasem podnik prodal – a s velkým ziskem. Od mládí věděl, že se chce věnovat politice, a jeho rodiče i prarodiče, dokud byli živí, ho v jeho odhodlání podporovali. To ale Samantha věděla od jeho matky, nikoliv od Liama samotného.

„Proč se mnou nemluví... proč se ke mně nechová jako k dospělé?“ zeptala se jednou vyčítavě matky, když Liam okázale ignoroval její otázky o prarodičích. Byla v té době na univerzitě a psala diplomovou práci o problémech, které zažívali přistěhovalci na počátku století, a doufala, že získá poznatky a názory z první ruky z Liamových vzpomínek na prarodiče.

„Je velmi hrdý, dítě,“ odpověděl otec, když zaslechl vyčítavou otázku. „Mám za to, že nechce, aby se na něj lidé dívali svrchu nebo...“

„Dívali svrchu... Proč bych se na něj měla dívat svrchu?“ přerušila ho Samantha netrpělivě.

„Liam si uvědomuje, že jeho prarodiče přišli do téhle země jen s málem, pokud jde o materiální statky, jen s tím, co mohli pobrat do kufrů, ale...“

„Snad si nemyslí, že bych se na něj dívala svrchu jen proto, že tvoje rodina přišla do Ameriky s Cabotovými a Adamsovými a ostatními *prvními* rodinami na *Mayflower*, které tvořily páteř severoamerické politiky, společnosti a blahobytu,“ protestovala Samantha dotčeně. „To si o mně opravdu myslíš?“

„Drahoušku,“ namítl otec jemně. „Jsem si jist, že si Liam nic takového nemyslí. Jen nechce položit historii své rodiny pod veřejný mikroskop, jako by to udělala tvoje matka. Nikoliv z důvodu nějakého studu – naopak – ale z přirozené snahy chránit své nejbližší.“

„Ale dědeček s babičkou stále žijí, zatímco jeho už jsou mrtví,“ namítala Samantha.

„Princip je ale stále stejný,“ vysvětloval otec trpělivě.

Teď jí jakýsi impuls, který nedovedla pojmenovat, přinutil, aby se Liama zeptala: „Pořád ho máš... toho medvídku...?“

Jeho přísné rysy najednou roztály do téměř chlapeckého úsměvu a na jediný okamžik Samantha ucítila, jak se cosi dotklo strun jejího srdce. Nesmysl, samozřejmě, srdce nemá struny a pokud její ano, pak je nemyslitelné, aby je právě Liam Connolly rozezněl. Ne, je to jen falešný obrázek, který jí vyvstal před očima. Liam jako chlapec zbožně naslouchající dědečkovi, který mu vypráví o dětství a mládí v Irsku.

„Ano.“

„Můžeš si ho nechat pro své děti a vyprávět jim příběhy, které vyprávěl tvůj děda tobě,“ vyhrkla Samantha impulzivně.

Najednou se jeho rysy změnilly a ztvrdly.

„Nesnaž se odvést řeč jinak,“ prohodil kousavě.

„Zdá se, že mě chtějí všichni oženit. Dokonce jsem slyšel Lee Caldera, jak v jednom rozhovoru říká, že svobodný bezdětný guvernér nemůže chápat potřeby rodičů s dětmi. Můj bože, když si pomyslí, jak sám snižuje výdaje na vzdělání.“

Lee Calder byl Liamův největší soupeř, radikální pravičák, jehož názory Samanthin otec považoval za naprosto asociální. Lee byl obtulstlý, proplešatělý padesátník, dvakrát ženatý s pěti dětmi, které tak přísně ovládal, že nejstarší chlapec, jak se šeptalo, ze zoufalství ukradl rodičům peníze, když byli na dovolené.

Nehledě na to, jaký byl její osobní názor na Liama, Samantha věděla, že její otec má naprosto pravdu, když říká, že Liam je ten nejvhodnější člověk na toto místo. Zásadový, nesmlouvavý, s nadáním přirozeného vůdce. Společnost by pod jeho vedením jistě jen vzkvétala.

Na druhé straně Lee Caldera, který vystavoval na veřejnosti svůj rodinný život a pravidelné návštěvy kostela, halily nejasné pověsti o jakýchsi nekalostech – nic, co by se dalo dokázat, ale přesto na něm ulpívala nějaká špína. Samantha si živě pamatovala okamžik, kdy jí při jedné oficiální příležitosti neurvale popadl a chtěl políbit.

Naštěstí ho dokázala vhodně odpálkovat, ale vysloužila si od něj nenávistný pohled za to, že ho odmítla.

Bylo jí v té době necelých sedmnáct a jak si vzpomínala, jeho druhá žena čekala dítě.

„Já tě nechci oženit, to jsi na špatné adrese,“ bránila se teď Samantha.

„Ne. Podle toho, co jsem právě viděl, tě teď daleko víc zaměstnává, jak změnit svůj vlastní stav,“ souhlasil Liam kousavě.

„Už jsem ti říkala, že to je pro Bobbie,“ trvala na svém Samantha.

„A já ti říkám, že jestli opravdu chceš ulovit nějakého chlapa, pak by bylo lepší, kdybys...“ Liam zmlkl, když spatřil její zamračenou tvář, ale pak pokračoval: „Už víš, že tě zítra na letiště povezu já?“

„Ano.“ Samantha souhlasila s rezignovaným povzdechem. Musela vyrazit velmi vrzy a chystala se zavolat si taxi, ale její otec byl v některých ohledech velmi staromódní.

„Víš, že máš někdy problémy dostat se na určité místo včas,“ poznamenal Liam.

„Táta,“ protestovala Samantha, „už je to dávno... a byla to shoda nepředvídaných okolností... prostě to, že jsem jednou zmeškala letadlo, ještě neznamená...“

„Liam tě odveze na letiště,“ prohlásil otec nesmlouvavě a ona věděla, že nemá cenu se tomu vzpírat. „A zároveň na letišti někoho vyzvedne.“

„Někoho... Koho?“ zeptala se Samantha otce zvědavě.

„Někoho z Washingtonu. Chci, aby se zúčastnila jeho volební kampaně. Je na to prý velmi dobrá.“

„Ona?“ Samantha zdvihla tázavě obočí a její hlas nabyl ostřejšího tónu. „Nechceš se věnovat kuplířství, vid, tati?“

„Nezapomeň pozdravovat svou sestru,“ odpovídal otec vyhybavě, „a řekni jí, že se těšíme, až je všechny uvidíme...“

TŘETÍ KAPITOLA

Samantha ospale zívla. Navzdory osvěžující sprše, kterou si právě dala, její tělo protestovalo proti jakékoliv činnosti, protože byly teprve tři hodiny rána.

Budu spát v letadle, slibovala si v duchu, když nanášela broskvově růžovou rtěnku na ústa a šklebila se na sebe do zrcadla.

Ještě to není tak špatné na to, že jí už minula třicítka. Pleť měla dosud hladkou a svěží jako před deseti lety, a přestože v očích měla určitou moudrost a zralost, člověk musel stát hodně blízko, aby si toho všiml.

Jamesovi bylo kolem pětatřiceti, ale měl mladický, chlapecký vzhled, který má jen málo Angličanů. Ačkoliv byl stejně vysoký a statný jako jeho starší bratr a neméně pohledný, na rozdíl od něj byl milý a vlídný, což jeho bratr, a do určité míry i Liam, postrádaly. James byl krátce řečeno k nalkousnutí. Bylo by snadné se do něj zamilovat, byl by to vynikající manžel a otec... a stejně báječný milenec? Jako Liam?

Samantha instinktivně cítila, že Liam jako milenec by její očekávání určitě nezklamal.

Samantha odložila rtěnku a zamračila se. Co se jí to proboha honí hlavou?

Liam jako milenec... Její milenec? To v žádném případě!

Podívala se na hodinky. Je čas, aby sešla dolů. Liam dorazí za pět minut a ona musí přijít včas.

Ačkoliv se s rodiči rozloučila již předešlého večera, nepřekvapilo ji, když na poslední chvíli sešla dolů, aby ji objali, políbili a znovu zopakovali nejsrdečnější pozdrav sestře a celé její rodině.

„Nezapomeň, že děda s babičkou dorazí do Haslewiche v době, kdy tam budeš ty,“ připomněla jí matka.

„Jak bych mohla zapomenout na něco, co se týká babičky Ruth?“ dobírala si Samantha matku.

Ruth Crightonové, jak se jmenovala, než si v pozdním věku vzala otce Sarah Jane, říkali všichni členové Crighthonovy rodiny tetička Ruth, jen Bobbie, Samantha a jejich mladší bratr jí říkali babičko.

„Raději nenechávej Liama čekat,“ poradil otec, když zaslechli klepání na dveře.

Došla mu otevřít. Poděkoval jí a velmi přirozeně a vřele objal a políbil Samanthinu matku. Samantha si uvědomila, že se jí nikdy nepodaří v očích svých rodičů Liama očernit, i kdyby se o to jakkoliv pokoušela. Možná, že se k ní někdy choval nevhodně, podněcoval ji svým chováním ke vzpouře a někdy až otevřenému boji, ale nikdo by rozhodně nedokázal nafilmovat vřelé vztahy, které cítil k jejím rodičům.

„Vidím, že sis vzala mé rady ohledně kufru k srdci,“ byla jeho jediná slova, když nasedli do auta poté, co Liam naložil dva kufrы plné Samanthiných věcí.

Samantha se zakabonila.

„Moje rozhodnutí zabalit věci do dvou kufrů ne-

mělo s tebou nic společného,“ řekla chladně a poněkud nepravdivě. „Matka chtěla, abych vzala ještě nějaké dárky, které by se mi do jednoho kufru nevešly,“ vysvětlovala.

Posměšný Liamův úsměv ji znovu umlčel.

„Táta říkal, že povezeš z letiště nějakou odbornici na public relations. Z Washingtonu,“ poznamenala vědomě měníc předmět jejich hovoru.

„Hmm...“

„Ty mě překvapuješ, Liame,“ pokračovala. „Myslela jsem si, že sis natolik jistý, že nepotřebuješ žádné vylepšování image nebo manipulování s veřejným míněním.“

„To opravdu nepotřebuju,“ ujistil ji Liam, „ale někteří otcovi poradci se domnívají, že Lee Calder bude chtít postavit svůj předvolební boj na svém obrazu dokonalého otce rodiny a že bychom měli zahájit protiútok.“

„A čím? Tím, že se oženíš s tou PR expertkou z Washingtonu?“ zeptala se Samantha kousavě a dodala: „Nebylo by jednodušší si vzít svou momentální přítelkyni... ať je to kdokoliv...“

„Nemám žádnou přítelkyni,“ odpověděl Liam. „A abych byl upřímný, Samantha, už mě docela unavuje tenhle obrázek lovce ženských srdcí, který se kolem mě snažíš utvořit. Pro tvou informaci –“ Zmlkl a zaklel, když před něj najednou vjel těžký nákladák.

Samantha byla za to výrušení ráda, a proto se k tématu už nechtěla vracet. Ráda si sice Liama kvůli tomu dobírala, ale dobře věděla, kdy se stáhnout.

„Totéž bych mohl říct o tobě, víš, Samantha,“ zamumlal Liam. Otočil se k ní a zadíval se jí přímo do očí. Samantha s napětím čekala, co řekne.

„Jestliže opravdu tak hrozně chceš dokázat svým kolegům, že jsi natolik ženská, že můžeš být i matkou, pak existují i jiné způsoby než odejet do Anglie hledat si chlapa, který by ti udělal dítě.“

„Co navrhuješ – umělé oplodnění. To v žádném případě!“ Samantha se rozzlobeně odvrátila a tiše hleděla z okna do ulice.

Liam byl dobrý řidič, takže než dorazili na letiště, Samantha tvrdě spala.

Když úspěšně překonali překážku v podobě nákladního auta, Liam se znovu obrátil k Samanthě. Je to jedna z nejkrásnějších žen, které jsem kdy potkal, pomyslí si. Její sestra Bobbie je také krásná, ale tam, kde Bobbie vyzařuje klid a sebekázeň, je Samantha směsí rtuťovité zuřivosti, impulzivnosti, netrpělivosti, někdy až přecitlivělosti, hrdosti a...

Liam v duchu zaklel. Jak ji zná, nezastaví se před ničím, jestliže někdo urazí její hrdost. A také věděl, lépe než kdokoliv jiný, protože byl svědkem jejich dorůstání, že obě děvčata, a zejména Samantha, navzdory pozitivnímu vlivu svých rodičů, jsou na svou výšku trochu přecitlivěle.

Kdysi, když byla Samantha ještě malá, vyslechl její rozhovor s matkou, kdy si matce hlasem plným slz stěžovala: „Mami, ostatní děvčata ve škole říkají, že jsem měla být kluk, protože jsem tak velká... ale já nejsem kluk, jsem holka a...“

„Prostě ti závidí, miláčku,“ utěšovala ji matka spěšně. „Jsi děvče, a velmi krásné, chytré a roztoilé děvče, a brzy z tebe bude krásná žena,“ dodala a Liam si všiml, jak Sarah Jane velmi chytře a s něžnou mateřskou láskou a zájmem dodávala svým dcerám sebevědomí.

Opravdu byly vysoké, zvláště Samantha v určité době byla samá ruka samá noha, trochu moc hubená a skoro chlapecká, ale to už je dávno. Teď je to hotová ženská... Ano... teď je to hotová a krásná ženská!

Náhle se Samantha probudila a pátrala, co to zažehlo v Liamových očích ten nezvyklý oheň. Ať to bylo cokoli nebo kdokoli... Je to spíš kdokoli, nebo cokoli? Položila si najednou neodbytnou otázku. Možná ta žena z Washingtonu? Krátce a ostře se nadechla. Liam se třeba skloní před konzervativními názory veřejnosti a ožení se, aby se přizpůsobil obecnému vkusu, ale ji by nic na světě k něčemu takovému nepřinutilo. Její zásady, její potřeba vážit si sama sebe byly daleko silnější, ale Liam je příliš pragmatický, aby to pochopil. Její švagr James z Chesteru je velmi citlivý. Všimla si toho od prvního okamžiku, kdy se setkali. Byla skoro dojata jeho zájmem o svou osobu.

James.

Začínala cítit velmi konkrétní vzrušení při myšlence, že ho znovu uvidí. Muži z rodiny Crightonových jsou vynikajícími manželi a otci, dokonce i černá ovce rodiny, Max, zcela nečekaně prokázal, že i on má jejich geny, pokud jde o zakládání rodiny a péči o ni.

„Zdá se, že se na miminko těší ještě víc než samotná Maddy,“ svěřila se Bobbie sestře, když jí sdělovala, že Maxova žena čeká už třetí dítě.

„Dítě na usmířenou,“ poznamenala Samantha. „Doufejme, že tomu tak je, alespoň kvůli tomu dítěti.“

„Hmm... nedokážu pochopit, jak se jejich vztah změnil,“ pokračovala Bobbie. „Zdá se, že Max zcela opustil svůj dřívější způsob života. Je

teď pořád v Chesteru a vytvořili si s Lukeem takový vztah, o němž jsem byla přesvědčena, že je zcela nemožný.“

„Nejvíce se ale změnila Maddy. Teď, když je Max pořád doma a je odhodlán dát své manželství do pořádku, nedivím se, že se Maddy rozhodla vrátit se ke své roli manželky a matky na plný úvazek. Koneckonců to není nic lehkého, když se musí starat o velký dům v Queensmeadu a ještě o Bena, který s nimi žije.“

„Vím, že si ho Maddy velmi váží a je tomu i naopak. A Max byl jeho nejoblíbenějším vnukem, ale to nic nemění na skutečnosti, že Ben dovede být velmi náladový a drží se svých nemoderních názorů. Ale ne, kromě péče o babiččinu matku a dobročinnosti ve prospěch dětí toho dělá ještě daleko víc. Luke mi onedlou říkal, že se mu Max světil, že má někdy pocit, že si s ním musí dát obchodní schůzku, aby na chvíli získal její pozornost.“

„Hmm... všimla jsem si, že jako by rozkvetla, když jsem ji naposledy viděla,“ souhlasila Samantha.

Dříve měla Samantha pocit, že ji Maddy svým unylým, i když roztomilým způsobem, příliš nepřitahuje, ale při své poslední návštěvě byla příjemně překvapena její změnou.

„To máš pravdu. Naposledy si vymyslela, že se dvakrát za měsíc sebereme, necháme manželům děti a někam vyrazíme. Střídáme se v tom, kdo nám poskytne přístřeší a program a je až neuvěřitelné, na co ty ženské nepřijdou. Příště je řada na mně a už jsem uvažovala, jestli bychom mohli naše polovičky podplatit natolik, že bychom vyrazili na víkend do New Yorku.“

Když si teď na jejich rozhovor vzpomněla, uvědomila si, jak své sestře ten skoro idylický způsob

života záviděla. Její kamarádky, se kterými vyrůstala a chodila do školy, jsou už roztroušené po celých Státech, některé provdané, jiné ještě ne, ale přestože se občas vidí, takový vztah, který si Bobbie vybudovala v Anglii s ostatními mladými ženami, mezi nimi není.

Samantha věděla své o uzavřených společnostech z dětství v Nové Anglii, takže si uvědomovala, jak mohou být omezující a dokonce paralyzující, ale... Plusy jsou silnější než minusy v rozvaze života, alespoň podle jejího názoru, a vřelé přátelství, které existuje mezi její sestrou a ostatními členkami Crightonova klanu, je něco, co nelze srovnávat s jejím odcizením a dobrovolnou izolací od kolegů v práci.

Už se blížili k letišti a doprava se začínala zahušťovat. Jaká je, ta Liamova nová spolupracovnice? Inteligentní? Oslňující? Vtipná? Asi od všeho kousek a zcela určitě ještě něco navíc, uvažovala Samantha. Její otec jí byl naprosto nadšen, i když to nedával najevo.

Je to důvod, proč cítí jakési neznámé nepřátelství a pocit, že tu ženu nechce mít ráda? uvažovala Samantha posmutněle.

Liam zaparkoval a už jí otevřel dveře.

„Dojdu pro vozík,“ informoval ji

„Proboha, Liame,“ vybuchla. „Přestaň mi dělat chůvu. Dokážu si pro vozík dojít sama. Už jsem velká holka, víš...“

„Dobrá, ale já jsem staromódní galantní mužský,“ připomněl jí. „Počkej tady...“

„Počkej tady!“

Samantha otevřela pusku, aby na něj vyštěkla, že něco takového ji ani nenapadne, ale bylo už pozdě, protože Liam si to zamířil do letištní budovy pro zavazadlový vozík.

Bylo typické, že se vrátil s vozíkem, který hladce a snadno jel, což by se jí samotné určitě nepodařilo.

„Liamе,“ protestovala zuřivě, když naléhal, že jí pomůže odvézt věci dovnitř.

„Co je to s tebou, Samantha?“ ptal se ironicky. „Ty máš problém, viď?“ A sám si na svou otázku odpověděl, aniž by ji pustil ke slovu. „Ty se bojíš být ženská. Ty se bojíš...“

„Nic takového,“ přerušila ho Samantha nerudně. „Já jen prostě...“

„Ano, bojíš,“ dobíral si ji. „Podívej se, jak si raději necháš říkat Sam namísto Samantha.“

„To není proto, že bych... je to prostě pro lidi jednodušší... a kratší.“

Liam tázavě zdvihl obočí.

„Rychlejší možná, ale rozhodně ne moc sexy.“

„Sexy!“ vybuchla Samantha.

„Hmm... Samantha...“ Vyslovil její jméno pomalu a protahoval každou hlásku. „Samantha je ženské jméno a jako se ženou by s ním mělo být zacházeno...“

„Díky za lekci z psychoanalýzy,“ vyštěkla Samantha, „ale já musím stihnout letadlo, viš, Liamе?“ Takže jestli chceš udělat něco užitečného, počkej tady na svou expertku. Možná že si bude víc vážit...“

„Podívej se, jak se teď chováš,“ přerušil ji Liam měkce. „Čeho se doopravdy bojíš? Myslím, že to není z toho, že bys nebyla dost ženská... ale že jsi ženská až moc.“

Samantha na něj zírala jako u vytržení, pro jednou jí zcela došla slova. Jeho tichý komentář se jí dotkl příliš hluboko... Mít někoho, *kohokoliv*, kdo by tak hluboce a citlivě chápal její osobnost, bylo samo o sobě zneklidňující, a tady šlo nadto o Lia-

ma, muže, kterého zavrhl jako příliš prozaického... příliš praktického... příliš neemocionálního na to, aby...

„Musím se zaregistrovat,“ prohlásila, popadla vozík, aby měla důvod změnit námět hovoru a uniknout jeho přítomnosti i vlastním myšlenkám.

„Hmm...“

Místo aby pustil držadlo vozíku, uchopil ho ještě pevněji, takže její ruce spočívaly v dosahu tepla jeho rukou. Dříve než si uvědomila, na co se chystá, Liam se pohnul, přikryl její ruce svými a naklonil hlavu k ní právě v okamžiku, kdy ona s podrážděným překvapením vzdorovitě zdvihla hlavu.

„Li-“ spustila, ale nedostala se dál než k první slabice jeho jména, když její ústa přikryly jeho rty.

Dosud ji políbil jen párkrát čistě zdvořilostně na tvář, takže byla naprosto nepřipravená na to, co s ní udělá jeho polibek.

Srdce jí náhle poskočilo a zrychleně se rozeběhlo, takže zůstala bez dechu a ucítila závrať. Anebo to byl pevný tlak Liamových úst, co to způsobilo? Nečekaně příjemný a neodolatelný tlak, který měl za následek, že tiše vzdechla a přitiskla se k němu a rty se jí v sladkém očekávání samy rozevřely.

Byla to samozřejmě jasná světlá letiště, která ji donutila zavřít oči a po chvíli znovu otevřít, aby se tázavě zadívaly do hlubokých očí Liamových – samozřejmě, co jiného? Samantha cítila, jak se její rty ve styku s Liamovými jako by rozplývají a sládnou. Hmm... byl to tak krásný, procítěný a za srdce beroucí polibek, že by musela být z kamene, aby mu odolala.

Ale...

Najednou ztuhla, když si uvědomila, kam se ubírají její myšlenky, a odhodlaně ho od sebe odstrkovala.

„Díky, Liame,“ prohlásila sladce. „Bylo to velmi hezké, ale měla bych si je šetřit pro někoho... uznalejšího...“

Pustil ji a obočí mu tázavě vylétlo vzhůru.

„Kdybych byl ještě o něco uznalejší, tak by nás vyvedli pro nepřístojné chování,“ odrazil zpátky její poznámku.

„Neslušné chování...“ Samantha po něm hodila zuřivým pohledem, připravena k boji, ale pak se zastavila a tváře jí polil ruměnec, když si uvědomila pohled, kterým zkoumal její tělo.

Ani se nepotřebovala podívat na svá ňadra uvězněná v obepnutém tričku, aby viděla, jak se jí pod látkou rýsují bradavky. Cítila to...

„To jen –“ zakoktala v marném pokusu o zahlasnění jakýchkoliv stop svého vzrušení.

Liam ji přerušil, když zavrtěl hlavou a řekl: „Nemusíš mi říkat, co to je,“ protahoval. „Ve skutečnosti –“

„Budou co nevidět hlásit můj let,“ přerušila ho Samantha v zoufalé snaze uniknout.

Věděla, že je ve tváři rudá, protože celé její tělo ji páliło. Její mysl hořela otázkami a její jedinou myšlenkou bylo uniknout co nejrychleji, aby se vyhnula jakékoliv konfrontaci. *Nikoliv* s Liamem, ale se sebou samou se nechtěla konfrontovat, svým nevysvětlitelným chováním a reakcemi. Popadla vozík a vyrazila směrem od Liama jak nejrychleji dovedla ve snaze odolat pokušení obrátit se a podívat se, co Liam dělá – jak se dívá.

Dívka za přepážkou se na ni chladně profesionálně usmála, když kontrolovala její cestovní doklady, a vyzvala ji, aby položila kufr na pás.

Samantha cítila mravenčení od hlavy až k patě. Věděla, že tam Liam stále stojí a pozoruje ji. Neschopna se ovládnout se otočila a otevřela nevěstičně ústa, když zjistila, že tam Liam není. Odešel. Ještě jednou se do těch míst podívala a přitom si polohlasně zamumlala: „No, díkybohu...“

Je to pro něj typické, samozřejmě, že se zachová takovým způsobem a pak prostě odejde beze slova vysvětlení. Kdyby se ho na to zeptala, určitě by jí odpověděl něco nepřiliš lichotivého.

Dívka ji vyzvala, aby přešla do odbavovací haly. Samantha na chvíli zaváhala, ale po Liamovi nebylo ani stopy. Určitě ho daleko víc zajímala jeho nová expertka než to, aby se s ní rozloučil.

Samantha, kterou náhle zaplavil pocit opuštěnosti, zamířila do nitra letiště.

Z bezpečného místa daleko od lidské tlačnice Liam sledoval, jak se Samantha vydává na cestu. Ten polibek byl chyba a chyb se většinou Liam nedopouštěl. To nebylo dobré pro ambiciózního mladého politika. Ambiciózního... mladého... Liam se sám sobě ironicky usmál.

Mladý už podle všeho asi není – a pokud jde o jeho ambice? Právě nedávno si uvědomil, že od Samanthina otce získal více než jen znalost fungování státního aparátu, ale samu podstatu, co obnáší být guvernérem malého státu.

Stephen Miller je skutečný filantrop. Člověk, který opravdu chce zlepšit život svých soukmenovců, zvýšit jejich očekávání a jejich víru v ně same v světském i církevním slova smyslu. Vznikl

mezi nimi opravdu vřelý vztah, který se dotkl idealistické a citlivé stránky Liamovy osobnosti, jeho keltské minulosti, která tak silně věří v právo lidské rasy na hrdost a svobodu.

Jeho ambice se teď už nesoustřeďují na Washington nebo osobní cíl vysokého politického postu. Tím, že mohl spolupracovat se Samanthiným otcem a kráčet v jeho šlépějích, získal jedinečnou příležitost budovat na základech tak pevných a pravdivých, které by mohly podpírat společnost blízkou dokonalosti, kterou člověk se svou vrozeně chybnou podstatou může vytvořit. Jejich program zdravotní péče, program na podporu sociálně slabších, zvláště starších lidí, již fungovaly jako model, na kterém by měly i ostatní státy postavit svou politiku.

Počet absolventů středních škol se každým rokem snižuje a jedním z hlavních Liamových cílů je nalézt prostředky, jimiž by motivoval méně intelektuálně nadané žáky a poskytl jim pocit sebeúcty a úcty druhých.

Liam si však nedělal přehnané naděje. Získání postu guvernéra bylo jen prvním, a velmi malým krůčkem v dlouhé a náročné cestě. V jeho životě ani dnes ani v budoucnosti není místo pro... komplikace.

Lidé mohou namítat, že potřebuje ženu, ale taková žena, kterou má na mysli on, jak dobře věděl, takový sňatek, který má na mysli, je pečlivě organizované a obchodní partnerství, sňatek, kde se automaticky předpokládá, že jeho práce je na prvním místě.

Chladně analytická stránka jeho osobnosti s tím souhlasila, ale nikoliv ta idealistická, vášnivá, kterou zdědil po svých keltských předcích.

Viděl ten zamračený, trochu zklamaný skrytý pohled, kterým se Samantha zahleděla do prostoru, kde stál, než se otočil a odešel.

Stále si jasně pamatuje na to, jak na něj Samantha zapůsobila, když se poprvé setkali. Byla si ce ještě žabec, ale její ženství z ní číselo, až si toho každý, kdo měl oči, musel všimnout. Přestože byla stydlivá a trochu zvláštní, vědoma si svého vlivu na něj, on si naopak byl vědom její ženské vášně, kterou vládla.

Hrdost a vášeň – nebezpečná kombinace u kterékoliv ženy, ale zvláště u takové, jakou byla Samantha se silně vyvinutým mateřským citem.

Všiml si jejího pohledu, když držela v náruči děti jiných žen, když si hrála s malou dcerou své sestry. Kdyby její hrdost a její idealismus byly slabší, mohla se už dávno usadit ve spokojeném manželství s mužem, který by jí dovoľoval řídit jejich vztah a ona by jemu i jeho dětem na oplátku za to dávala svou lásku, ale Samantha taková nebyla. Ta by se v žádném případě nespokojila s něčím, co nebylo podle jejích představ. Ale teď ji kruté žerty jejích kolegů vehnaly do akce a ona byla rozhodnuta dokázat jemu i jim, že se mylí.

Liam se zamračil. Je na čase vydat se k letu z Washingtonu. Samantha nebyla daleko od pravdy se svými kousavými poznámkami o Toni Davisové. Oficiálně se prostě měla zapojit do jeho volební kampaně, ale Liam nebyl hlupák. Naprosto spolehlivě věděl, že jedním z důvodů, proč byla poslána, je to, že by z ní byla dokonalá manželka politika. Inteligentní, diskrétní, svolná zůstat v pozadí a uskutečňovat své ambice prostřednictvím manžela. Toni Davisová byla naprostým opakem

Samanthy, která se nikdy nenaučila zcela kontrolovat své emoce a neuvědomovala si, že její způsob boje za její přesvědčení není vždy ten nejlepší a nejúčinnější.

Slyšel, jak ohlašují přistání letadla z Washingtonu. Když zdvihl ruku, aby se podíval na hodinky, uvědomil si, že vůně, která vychází z jeho saka, je Samanthina.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Sam... tady...“

Samantha si vyzvedla zavazadla a vyšla z odbavovací haly. Rozhlédla se kolem a v tu chvíli se její obličej rozzářil širokým úsměvem, když zahlédla Bobbiina švagra a svého blízkého příbuzného, Jamese Crightona, který na ni čekal.

„Jamesi, to je ale milé překvapení,“ vykřikla a radostně ho objala. Lidé se zastavovali a usmívali při pohledu na hezký obrázek, který ti dva tvořili. James, vysoký, tmavý a mladistvě vypadající, a Samantha, téměř stejně velká a svými bohatými blondatými vlasy upoutávající na první pohled pozornost, se v pevném objetí přátelsky políbili.

„Hmm...“ zamumlal James uznale a škádlivě se na Samanthu podíval, když se snažila osvobodit z jeho objetí. „To bylo příjemné...“

„Velmi příjemné,“ souhlasila Samantha s veselým smíchem a nabídla: „Chceš ještě?“

Znovu se rozesmála, když uviděla výraz na Jamesově tváři. Vždycky spolu dobře vycházeli, ale zatímco Samantha byla jako rtuť a plná emocí, James byl daleko zdrženlivější a klidnější, což na ni působilo jako balzám.

„Lidé se dívají,“ varoval ji James, když se jeho rty dotkly jejích.

„Komu by to vadilo,“ odvětila Sam bezstarostně, ale on ji přesto pustil. V téhle situaci by se Liam jistě na nikoho neohlížel, napadlo ji.

Liam! Proč na něj proboha teďka myslíš? Měla by se soustředit na Jamese. Nenápadně si ho prohlédla od hlavy až k patě. Bylo snadné přehlédnout přitažlivost Jamesova úsměvu, jeho příjemný zjev ve srovnání s doutnající sexualitou jeho bratrance Saula, strohou citlivostí jeho bratra Lukea, fyzickou dokonalostí jeho dalšího bratrance Maxe. Ale James byl svým způsobem velmi zvláštní a přitažlivý jako všichni muži Crichtonovy rodiny, ačkoliv se mohlo zdát, že je příliš jemný, poněkud méně mužný a hormonálně nabitý.

Ona osobně dávala před ostatními přednost Jamesovi. Jeho přítomnost byla uvolňující a uklidňující. Měla ráda vliv, kterým na ni působil, tak odlišný od nepřátelské agresivity, kterou na ni někdy vyvíjel Liam. James by byl výborný otec. Teprve teď to vidí...

„Bobbie se omlouvá, že pro tebe nemohla přijet sama. Francesca dostala kašel a ona ji nechtěla opustit.“

„Chudák Francesca,“ pronesla Samantha soucitně. „Jak se má? Je...?“

„Není to nic vážného,“ ujistil ji James. „Je jen trochu neklidná.“

„Je to od tebe moc milé, že sis na mě udělal čas,“ poděkovala mu Samantha. „Naposledy, když jsem mluvila s Bobbie, tak mi říkala, jak jste s Lukeem hrozně zaneprázdnění.“

„Hmm... Díkybohu, od té doby, co jsme přijali Maxe, tlak trochu polevil, ale neměl bych si stěžovat, že máme daleko více případů než dřív. Aarliston-Becker nás prostřednictvím Saula čím dál

tím víc zaměstnává, takže zjišťuju, že víc a víc času trávím v Haagu na zdoluhavých mezinárodních případech.“

Aarliston-Becker byl nadnárodní koncern s kanceláři v Haslewichi a Saul Crichton, člen haslewichské větve Crichtonovy rodiny prostřednictvím svého otce Hugha, nevlastního bratra babičky Ruth, vedl právní oddělení. A tak bylo jen přirozené, že když potřeboval odborné stanovisko advokáta, obrátil se na členy vlastní rodiny.

„Táta si zrovna nedávno stěžoval, jak se právníká profese změnila,“ pokračoval James. „Historicky neměli advokáti zvláštní oblast působnosti, ale teď se tyhle oblasti daleko více profilovaly. Dokonce jsme uvažovali, že přijmeme dalšího člena advokátní komory, neboť dostáváme stále více případů zabývajících se zdravotními náhradami.“

„Škoda, že se v tom nevyznám,“ poznamenala Samantha s holubičím pohledem.

„Ty chceš někde zakotvit?“ zeptal se James se zájmem.

„Do určité míry,“ odpověděla Samantha a oči jí jiskřily při pomýšlení, co by tomu James řekl, kdyby mu vysvětlila, o jaký přístav má zájem a proč.

„Vadilo by ti, kdybychom se po cestě zpátky zastavili u mých rodičů?“ zeptal se James.

„Ne, vůbec ne,“ odpověděla Samantha ihned.

Už se s Jamesovými rodiči a zbytkem rodiny při několika příležitostech setkala a velmi dobře s nimi vycházela.

Věděla od Bobbie, že se právě přestěhovali do velkého bytu v nedávno zrekonstruovaném velkém viktoriánském domě na břehu Dee.

„Henry to tam miluje,“ řekla Bobbie Samanthě hovoříc o svém tchánovi. „Celé hodiny strávil s ře-

meslníky, aby si ohlídal kvalitu řemeslného provedení, a Pat říká, že zastupování vlastníků domu v téhle věci mu dalo nový impuls do života.

„Luke si stěžuje, že je Francesca hrozně tvrdohlavá po jeho otci...“

„Tvrdohlavá po jeho otci?“ opakovala Samantha a Bobbie se posmutněle usmála.

„Dobrá, dobrá, já vím, že i já mám podíl na téhle její vlastnosti, nemusíš to příliš rozmazávat. Ale myslím, že trocha nesmlouvavosti Fran určitě neuškodí, zvlášť pokud půjde ve šlépějích rodiny a taky se dá na právo.“

„Fran! Nikdy,“ prohlásila Samantha. „Ta bude přinejmenším řídit tuhle zemi.“

Krajina Cheshire ozářená sluncem byla jedním z nejkrásnějších pohledů, které Samantha znala, uvědomila si, když seděla vedle Jamese, který směřoval do Chesteru.

V dálce se nad úrodnými a pečlivě obdělávanými poli modraly waleské hory. Není divu, že v minulých stoletích se na waleských hranicích odehrávaly lité boje. Není divu, že angličtí králové si na obranu své bohaté země postavili tolik mohutných hradů.

Nebylo těžké si představit, jak Římané tuto zem obdělávali a těžili z bohatých nálezů soli, z níž získalo město Haslewich své jméno i bohatství.

Teď už se sůl netěžila, ale dědictví, které tu tento průmysl zanechal, bylo patrné. Dosud existovaly zatopené solné doly a většina domů v Haslewichi měla nebezpečně nestabilní základy.

Jako kdyby jí četl myšlenky, James prohodil: „Právě teď máme zajímavý případ. Místní farmář žaluje Aarlston-Becker, protože tvrdí, že váha budovy ústředí společnosti způsobuje pokles půdy.

„A je to pravda?“ zeptala se Samantha se zájmem.

„Těžko říct, ale rozhodně je to téma, které vzbuzuje značné emoce. Je to klasická historka o starousedlících, kteří se dívají na nově příchozí skrz prsty. Ten případ má velkou publicitu. Aarlston se snaží vytvářet o sobě obraz sociálně uznalé a ekonomicky zdravé společnosti, takže aby si ho uchránil, je možné, že tomu farmáři vyplatí jednorázové odstupné. Jeho půda je přes kilometr daleko, ale on tvrdí, že díky podzemním chodbám, které oba pozemky propojují, se váha budovy Aarlstonu odráží i na pozemku poměrně vzdáleném.“

„Hmm... mně se zdá, že zkouší, jestli to projde,“ poznamenala Samantha.

„Hmm... asi je to tak,“ připustil James a usmál se na ni. Jeho pohled na ní spočinul o malý okamžik déle, než by se na příbuzného hodilo.

Samanthiným tělem proběhl záchvěv nenadálého štěstí. Dobře udělala, že se vydala do Anglie. Co by dala za to, kdyby teď Cliff mohl vidět pohled Jamesových očí.

Měli bychom spolu ty nejkrásnější děti na světě. Samantha si spokojeně oddychla.

Jak to osud dobře zařídil, pomyslela si v duchu. Hlasem, který pečlivě udržovala na neutrální rovině, řekla Jamesovi: „Bobbie má teď asi spoustu práce s malou i s nadcházejícím porodem...“

Záměrně si posmutněle povzdechla. „Těšila jsem se, že se tady trochu rozhlédnu po okolí a poznám i ostatní členy rodiny.“

„Jestli budeš potřebovat doprovod, pak ti velmi rád nabídnu své služby,“ odpověděl James galantně.

Samantha se trochu provinile usmála, sklopila

oči a vydechla: „Jamesi, opravdu bys...? To by od tebe bylo moc milé, ale nechtěla bych...“

„Bude mi potěšením,“ ujistil ji James horlivě.

Nechová se teď moc hezky, uvědomila si trochu provinile Samantha, ale jen z těch nejušlechtilějších pohnutek, a kdyby sama necítila, že se Jamesovi líbí...

Teď se blížili k Chesteru a Samantha cítila vzrušení, které se jí zmocňovalo. Tak se těšila na setkání s Bobbie. Ulehčeně si povzdychla a zavřela oči. Jak by se tady asi líbilo Liamovi? Nakvašeně znovu oči otevřela. Liam! Proč o něm proboha pořád tak přemýšlí? Jen proto, že ji políbil. Jen proto, že ona...

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí James, který vycítil napětí, a čelo se mu zkrabatilo nehraným zájmem.

„Je mi fajn,“ ujistila ho Samantha, ale jako by její nedávné nadšení zastřel drobný mráček. Je hloupé srovnávat teplý, vřelý, téměř bratrský dotek Jamesových rtů s naléhavým, uzurpujícím polibkem Liamovým. A proč je vůbec srovnává? Liamův polibek pro ni nic neznamenal.

Třeba ne vědomě, ale její tělo na něj – na Liama, zareagovalo po svém.

Náhoda, poblouznění, falešné sexuální naprogramování, to je všechno.

„Nějak jsi ztichla? Jsi unavená?“ zeptal se James s účastí.

„Myslím, že začínám pocítovat časový posun,“ souhlasila Samantha a vděčně se chytla výmluvy, kterou se dala omluvit její ztráta soustředění. James je tak pozorný a uznalý.

„Tak jsme tady,“ řekl James a zabočil svým malým sportovním autem do železných vrat, které se automaticky otevřely.

„Je to nádherný dům,“ rozplývala se Samantha a automaticky sáhla po klice, ale dříve než tak mohla učinit, James vyskočil z auta, oběhl ho a sám ji otevřel.

Členové guvernérovy rodiny byli vždycky zvyklí na určité formality a protokol, který se s tímto postem pojil, ale nedokázala si vzpomenout, že by nějaký její přítel byl tak galantní.

Ze svého zvýšeného místa nad řekou Dee dům hleděl na okolní krajinu a Samantha dokonale chápala, proč si Jamesovi rodiče vybrali právě toto místo.

„Když jsme všichni odešli z domova, byl dům se třemi poschodími a samostatnými schodišti pro rodiče příliš velký, takže se rozhodli přestěhovat do něčeho menšího, s čím by matka měla méně práce.“

Během hovoru James vedl Samanthu do hlavních dveří.

Ke vstupu do domu bylo zapotřebí zvláštní magnetické karty. Když vstoupili, ocitli se v rozlehlé hale, chladně elegantní, vyložené běžovým mramorem a osvětlené ohromným křišťálovým lustrem.

„Tady,“ ukázal jí James na dvoje vyřezávané dveře vlevo.

Přistoupili k nim a James zazvonil.

Téměř okamžitě se dveře otevřely. Stála v nich Jamesova matka. Ačkoliv Patricia Crightonová byla velmi atraktivní žena, Luke a James podědili své rysy i barvu vlasů a pleti po svém otci.

„Samantho, drahoušku, pojďte dovnitř,“ vítala ji Patricia a políbila Samanthu na tváře.

Obývací pokoj, do něhož je Patricia uvedla, byl zařízen starožitným nábytkem, který si Samantha

pamatovala z jejich bývalého domova. Na sekretáři stála fotografie Samanthiny sestry s Lukeem a jejich dcerkou a řada dalších fotografií všech členů rodiny.

„Je tady táta? Mám pro něj ty materiály, o které mě žádal,“ řekl James matce.

„Je v pracovně, miláčku,“ odpověděla a dodala: „A mimochodem, máme hosta.“ Zmlkla a opatrně se podívala na syna. Pak se otevřely dveře pokoje a vstoupil její manžel s mladou ženou, kterou Samantha neznala.

„Rosemary, co tady proboha děláš?“ slyšela, jak se James ostře ptá. Jeho hlas byl v rozporu s jeho chováním, takže se na něj tázavě podívala. Najednou vypadal a jeho hlas zněl spíše jako hlas Lukea, a bylo patrné, jaké city chová k dívce, která právě vešla do místnosti. Co Jamesovi udělala, že se k ní takhle chová? ptala se Samantha sama sebe.

Dívka byla drobná s rezavými vlasy, trojúhelníkovou tvář a výraznými lícními kostmi a ohromnými jantarovými očima. Ačkoliv měla na sobě džíny a tričko, nic to neubíralo jejímu kyprému tělu na půvabu. Samantha si všimla, že má útlý pás, tak úzký, že by ho nějaký větší muž snadno sevřel do dvou rukou.

„Rosemary, drahoušku,“ spustila Jamesova matka, ale dívka jí nevěnovala pozornost, namísto toho se cele soustředila na Jamese a probodávala ho pohledem hořké nenávisti.

„To je v pořádku, teto Pat,“ oznámila a zlostně pohodila hlavou. „Ani mě nenapadne připomínat Jamesovi, že jelikož tohle není jeho dům, nemá právo se vyjadřovat o mé přítomnosti zde. Tvoje matka mě pozvala na návštěvu, Jamesi,“ dodala

a odhalila zuby v úsměvu, který Samanthě připomínal rozzlobenou a nebezpečnou kočku.

„Rosemary potřebovala vypnout,“ vysvětlovala Jamesova matka smířlivě. „Hodně se učila na státnice, a teď, když je z ní paní doktorka...“

„Paní doktorka,“ přerušil ji James rázně. „Bůh pomáhej každému, kdo vyhledá její pomoc... kdo je tak zoufalý, aby potřeboval tvou lékařskou radu, Rosemary. Osobně bych radši...“

„Jamesi,“ ozvala se matka varovně.

Dvě dožhava rozpálená světýlka teď žhnula z bledé dívčiny tváře... Samantha se pro sebe ušklíbala, když studovala tu zosobněnou zlost. Přestože byla drobná, nebylo pochyb o intenzitě jejích emocí.

„Rosemary právě skončila školu a bude pracovat jako praktická lékařka,“ vysvětlovala Jamesova matka Samanthě. „A protože jsem její kmotra, měla jsem pocit, že by si zaslouhovala nějakou odměnu za tvrdou práci, zvlášť když její snoubenec Tom je celé léto v cizině.“

Když Jamesova matka hovořila, zdvihla Rosemary ruku, aby ukázala brilantový prsten, který měla na prstě. Pohled, kterým obdařila Jamese, byl směsí vzdoru a triumfu.

„Vidíš, Jamesi, ne všichni muži sdílejí tvůj názor na mě,“ prohlásila vítězoslavně.

„Ty jsi zasnoubená!“ Bylo patrné, jak je tím poznáním James šokován. „To je ale pěkný masochista!“

„Jamesi!“ domlouvala mu Pat rázně.

James se vztekle podíval na otce.

„Malá odměna,“ posmíval se James tomu, co mu řekla matka. „Takže jste ji pozvali, aby tu pár týdnů zůstala...“ Jeho hlas byl plný opovržení.

„Tady jsou ty materiály, o které jsi mě prosil,“ řekl otcí a otočil se matce a Rosemary zády.

„My musíme jet,“ informoval je chladně. „Bobbie nás už očekává a Samantha začíná pocíťovat únavu z letu.“

„To má asi něco společného s nedostatkem kyslíku,“ ironicky prohlásila Rosemary s předstíraným soucitem. Così v jejím hlase přimělo Samanthu, aby se na dívku zadívala pozorněji. Překvapilo ji otevřené nepřátelství.

„Rosemary,“ slyšela, jak James varovně řká, ale ona ho ignorovala a pokračovala: „Není snadné dýchat tak řídký vzduch... když je někdo vysoký jako rozhledna...“

Samantha překvapením otevřela ústa.

Dívčino nepřátelství jí vzalo vítr z plachet, ale takový způsob boje jí stejně nikdy nelákal... a přesto...

„Hmm... ale má to své výhody,“ protahovala tím nejameričtějším přízvukem, kterého byla schopna, a otočila se k Jamesovi, který jí ochranně stál po boku.

Kdyby si stoupla na špičky, byli by skoro stejně vysokí, rameno vedle ramene, tvář vedle tváře, rty vedle rtů...

Samantha se významně zadívala Jamesovi do očí a pak sklouzla pohledem na jeho rty a dotkla se jazykem horního rtu.

„Ehm... myslím, že bychom měli raději jet,“ oznámil poněkud stísněně James.

Samantha se nadřazeným pohledem podívala na Rosemary a zkontrolovala, zda uvidí v dívčích očích nejen hořkou zlost, ale třeba i slzy.

Slzy? Pro Jamese? Má přece zásnubní prsten od jiného muže.

Samantha se zamyšleně rozloučila s Jamesovými rodiči a následovala ho do auta.

„Nevím, co kčertu popadlo matku, že pozvala Rosemary,“ zuřil James, když startoval auto.

„Zjevně si spolu rozumějí, a jelikož je Rosemary její kmotřenka...“

„Rosemary je hrozba...“ řekl James. „Ale matka to nevidí nebo nechce vidět.“

„Je velmi hezká,“ poznamenala Samantha.

„Hezká...“ James se na ni podíval. „Byl to zrzavý fracek s pihovatým obličejem.“

„Hmm... pihovatá je pořád,“ souhlasila Samantha.

„Jezdila k nám na prázdniny, když jsme ještě chodili do školy. Její rodiče pracovali v zahraničí a ona musela být na internátu.“

„Ty jsi s ní moc nevycházel, víd?“ zeptala se Samantha vstřícně.

„...ani ostatní ne,“ souhlasil James. „Byl to ten největší škůdce. Řeknu tetě Pat...“ napodoboval pisklavý dívčí hlásek a pak zavrtěl hlavou. „Asi si myslíš, že jsem trochu přecitlivělý, ale opravdu nás všechny hodně štvala.“

Nevykreslil tu dívku v příliš dobrém světle a vzhledem k jejím neopodstatněným a ničím nevyprovokovaným poznámkám s ním mohla Samantha jen souhlasit, kdyby nebylo těch nečekaných slz. Rosemaryiny city k Jamesovi se Samanthy nijak netýkaly, připomněla si, a vzhledem k jejím vlastním plánům ohledně Jamesovy budoucnosti... a jelikož byla Rosemary zasnoubená... I přesto všechno si nemohla pomoci, aby si nepřála, aby ty slzy neviděla, aby během té krátké chvíle, po kterou se viděly, necítila zoufalství té druhé ženy.

„Tak povídej, chci slyšet všechny novinky o rodině,“ naléhala na ni Bobbie.

Seděly v Bobbiině útulné kuchyni, James právě odešel, zatímco se kolem nich vesele motala malá Francesca.

„Není toho mnoho, co bys nevěděla,“ protestovala Samantha. „Máma s tátou se nemohou dočkat, až tě uvidí...“

„Hmm... Doufám, že je přesvědčím, aby tady nějakou dobu pobyli, až tátovi skončí úřad. Mimochodem, jak si v kampani stojí Liam?“

„Táta je přesvědčený, že bude zvolen, ale obává se, aby Liamovi nezkomplikovala jeho postup skutečnost, že je svobodný. Vezl mě na letiště, kde vyžadoval nějakou expertku na public relation z Washingtonu, kterou si najali, aby mu pomohla vylepšit jeho image.“

„Liam a ženění, co ty si o tom myslíš?“ dobírala si ji sestra.

Samantha na ni vrhla rozhořčený pohled.

„Proč bych si o tom měla něco myslet. Jen proto, že jsem do něj byla kdysi zamilovaná...“

„Dobře, dobře... jen jsem si dělala legraci,“ ujistila ji Bobbie, ale přesto si svou sestru bedlivě prohlížela.

Samantha zhubla a vypadala nervózně... a vyostresovaně...

„Víš, Bobbie, já ti závidím,“ připustila Samantha náhle.

Bobbie se instinktivně podívala směrem, kde si hrála Francesca, protože věděla beze slov, že právě to jí sestra závidí.

„Ty jsi rozená matka, Samantha,“ řekla jí něžně a její tvář nabyla znepokojeného výrazu. Zeptala se: „Doufám, že už tě opustila ta bláhová myšlenka, že se necháš uměle oplodnit...“

Samantha se zasmála.

„Ano,“ ujistila ji a tvář jí posmutněla, když řekla: „Nechci, aby moje děti vyrůstaly a záviděly těm tvým, že mají opravdového tatínka a ty moje ne.“

„Takže na obzoru není žádný přijatelný tatínek?“ ořukávala Bobbie situaci.

Samantha se zadívala z okna.

„Samantho!“ vyhrkla Bobbie vzrušeně. „Tak tedy přece jen někdo... řekni... Kdo to je? Znáš ho...? Sam...“

„Ale ne... Nic ti neřeknu,“ odpověděla Samantha a vehementně zavrtěla hlavou.

„Tak zavolám domů,“ vyhrožovala Bobbie odhodlaně.

„To nemá smysl, naši nevědí o nic víc než ty...“

„Takže je tedy co vědět...“

„Ne!“ popírala Samantha.

Za nic na světě by se sestre nesvěřila se svým plánem provdat se za Jamese, dokud si nebude jistější. Jisté je, že si s Jamesem dobře rozumějí... *Dokázala by ho milovat, byla Samantha přesvědčená, a on, tím si také byla jistá, by ji také mohl milovat.*

Byl by *dokonalým* otcem.

Bylo jí to teď jasné. Zavřela oči a v duchu si představila vlastní útulnou kuchyň a své vlastní děti, které se kolem ní batolí. Chtěla by chlapce, to už věděla, chlapce s tmavými vlasy a šedýma očima... šedé oči... Polekaně otevřela ty své. Odkud proboha pochází ta myšlenka? Odhodlaně popravila svou představu. Její děti, její dvojčata, budou mít samozřejmě stejné oči jako jejich otec. Byly by to Jamesovy hnědé oči.

Francesca si dohrála, vstala a rozhodně přistoupila ke své tetičce.

„Přivezla jsi mi dárek od babičky z Ameriky?“ dožadovala se nesmlouvavě.

„Francesco,“ kárala ji matka.

Ale Samantha se zasmála a suše se zeptala své sestry: „Víš, po kom to má?“

„Po mně ne,“ popírala Bobbie, ale ve tváři byla červená a věděla tak přesně, jako by četla v mysli své sestry, že naráží na příhodu z jejich dětství, kdy se Bobbie zeptala své vlastní babičky na totéž.

„Chudák matka se tak styděla,“ dobírala si ji Samantha.

„Ani ne z půlky tak jako já, když mě poslala nahoru do mého pokoje a já jsem nezapomněla, žeš to byla ty, kdo mi řekl, abych se omluvila,“ řekla Bobbie zamysleně.

Vzpomínky však brzy uplynuly pod dojmem současných událostí.

Samantha s radostným očekáváním začala vybalovat dárky. „Koupila jsem jí krásné šaty,“ prozrazovala Samantha své sestře.

„Hmm... ale musím tě upozornit, že pokud nejsou růžové jako pro Barbie, tak se na ně ani nepodívá.“

„Ne... co si to o mně myslíš?“ odpověděla Samantha a zašklebila se na ni. „Budou se jí určitě líbit.“

„Samantho...“ varovala ji Bobbie opatrně. „Co...“

„Dokonce jsem sehnala i růžové botičky, které se k těm šatům dokonale hodí,“ ujistila svou sestru.

„...a kvůli tobě jsem si udělala výlet do Bostonu. Sehnala jsem ti ty nejrozkošnější šaty od Donny Karan, které jsi kdy viděla. Na zádech mají výstřih až kdoví kam, takže... Ale budeš je moct

nosit, až se to narodí – a to už stejně nebude dlouho trvat!“

„Jak vypadají... Ukaž mi je,“ dožadovala se Bobbie vzrušeně.

Ještě se stále probíraly oblečením, které leželo všude kolem, když o hodinu později dorazil domů Luke.

„Teta Sam mi přivezla růžové střevíčky,“ chlubi-la se Francesca otci pyšně.

Smějící se Samantha zavrtěla hlavou a políbila svého švagra.

„Hádej, co jsem přivezla tobě...“

„Myslím, že se nechám poddat,“ protahoval Luke a pohlédl na svou ženu, která si s růžovými tvářemi a zářícíma očima přiložila k tělu šaty, o nichž Luke okamžitě věděl, že způsobí naprostý poprask, až si je jednou vezme do společnosti. Bobbie vypadala jako malá holčička, která si tiskne k sobě svou milovanou hračku, a bylo mu jasné, že si ji jen tak nenechá vzít.

„Tak co jsi přivezla Lukeovi?“ zeptala se Bobbie sestry o něco později, když všichni seděli u večeře.

Samantha se přes stůl zašklebila na svého švagra a řekla: „Je to tričko jednoho nového golfového klubu, které se sem určitě ještě nedostalo.“

„Doufám, že to není pro nějakého železného muže,“ odpověděl Luke.

„Přesně takové,“ potvrdila Samantha a rozesmála se. Luke vstal, obešel stůl, aby ji objal, a pak se zeptal: „Tak kde je. Nemůžu se dočkat...“

„Teprve až sníš všechno jídlo, Lukeu,“ dobírala si ho Samantha.

V devět hodin Samantha konečně připustila, že na ni začíná doléhat únava z dlouhého letu.

„Jestli vám opravdu nebude vadit, že si půjdu lehnout...“

„Samozřejmě, že nám to nebude vadit,“ ujistila ji Bobbie.

„Co se děje?“ zeptal se Luke Bobbie o hodinu později, když jí podával šálek čokolády, kterou právě uvařil.

„Nevím sama... jenom... Sam má něco za lubem...“

„A co?“

„To právě nevím a nemůžu se jí na to ptát, stejně by mi nic neřekla, ale *něco* se děje...“

„Telepatie?“ dobíral si ji Luke.

„Něčím se trápí, Lukeu, dává si pozor, abych na to nepřišla, ale já stejně vím, že něco je ve vzduchu... Ráda bych jí našla nějakého pořádného mužského... Tolik si přeje mít děti...“

„Hmm... taky jsem si toho všiml.“

„Alespoň ji musím rozptýlit, dokud bude tady...“

„Hmm... myslím, že to bude trochu problém,“ řekl Luke své ženě opatrně.

Bobbie se na něj tázavě podívala.

„Lukeu...“ spustila.

„Ano, já vím, domluvili jsme se, že si vezmu volno, abych se mohl starat o Francescu, až ty budeš se Sam, ale...“

„Ale co...“

„Případ Dilliger jde příští týden k soudu a já tam musím být taky.“

„Ale, Lukeu, ne...“ posmutněla Bobbie.

„Bobbie, je mi to líto, ale víš, jak se věci mají.“

Samozřejmě, že to věděla, Luke je advokát, a jakmile se nějaký jeho případ dostane k soudu, musí u toho bezpodmínečně být.

„Sam je tu na několik týdnů, a pokud všechno dobře půjde, budeme za týden dva hotovi,“ chlácholil ji Luke.

„Doufám, že to Samantha pochopí,“ zakončila Bobbie.

PÁTÁ KAPITOLA

„Je mi to opravdu moc líto, Sam,“ omlouvala se Bobbie sestře, „ale Luke s tím opravdu nemůže nic udělat.“

Právě dojedli snídani a Bobbie vysvětlovala sestře, že se jí nebude moct věnovat, jak si domluvily.

K její úlevě se zdálo, že to Samanthě ani v nejmenším nevadí.

„S tím si nedělej starosti,“ řekla vesele. „A kromě toho,“ dodala dojatým hlasem, „ty a tvoje miminko pro mě znamenáte daleko více, než nějaké společenské události. A James mi mimochodem nabídl své služby jako doprovod, kdybych to potřebovala.“

Bobbie se s úsměvem natáhla a pohladila sestru po ruce. „Jsem tentokrát hodně unavená, a doktor i Luke trvají na tom, abych co nejvíc odpočívala,“ připustila a tvář se jí rozjasnila, když dodávala: „Jsem ráda, že máš alespoň Jamese, aby tě někam vzal.“

James se Samanthou vždycky dobře vycházeli.

„Doufám, že Lukeův případ skončí za dva týdny a pak...“

„Hmm... to stačí.“

Samantha se kousla do rtu, když si uvědomila, že projevuje své myšlenky nahlas.

„Stačí? Na co?“ zeptala se Bobbie zvědavě. „Já...“

„Ale nic... Jen jsem chtěla říct, že čtrnáct dní je dost času na to, aby se ten případ uzavřel,“ lhala Samantha a rychle přeměřovala Bobbiinu pozornost tím, že se zeptala: „Jak si vede Fran ve školce. Bála ses, že je to na ni moc.“

„Je v pohodě, zvykla si, je ohromně samostatná,“ ochotně vysvětlovala Bobbie. „Mám pro tebe dobrou zprávu. Olivia nás dnes zve na oběd.“

„Opravdu? Jak se má? A Caspar?“ zeptala se Samantha se zájmem a několik minut obě sestry živě diskutovaly o tom, co dělají jednotlivé větve Crightonovy rodiny.

„Škoda, že tu teď nemůže být babička Ruth,“ povzdechla si Bobbie.

„Hmm... Těšila jsem se, že ji a Granta uvidím,“ připustila Samantha. „Ale chápu, proč chce jet do Pembrokeshire. Jak se má Ann?“

Ann Crightonová, manželka Hughy Crightona, měla nehodu a musela zůstat několik týdnů v nemocnici.

„Už je doma a doktoři říkají, že se úplně zotaví, ale Hugh se bojí, že se příliš přepíná.“

„Je to hrozné, jakou škodu může napáchat i taková drobná dopravní nehoda,“ otřásla se Samantha. „Podle toho, co babička říkala mámě, byl to jen drobný náraz a auto, které do Ann narazilo, jelo pomalu.“

„Ano, já vím,“ připustila Bobbie. „Několik týdnů poté jsem se bála chodit s Francescou kamkoliv, kde byla auta. Taký chápu, proč Hugh požádal babičku, aby mu pomohla trochu Ann zabavit, než se dá do pořádku.“

„Jsou takový krásný párek, a ačkoliv to babička

nikdy neřekla, mám dojem, že má raději Hughu než Bena, ačkoliv Ben je její pokrevní bratr, zatímco Hugh jen nevlastní.“

„Hmm... ale jen proto, že jsou sourozenci pokrevní, ještě neznamená, že se musí mít rádi.“

Bylo to řečeno tak vážně, že se Samantha nejprve zadívala na sestru, než pronesla: „A co z toho mám vyvozovat, drahá sestřičko?“

Bobbie se na ni zadívala a tvář se jí roztáhla do úsměvu.

„Neboj se, nesnažím se ti říct, že tě nemám ráda... i když tě někdy nenávidím...“ řekla se smíchem, ale zavrtěla hlavou a dodala: „Ne, to není náš případ, ale...“

„Ale co?“ zeptala se Samantha, když se její sestra odmlčela.

„No, víš, jak to někdy v rodinách chodí... bratři a sestry, sourozenci... ne vždycky spolu vycházejí...“

„Sourozenská rivalita... no, my jsme si toho také užily. Ale jestli chceš klasický příklad, podívej se na rodinu Jona a Jenny. Lousie a Katie jednu dobu zcela určitě nemohly Maxe vystát a...“

„Ano, ano. Víím, co chceš říct, ale to není...“ Bobbie se znovu zarazila a začala prstem objíždět abstraktní vzorek na dřevěném kuchyňském stole.

„To je Fran a miminko,“ přiznala po chvíli. „Mám dojem, že začíná trochu žárlit – a to ještě dřív, než se to malé narodí.“

Vypadala znepokojeně.

„Ale, Bobbie, to je úplně přirozené,“ bránila Samantha svou neteř. „Musí trochu žárlit,“ vysvětlovala sestře Samantha. „Ale všechno bude v pořádku, uvidíš.“

„Ano, víím, že máš pravdu,“ souhlasila a doda-

la něžně: „Ty budeš tak vynikající matka, Samantha.“

Ačkoliv se Samantha rozesmála, o chvíli později, zatímco sestra telefonovala Olivii, aby potvrdila schůzku, se nemohla ubránit pocitu závidění. Její sestra, její dvojče, se připravuje na to, že bude mít druhé dítě, zatímco ona nemůže ani pomýšlet na to, že by si pořídila první. Ale, s trochu štěstí, se to brzy změní, uklidňovala se Samantha.

Všechno, co viděla a slyšela od Jamese po cestě z letiště, jí potvrdilo její rozhodnutí, které učinila. O tom nebylo pochyb. Byl to dokonalý vzor otce. A k tomu se musí připočítat skutečnost, že ho doopravdy má ráda a je jí příjemná jeho přítomnost. Mohl by se z nich stát velmi šťastný a spokojený pár. Najednou byla Samantha netrpělivá, aby ho znovu viděla a uvedla svůj plán v život. No dobře, nezamilovala se do něj, ale láska koneckonců může mít různé podoby.

Není nic *morálně* nevhodného na tom, co plánuje, a kdyby neviděla v Jamesových očích, jak málo stačí, aby se do ní zamiloval, v žádném případě by se nepouštěla do svých odvážných plánů.

Učinila rozhodnutí – nastal čas odložit všechny své sny, že najde své dokonalé druhé já. Možná že Jamese bůhví jak nemiluje, třeba jako sestra Lukea, ale má ho ráda a je ráda v jeho společnosti. I když si nedovede představit nikoho, komu by to nebylo příjemné, kromě Rosemary ovšem. Bože, nikdy se nesetkala s nikým, na koho by takhle reagoval. Opravdu to děvče nemá v lásce. Chudák holka.

„Měly bychom si pospíšet,“ upozornila ji Bobbie, když skončila hovor.

„Myslíš, že Olivia a Caspar budou mít ještě dě-

ti?" zeptala se Samantha Bobbie nezávazně o hodinu později, když směřovaly k Haslewichi.

"To nevím. Ona teď pracuje na plný úvazek, jak vši, a nedávno hovořili se strýčkem Jonem o tom, že přiberou dalšího partnera, ačkoliv, přestože nikdo z nich by to nepřipustil, hlavní věc, která je od toho zrazuje, je to, že společnost byla až dosud výhradně rodinná. Teď vyrůstá nová a nadějná generace Crightonů, kteří by se jednoho dne mohli stát advokáty a vstoupit do firmy, ale teď... Tullah, Saulova žena, s nimi teď spolupracuje na poloviční úvazek."

"A nemohou vzít někoho jako asistenta spíš než partnera?" zeptala se Samantha.

"No, mohli by, a právě k tomu se snaží Max otce přimět. Zdá se, že Jack se stane advokátem a vstoupí do firmy, ale to ještě několik let potrvá a v dané chvíli jsou všichni tak zaměstnaní, že si Jenny stěžuje, že Jona stěží vidí."

"A co Joss, má nějaké plány do budoucna?" vyptávala se Samantha dál.

Josse, Jonova a Jennyina mladšího syna by rodina ráda viděla na těch nejvyšších právnických postech, a Samantha věděla, že Bobbie má pro svého mladého příbuzného, s nímž se setkala při své první návštěvě Haslewiche, slabost.

"Nejmíň tučet," zašklebila se Bobbie. "Je skvělý, Sam... taková zvláštní osobnost, tak zvláštní, že někdy zastíňuje i Jacka."

"Hmm... A co se stalo s Jackovým otcem Davidem? Mluví o něm Jack někdy?"

David Crighton, Jonovo dvojče, byl Jackův a Olivin otec a zatímco se zotavoval z mozkové příhody, odcizil se své rodině a ani se nepokoušel s nimi obnovit styky.

Samantha věděla, že si Olivia příliš nepřeje, aby se její otec znovu objevil v jejich životě. Před jeho zmizením se s Jonem dozvěděli, že podvodně čerpal peníze z účtu jednoho svého klienta. Pouze díky Ruthině zásahu se celá záležitost vyřešila smírně bez skandálů a Samantha taky věděla od samotné Olivie, že svému otci doopravdy nikdy neodpustila to, co se stalo.

Její matka, která se rozvedla s otcem v jeho nepřítomnosti, se nyní znovu vdala a žila na jihu Anglie. Olivia nikdy příliš nepřilnula ani k jednomu z rodičů a Jack se ze své svobodné vůle rozhodl být raději s tetou než s matkou.

"Takže si nemyslíš, že by Olivia měla ještě nějaké děti," opakovala Samantha.

"Myslím, že by ráda, a vím, že Caspar také – jeho práce mu poskytuje daleko více času být s dětmi než Olivii, ale, abych byla upřímná, myslím, že je to v současné době mezi nimi velmi choulostivé téma. Měli letos odejet na dovolenou ke Casparově rodině do Států, ale museli ji odřeknout, protože Livvy měla moc práce."

Haslewich se teď bouřlivě rozvíjí. Rozšířený dálniční systém způsobil, že se tady usadilo několik mezinárodních společností, což znamená i další pracovní místa, a s tím je spojena zvýšená poptávka po stavebních pozemcích. Ceny nemovitostí šly nahoru a na okraji města se v dohledné době mají otevřít velká nákupní střediska.

Ne že by to všechno bylo bez problémů – zeptej se Jamese. Právě vyhrál velmi sledovaný případ pro jednoho svého klienta proti jedné ze stavebních společností."

"Nedokážu si představit Jamese, jak vede žalobu. Je vždycky tak hodný a soucitný. Ačkoliv..."

„Ačkoliv co?“ zeptala se Bobbie se zájmem, když zahýbala k Haslewichi.

„Na cestě z letiště jsme se zastavili u jeho rodičů a tam byla jedna dívka – Rosemary. Nikdy jsem neviděla Jamese, aby reagoval na kohokoliv tak rozeleně... ale její postoj k němu byl tak vyhraněný...“

„...provokativní,“ doplnila Bobbie.

Samantha se podívala na sestru. „Agresivní, řekla bych. Ty ji znáš, Bobbie?“

„Setkaly jsme se. Byla jsem minulé Vánoce navštívit Lukeovy a Jamesovy rodiče a vzala jsem s sebou Francescu. Francesce nebylo moc dobře a Rosemary se k ní chovala báječně. Právě dokončila medicínu a Pat mi říkala, že by chtěla pracovat jako dětská lékařka na chirurgii. Bezpochyby to s dětmi umí.“

„Takže se ti líbila,“ poznamenala Samantha.

„No... ano, líbila, ale vím, na co narážíš, všimla jsem si, že to mezi ní a Jamesem jiskří. Když byla malá, strávila s Pat a Henrym několik měsíců. Její rodiče tenkrát pracovali v zahraničí. Luke tehdy nežil doma, ale James ano, a ti dva si příliš nepadli do oka.“

„Hmm... Tady je ale krásně,“ poznamenala Samantha, když pohlédla z okénka na jemně zvlněnou krajinu Cheshire.

„Ano, velmi,“ souhlasila s ní Bobbie.

„Je tady takový klid,“ vydechla Samantha.

Bobbie se zasmála. „Možná tady, ale počkej, až dorazíme k Olivii.“

Dům Olivie a Caspara stál na okraji města Haslewich. Tvořil součást skupinky nádherných domů obklopených velkými zahradami.

Když Bobbie zastavila auto na příjezdové cestě, vyběhla z domu Olivia, aby je přivítala.

„Bobbie... Samantha...“ Obě je objala a vedla do domu.

„Myslela jsem, že bychom se mohly najít v zahradě, je tak krásně. Skoro jsem musela naše setkání zrušit,“ svěřovala se Olivia a vedla je domem ke dveřím, které se otevíraly do útulného patia.

„Zastupovala jsem jednoho svého klienta minulý týden u soudu a případ byl odročen původně na dnešek, ale stále ještě pokračuje výslech – naštěstí.“

„Máš hodně práce u soudu?“ zeptala se Samantha Olivie, když se usadily v pohodlných křeslech a Olivia jim nalila kávu.

„Hrozně moc. Dřív tomu tak nebylo, ale v poslední době ano. Mám strach, aby se práce nepostavila mezi mě a Caspara, především proto, že si vždycky nemůžu naplánovat práci tak, aby to Casparovi vyhovovalo.“

„Hmm... předpokládám, že ses neodvážila namítnout si další paní na hlídání, aby ti neutekla s jedním z tvých přitažlivých příbuzných,“ dobírala si ji Bobbie.

Všechny tři se rozesmály při vzpomínce, jak Bobbie pracovala nějaký čas pro Olivii a Caspara, když poprvé přijela do Haslewiche.

„Hmm... to je vždycky tak, ale ačkoliv čas od času někoho najmu, máme s Casparem pocit, že chceme vychovávat své děti sami. Problém je v tom, že právě teď se Caspar stará o domácnost daleko víc než já a to vede k problémům mezi námi dvěma. Začínám žárlit,“ přiznala smutně. „Vím, že to zní hloupě a je to dost staromódní, ale chce se mi brečet, když děti běží s odřenými koleny a svými smutky ke Casparovi a ne ke mně.“

„A nemohla bys trochu omezit svou práci?“ zeptala se Samantha prakticky.

Olivia zakoulela očima. „Ráda bych... Ale uvědomuju si, jak často si Jon bere mou práci domů, abych mohla mít alespoň trochu volného času. Ne, oba víme, že jediným řešením je přibrat alespoň jednoho a možná i dva zkušené advokáty, ale problém je v tom, že každý, koho s takovou kvalifikací vezmeme, bude chtít být automaticky partnerem. A pokud Ben dosud žije, ale i kdyby nežil, myslím, že ani já, ani Jon nechceme nikoho, kdo nepatří do rodiny. Samozřejmě, mohli bychom omezit počet klientů, ale..." Protáhla obličej. „To bychom byli sami proti sobě. Ne, v daném okamžiku je to neřešitelná situace, protože ať přijmeme kolik chceme asistentů, my s Jonem zůstáváme stále jedinými členy týmu, kteří mohou klienty zastupovat u soudu. Ačkoliv dneska mám volno... Jak se má rodina?" zeptala se Olivia, aby změnila téma hovoru.

„Ti jsou v pohodě. Máma a táta se těší na to, až půjde táta na konci roku do důchodu a že budou trávit víc času tady.“

„Hmm... My se na tě taky těšíme, zvlášť teta Ruth samozřejmě. A co Liam?“

Samantha zdvihla obočí při zmínce o svém oblíbeném námětu myšlenek. Dokonce i Bobbie však zatajila svou reakci na jeho zcela nečekaný polibek, který od něj dostala na letišti před odletem.

„Brzy se bude ucházet o post guvernéra.“

„Guvernér. To bude určitě ten nejsvůdnější guvernér v celých Státech.“ Olivia znovu zakroutila očima. Setkala se s Liamem na Bobbiině a Lukeově svatbě – a oprášila starou známost před několika lety, kdy s Casparem navštívila Spojené státy.

„Svůdný? Liam?“ Sam se chystala cosi namítnout, ale včas se zarazila a skryla své vzrušení. Ona

si nemyslí, že je Liam příliš sexy, ale vzpomínka na jeho polibek jí stále nedoprávala klidu.

Když po návratu vstoupily do domu, zvonil telefon.

„To je pro tebe,“ řekla Bobbie suše s tázavě zdviženým obočím. „Je to James.“

„James,“ vykřikla Samantha potěšeně, vzala si od sestry sluchátko a otočila se k ní zády.

„Dnes večer... ano... to bych ráda...“ souhlasila. „V kolik hodin? Myslím, že v osm to bude fajn.“

„James mě dneska večer vezme na večeři,“ hlásila vítězoslavně sestře, když domluvila. „Říká, že u řeky otevřeli novou restauraci, která je prý velmi dobrá.“

James a Samantha?

Proč ne, sestra by určitě nenašla druhého takového pohodového partnera, jako je James. Ale je James natolik silná osobnost, aby Samanthu zvládl? Samantha se občas nechává unášet svými myšlenkami a plány, které ne vždy jsou rozumné. Má sklon k impulzivnosti a idealizaci, ale i velmi silnou vůli. Potřebuje muže, který by jí nejen rozuměl a miloval ji, ale který by s ní sdílel a rozuměl hluboce vášnivě a intenzivní stránce její povahy. Není to málo, to si Bobbie uvědomovala, ale Sam si zaslouží jen to nejlepší.

James byl milý a nic by si Bobbie nepřála víc, než ho vidět šťastného v manželství s nějakou vhodnou ženou. Už zažil v lásce zklamání, a jestli si někdo zaslouží lásku, pak je to určitě James. Ale je Samantha pro něj ta pravá? James má rád klid a pořádek; miluje řád a úhlednost, a jako Panna je někdy trochu přecitlivělý. Jeho psací stůl, kancelář a jeho domov jsou příkladem pořádku a upravenosti.

Sam na druhé straně dokáže žít spokojeně v určitém chaosu, který jí někteří lidé závidí a jiní nad ním nevěřicně vrtí hlavou.

Je tvrdohlavá, vitální, přeskakuje z jednoho extrému do druhého. Má energii, kterou někteří lidé obdivují a jiní zatracují, pro Samanthu neexistuje nic napůl, zatímco James se řídí zásadou kompromisu. Přesto se říká, že se protivy přitahují.

„Jestli jdete k řece, pak by sis měla vzít něco teplého na sebe,“ upozorňovala ji mateřsky Bobbie. „Večer bývá u řeky chladno.“

Jak se dalo čekat, byla Samantha ještě nahoře, když si pro ni James přijel.

Bobbie ho pozvala dovnitř a láskyplně ho objala a políbila.

„Sam tu bude za chvíli,“ ujistila ho.

James se usmál.

„To je v pořádku, objednal jsem stůl na půl devátou, takže akorát stihneme tam dojet a dát si u baru skleničku, než se pustíme do večere.“

Samantha se oblékla velmi elegantně, říkala si Bobbie, když se sestra objevila.

Půvabné lněné šaty zdůrazňovaly ženskost její postavy a čerstvě umyté vlasy jí dodávaly mladistvý vzhled.

„Kde máš sako?“ zeptala se Bobbie, když Samantha zamířila do haly.

„Když mi bude zima, půjčím si Jamesovo,“ odpověděla Samantha tiše a uličnický se usmála na sestru.

„Vezmi si sako, bude ti zima,“ varoval ji James, který zaslechl Bobbiinu poznámku.

Samantha zaváhala, zda má odporovat, že není malé dítě a jestli se rozhodne, že si sako nevezme,

pak je to její volba, anebo jestli má poslechnout Jamesovu radu.

Nakonec se rozhodla pro to druhé a pospíchala nahoru a vrátila se s měkkým kašmírovým sakem, které si přehodila přes ramena.

„Vidíš, jak ti to sluší,“ schvalovala jí Bobbie její volbu.

„Vypadáš báječně,“ řekl jí James tiše a upřímně. Něžně se usmál a poopravil jí sako, aby obě strany byly stejně dlouhé.

Samantha tázvě zdvihla obočí, ale neřekla nic.

„Měli bychom jít,“ informoval ji James. „Pokud nechceme přijít pozdě.“

Bobbie, která věděla, že Samantha chodí všude pozdě, se zdržela jakéhokoliv komentáře a v duchu jim držela palce, aby se jim večer vyvedl.

„Sam a James?“ zvolal Luke, když mu Bobbie vyprávěla, co se stalo. Zdvihl obočí a komicky se zatvářil. „To si snad děláš legraci. James ví naprosto přesně, kolik má párů ponožek a kde jsou. A divil bych se, kdyby tvoje sestra našla nějaký kus své garderoby, který hledá, za kratší dobu než týden!“

„Hmm... Máš asi pravdu,“ připustila Bobbie. „Jen s tím rozdílem, že většina Samanthina oblečení leží na hromadě vedle postele nebo na zemi,“ dodala s úsměvem.

„Vzdávám se,“ řekl Luke vážně.

„Ano, ale protivy se přitahují,“ připomněla mu Bobbie s nadějí v hlase.

„Ano, ale také mívají ty nejprudší a nejspekulárnější rozvodové pří, které přicházejí k soudu. Věř mi, znám to z vlastní zkušenosti.“

„Hmm... zdá se ale, že James projevil opravdový zájem...“

„Možná teď, ale počkej, až si Samantha vyklopí

do klína zmrzlinu, ztratí kabelku nebo ho zamkne v jeho vlastním autě," poznamenal Luke.

Jelikož její sestra spáchala všechny tři uvedené zločiny při své minulé návštěvě na Lukeovi, Bobbie nemohla říct ani slovo na její obranu.

„James přivede Sam k šílenství," pokračoval Luke vážně. „Skončí to tak, že bude Sam litovat, nebo ho dokonce prokleje.“

„Ale co když se do sebe zamilují," protestovala Bobbie.

„Zamilovat se – to ano, ale rozhodně ne jeden do druhého," zakončil Luke.

V měkkém přítmí restaurace začala Samantha uvádět svůj plán do života. Romantické místo, které James zvolil pro společnou večeři, jí jen hrálo do karet a těšila ji pozornost, kterou jí James prokázal. Neustále kontroloval, jestli je jí teplo, jestli se jí dobře sedí, jestli jí chutná. Samantha byla na vrcholu blaha, že o ni někdo takhle pečuje.

„Jamesi, ty mě rozmazluješ," řekla měkce, naklonila se přes stůl a položila mu svou ruku na jeho. Ale jen na krátkou chvíli.

Bude docela v pořádku, když políbím Jamese na dobrou noc jako poděkování za krásný večer, rozhodla se, když číšník odcházel s objednávkou – a až to udělá...!

Na tváři se jí objevil uličnický výraz.

„Víš, trochu mě děsíš, když se takhle tváříš," řekl jí James smutně.

„Já tě děším!" obrátila Sam oči v sloup.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Takže podle vašeho profesionálního názoru, Toni...“ řekl Liam, „nebudu zvolen, jestliže se neožením.“

Seděli naproti sobě v Liamově bytě, protože Toni Davisová trvala na tom, že věc je natolik delicate, aby ji mohli řešit někde na veřejnosti.

Sledoval ji, když významně zdvihla obočí a poskytl mu příležitost pokochat se jejím dokonalým profilem.

„Takhle bych to neřekla, ale není pochyb, že mezi určitými voliči je guvernér, který má tu pravou manželku, ve výhodě oproti ostatním.“

„Tu *pravou* manželku?“ zeptal se Liam a také on zdvihl obočí.

Toni se na něj spiklenecky usmála.

„Liame, pracuji v public relations už dost dlouho a oba víme, že k tomu, aby byl politik úspěšný, musí mít tu správnou podporu svého partnera. Jsem si jistá, že oba známe velmi zdatné politiky, kterým zlámaly vaz jejich rodinné problémy...“

„Vaši voliči si myslí, že ženatý guvernér bude lépe rozumět jejich vlastním životům a potřebám. Vy i já víme, že k tomu je zapotřebí velmi zvláštní druh žen, které plně chápou tlaky a problémy, které se s touto funkcí pojí.“

„Podle mého názoru,“ pokračovala Toni, „nejlepší sňatky politiků jsou ty, kdy oba partneři pracují dohromady na společném cíli a oba chápou své vlastní role. Pro muže ve vysoké funkci je nutné, aby jeho manželka byla plně oddána jeho úspěchu a jemu samotnému.“

„Není to poněkud zastaralý názor,“ bránil se Liam.

„Možná zastaralý, ale funguje,“ odpověděla Toni přesvědčivě.

„Takže si myslíte, že by se politik měl ženit spíš z rozumu než z lásky,“ nedal se Liam.

„Romantická láska jen málokdy vydrží delší dobu a může způsobit mnoho problémů. Úspěšný politik nemůže ztrácet čas emocemi,“ prohlásila Toni chladně. „Jste velmi citlivý muž, Liame, a taky ambiciózní, takže jsem si jistá, že chápete, co tím chci říct.“

Liam si ji zamyšleně prohlížel.

Ano, rozumí velmi dobře, co mu chce říct. Od okamžiku, co ji vyzvedl na letišti, mu dávala Toni jasně najevo, že je schopna mu poskytnout nejen své profesionální zkušenosti v public relations. Mohla stejně dobře rovnou říct, že se chce stát jeho manželkou, ale ona mu to dala dostatečně najevo v celé řadě narážek.

Stephen Miller Liamovi soukromě prozradil, že slyšel od washingtonského zdroje, že Toni měla dlouhá léta poměr s jedním vysoce postaveným kongresmanem.

„Byl o mnoho starší než ona a jeho žena byla na smrt nemocná. Říká se, že si chtěla počkat, až jeho žena zemře, a vzít si ho. Ale on, místo aby ji požádal o ruku, si vzal někoho úplně jiného a ona přisahal, že si to s ním vyřídí.“

„A vyřídila?“

„No, ten člověk už v Kongresu nesedí.“

„Hmm... milá ženuška!“

„Ta rozhodně ví, co chce,“ souhlasil Stephen Miller.

Když si ji Liam pozorně prohlížel, zatímco si ona přihlížela svou polívičku a vyjmenovávala mu všechny výhody, které takový sňatek má, musel uznat, že na tom, co říká, je kus pravdy a že by určitě byla neocenitelnou ženou ambiciózního politika.

Naneštěstí tu byly dva dobré důvody, proč *on* na její návrhy nikdy nepřistoupí.

„Ano, chápu to,“ přerušil ji pevně, „ale jsem asi příliš staromódní a myslím si, že bych voliče podváděl, kdybych se oženil jen kvůli jejich hlasu. Chtěl bych, aby mě mí voliči i má žena milovali takového, jaký jsem,“ zakončil vlídně.

Několik dlouhých vteřin na něj zírala s otevřenou pusou a s ruměncem ve tváři. James přistoupil ke dveřím a otevřel, čímž dal najevo, že jejich rozhovor je u konce.

Později téhož dne zašel do guvernérova domu, protože potřeboval hovořit se Stephenem Millerem.

„Je ve své pracovně,“ odpověděla mu Sarah Jane a zeptala se: „Jak dopadla dnes ráno schůzka s Toni? Stephen říká, že je přesvědčena o tom, že vyhraje.“

„No, mám pocit, že se mnou není příliš spokojena,“ připustil Liam.

Když Sarah Jane mlčela, vysvětloval: „Nemůžu se přece oženit jen proto, abych si zajistil místo guvernéra. Toniino přesvědčení, že by mně ta správná manželka k němu dopomohla, je možná správné, ale...“

Při řeči jeho pohled padl na fotografii Samant-hy na krbové hímse.

Sarah Jane se zadívala týmž směrem a smutně se usmála.

„Víš, Liame, byly chvíle, kdy jsem se bála, abych Stephenovi nebránila v kariéře. Není pro tebe asi tajemstvím, že se těším, až odejde do důchodu.“

„Mně se zdá, že pro Stephena znamená láska k tobě a dětem daleko, daleko víc než to, že je politikem,“ řekl Liam.

„Když byla Sam mladší, hrozně litovala, že politické povinnosti tak často odvádějí otce z domu,“ vysvětlovala Sarah Jane.

„Ano, to si pamatuju, a nebyla to jen jeho kariéra, na co tolik žárlila,“ odpověděl Liam suše.

Sarah Jane se usmála.

„Ano, vím, jednu dobu obviňovala i tebe. Žárlila na tebe, že trávíš s otcem spoustu času ve Washingtonu, zatímco my jsme tady zůstaly samy. Chudák Sam,“ povzdechla si Sarah Jane. „Ta se nikdy nestane ženou politika. Myslela jsem si kdysi, že až vyroste, bude méně impulzivní a... výbušná... ale... raději ti zavolám Stephena,“ nabídla se a odložila fotografii zpět.

Když odešla, vzal Liam fotografii do ruky.

Sarah Jane má pravdu, Sam nikdy nebude ženou politika. Nikdy se nebude ochotna přizpůsobit, nikdy nebude taktně mlčet, když se bude mluvit o něčem, co se jí bytostně dotýká, a jí se bytostně dotýká skoro všechno. Nikdy by nedala přednost manželově kariéře před svými názory, nikdy by neřekla svým dětem, jejich dětem, aby nevyrušovaly otce z práce, protože je důležitý a příliš zaměstnaný. Nikdy by nedovolila svému muži, svému partnerovi, aby ji nutil zůstat v pozadí, a nikdy,

nikdy by nesvolila k tomu chladnému, vypočítavému vztahu, který mu právě nastínila Toni.

Ano, existuje sto, ne tisíc důvodů, proč by Sam nebyla dobrou manželkou politika.

Pečlivě položil fotografii na její původní místo, když vstoupil Stephen následován Sarah Jane.

„Právě jsem mluvil s Toni,“ spustil, ale Liam ho přerušil.

„Ano, a dovedu si představit, co ti říkala, ale já jsem jí taky pověděl své. Voliči tohoto státu mě musí chtít takového, jaký jsem,“ řekl Stephenovi pevně. „Ale kvůli tomu jsem nepřišel – беру si dva týdny dovolené.“

Stephen na něj nevěřícně hleděl.

„Cože! Teď, uprostřed kampaně...“

„Kampaň se beze mě na chvíli docela dobře obejde. Naopak si myslím, že to, co voličům nabízí Lee Calder by se jim mohlo přejít a mohli by zatoužit po něčem jiném.“

„Hmm... Možná, že máš pravdu, a jestli to místo dostaneš, pak určitě nebudeš mít na dovolenou čas. Kam chceš jet?“

„Do Irska,“ odpověděl Liam pohotově.

„Irsko...“

Oba Millerovi na něj překvapeně hleděli.

„Už nějakou dobu na to pomyslím... vrátit se ke svým kořenům, a tak...“

„Irsko, to je jen kousek přes moře od Cheshiru,“ prohlásila Sarah Jane nadsazeně. „Mohl bys třeba navštívit Sam, až tam budeš. Víš, že by tě ráda viděla.“

Liam pokrčil rameny.

„Bobbie možná, ale Sam...“

„Sam určitě taky.“ Sarah Jane se odmlčela a pak se usmála. „Ačkoliv z toho, co jsem slyšela od

Bobbie, má teď Sam jiné starosti. Od okamžiku, co přijela, je neustále s Jamesem.“

Samanthini rodiče se na sebe usmáli, takže si ani nevšimli pohledu, který Liam věnoval fotografii jejich dcery.

Samantha, usazená na kuchyňské židli, si opřela bradu do dlaní a rezignovaně povzdychla. Její plány se nevyvíjely tak, jak si představovala.

James byl vším, čím si představovala, že by mohl být, ohleduplným a ochranným doprovodem, zábavným a zajímavým společníkem, ale až se snažila jakkoliv, jejich vztah příliš nepokročil směrem, kterým ho chtěla Sam vést.

Například ten první večer, kdy ji vzal na večeři. Když odešli z restaurace, procházeli se po břehu řeky, což bylo dokonalé romantické pozadí. Samantha se o Jamese lehce opřela, mile a povzbudivě se na něj usmála, když se zastavili a James se k ní obrátil, ale místo toho, aby ji vzal do náruče a políbil, jak očekávala, začal se trochu mračit a upozornil ji, že jí sklouzne z ramen sako.

Byla jeho příliš opatrným chováním tak znusená, že když ji chtěl obejmout, když dorazili domů, předstírala, že nechápe jeho záměry. Vyklouzla z auta dříve, než ji mohl zastavit, a chladně ho políbila na tvář a rozloučila se s ním.

Později toho litovala a přičítala své chování po-drážděnosti, ale bylo už pozdě.

Následující den ji vzal na její žádost do zoologické zahrady, ale zvrátala zcela zjevně nepatřila k jeho koníčkům, takže zkrátil jejich návštěvu a místo toho navrhl, že by mohli navštívit hasle-wichské muzeum těžby soli, které považoval za daleko prospěšnější.

Samantha postupně zjišťovala, že pod Jamesovou zjevnou vlídností se skrývá určitý odhodlaný, ne-li tvrdohlavý rys. Nebyl ani dominantní, ani diktátorský, ale občas Samantha pocítovala povýšenost, která ji provokovala a způsobovala u ní vzdorovité chování, o němž si myslela, že už dávno opustila. A přesto měl všechno, co Samantha od svého potenciálního muže očekávala. Stačilo, když ho viděla, jak si hraje se Oliviiinými dětmi a Bobbiinou Francescou, aby pochopila, jaký dokonalý otec by z něj byl.

Další komplikací byla Rosemary. Navzdory její proklamované nenávisti k němu a svému zasnoubení se na ně snažila nalepit.

„Chudák Rosemary, asi začíná chápat, že život s někým o tolik starším není velká zábava,“ poznamenala Jamesova matka, když Rosemary už potřetí prohlašovala, že půjde s nimi.

Jestli se Rosemary tak nudí, proč se nevrátí domů ke svým přátelům? Samantha se na to chtěla zeptat, ale nakonec si nechala své názory pro sebe.

„Nemůžou se s Jamesem ani vystát, tak proč se na nás tak lepí?“ stěžovala si Bobbie jednoho večera, když ji na přímlovu matky museli vzít s sebou na sportovní hry.

Bobbie jí věnovala mnohovýznamný pohled.

Ale o víkendu ji James pozval na večeři do Grosvenoru, a to bylo pozvání, které si Samantha nechtěla nechat zkasit.

James žil ve městě nedaleko Grosvenoru, což byl nejlepší chesterský hotel, a Samantha si v duchu odvázně plánovala, že by jí po večeři mohl James ukázat svůj domov. Jestli mu tohle nedojde, pak už nic!

Ne že by ho snad chtěla záměrně svádět. Jistěže ne. A nadto, z výrazu jeho očí, pochopila, že ji považuje za přitažlivou a sám to dává najevo. Ne, jejich vztah jen potřebuje trochu popostrčit správným směrem, aby se pohnul kupředu trochu rychleji než dosud.

James nebyl ten typ, který by sám přebíral iniciativu. Na to byl příliš džentlmenství, takže to bude ona, kdo mu dá jasně najevo... Že co? Že chce k němu do postele?

No, samozřejmě, že chce, protože jak jinak by počali své dítě? Nakonec přece budou muset... Budou muset?

„Vypadáš nějak zaraženě.“

Samantha se podívala na sestru.

„Ne, ani ne... Jen jsem si říkala, co si vezmu na sebe, až půjdu v sobotu s Jamesem do Grosvenoru.“

„Mělo by to být něco elegantního.“

„Hmm...“ Samantha nechtěla přiznat sestře, že si chce obléci něco, čím by oslnila Jamese, nikoliv ostatní hosty hotelu.

„Volala máma, když jsi byla pryč. Nevěřila bys...“

„Tak povídej,“ pobízela ji Samantha.

„Liam je v Irsku.“

„Kde že je Liam?“

„V Irsku, užívá si dovolené a hledá své kořeny.“

„Ale Liam nikdy nejezdí na dovolenou. *Nikdy*. A co jeho volební kampaň?“

Bobbie pokrčila rameny.

„Já jen vím, co mi říkala máma. Mimochodem, říkala, že ta public relations expertka odjela do Washingtonu.“

„Třeba Liam odjel do Irska, aby si tam našel manželku,“ poznamenala Samantha cynicky.

„Ale, Sam, to není vůči Liamovi fér.“

„Chce být přece guvernérem, to nemůžeš popřít.“

„Ne, ale chce to místo stejnou měrou pro sebe jako pro otce.“

„To je pravda. Liam ví, jak moc táta chce, aby to vzal po něm. Co by to pro něj znamenalo, kdyby věděl, že může odejít do důchodu s vědomím, že předává stát do dobrých rukou. A taky ví, jak moc si máma přeje, aby už táta konečně přestal pracovat.“

„Liam je tátův asistent, ty se tváříš, jako by to byl člen rodiny.“

„No a není? Víš, co si o něm naši myslí.“

„Trochu moc, jestli se ptáš na můj názor,“ zamumlala Samantha napůl pro sebe. „Dobře si pamatuju, kolikrát se postavili na jeho stranu proti mně.“

„Kdy? Ty myslíš tenkrát, když jsi chtěla jít ven s tím hrozným spolužákem ze školy a Liam našim řekl, že by to příliš neprospělo tvé pověsti. Liam se tě snažil chránit, to je všechno.“

„Chránit mě...“ Samantha zakoulela očima. „No jistě...“

„Jsi na něj moc přísná, Samantha. Víš, jak si ho táta cení a ten je velmi přísný soudce, pokud se jedná o lidi. Babička Ruth a děda si o něm taky myslí jen to nejlepší.“

„Teda... To je proto, že všichni vidí jen jeho dobré stránky,“ prohlásila Samantha.

„Ale, Sam...“ Bobbie se rozesmála a zavrtěla hlavou. „A když si pomyslím, jak ses do něj zabouchla.“

Bobbie najednou cosi napadlo.

„Doufám, že k němu nechováš zášť jenom pro-

to, že tenkrát neopětoval tvé city, víd? Musíš sama vědět, že na to nemohl tenkrát reagovat jinak, nejen z morálního hlediska, ale ať to vezmeš z kterékoliv stránky. Tys nebyla plnoletá, byla jsi dcerou jeho zaměstnavatele, byla jsi..."

"Měla jsem skoro sto osmdesát centimetrů, vypadala jsem spíš jako kluk než holka a nosila jsem rovnátka. Ano, vím, ale nemusel se ke mně tak chovat, jako by... jako by... jako bych byla nějaká hračka," procedila skrz zuby.

"Jako bys byla hračka? Ne, tak se k tobě nikdy nechoval," bránila ho Bobbie.

"Ale choval," nedala se Samantha. "Smál se mi a..."

"Samantho, jen se snažil uvolnit situaci, jemně tě odpálkovat. Myslím si..."

"A kromě toho, pro tvou informaci, nic proti němu nemám. Ve skutečnosti, no, máš asi pravdu v tom, že je ten nejvhodnější člověk, který by to měl po tátovi vzít a doufám, že si v Irsku tu manželku najde," dodala velkoryse Samantha.

"To je od tebe chvályhodné. Ostatně, budeš mu to moc říct sama, až nás přijede o víkendu navštívit."

"Cože?" nevěřila svým uším Samantha.

"Přijede nás navštívit," opakovala Bobbie klidně. "Podle všeho mu to navrhla máma."

"Liam přijede sem, do Haslewiche?!"

Samantha si začala okusovat spodní ret. Dosud jí z myslí nevymizel okamžik, kdy ji držel v náručí a líbal, nepochopitelně a velmi nebezpečně. Určitě to vyplave na povrch, až se setkají.

"No, to je škoda, ale asi se s ním minu. Zapomněla jsi, že jdu v sobotu s Jamesem do Grosvenoru?" Že jdu do Grosvenoru a miním zůstat s Ja-

mesem přes noc, ačkoliv o tom dosud nikdo nemá ani potuchy.

"Ne, nezapomněla. Ale Liam taky bude bydlet v Grosvenoru," upozornila ji sestra.

Samantha cítila, jak jí klesá srdce do kalhot. Sice s Liamem pohřbili stará nedorozumění, ale... ale ona se mu svěřila ve slabé chvíli, podělila se s ním o své obavy a nemá teď vůbec chuť, aby se na ni díval spatra a sledoval ji, zatímco ona chce uskutečnit své plány ohledně budoucnosti s Jamesem.

"Přemyslím, že bychom mohli v Grosvenoru uspořádat takový rodinný oběd," slyšela, jak říká Bobbie.

"Jestliže si mezitím Liam najde v Irsku manželku, tak bychom to mohli pojednat jako zásnubní hostinu," navrhla Samantha sarkasticky. "Možná že bys mohla objednat dort."

"Ale, ale... A byl by pro Liama a jeho nastávající, nebo pro tebe a pro Jamese?" dobírala si ji Bobbie. "A už jsi mu říkala o své touze milovat se pod širým nebem, protože..."

"To byla jen taková dětská fantazie," prohodila Samantha nezávazně, ale zrůžověla. Byla pravda, že vždycky měla takovou tajnou fantazii milovat se v přírodě, na nějakém tajném místě, které by patřilo jen jí a jejímu milenci.

Ale byla to jen a jen fantazie. Nějak si nedokázala představit, že by ji James sdílel s ní. Fantazie se někdy obtížně převádějí do skutečného života.

Samantha se nejistě prohlížela v Bobbiině vysokém zrcadle v ložnici.

Svůdné ženské prádlo, které si koupila v Bostonu, se jí tenkrát zdálo jako dobrý nápad, ale teď, když ho měla na sobě... hedvábný satén je

samozřejmě daleko jemnější a provokativnější, než jak si ho pamatovala. Zamračila se, když uviděla, jak jí splývá po těle a vyznačuje každý detail jejího těla.

„Sam... právě jsem si vzpomněla... No ne!“ Bobbie se na místě zastavila, když bez zaklepání vrazila do ložnice, a oči se jí rozšířily překvapením.

„Ty šaty, které si chceš vzít, jsou z hedvábného žerzeje, a proto si pod ně musím vzít něco speciálního,“ spustila Samantha defenzivně, ale z Bobbiina výrazu ve tváři pochopila, že ji příliš nepřesvědčila.

„Tys nikdy neslyšela o jednoduchém body?“ zeptala se suše sestra.

„Neměli mou velikost. Víš, jak je těžké, abych pro sebe něco sehnala,“ bránila se Samantha.

„Řekla jsem snad něco?“ zeptala se Bobbie nevinně. „Jestli si chceš vzít nějaké sexy prádélko, pak budu ta poslední, kdo ti to bude vyčítat... Vždycky jsi měla ráda...“ Ale zmlkla a uchichtla se.

„Pamatuješ se, jak ses zabouchla do Liama a máma tě vzala do obchodu, aby ti koupila nějakou sportovní podprsenku. Tys odmítla a místo toho jsi ji prosila, aby ti koupila push-upku.“

„To už je dávno,“ namítala Samantha, „a kromě toho, máma tehdy odmítla...“

„No, teď už určitě nepotřebuješ vylepšovat křivky,“ prohlásila bez ostychu sestra. „Tak kde jsou?“ chtěla vědět Bobbie.

„Kde jsou co?“ zeptala se zmateně Samantha.

„Ty šaty... které potřebují takové speciální sexy prádlo,“ vysvětlovala Bobbie.

„Tady jsou.“ Samantha se otočila a vyndala ze skříňné šaty, které si chtěla vzít na večer. Jednoduché vanilkové hedvábné šaty vyloudily na Bobbiině tváři mírnou závist.

„Hele, až tě jednou omrzí, tak víš, kam je máš odložit,“ prohlásila Bobbie.

Samantha se zasmála.

„Ukaž, jak ti sluší,“ vybídla ji Bobbie.

Samantha je poslušně stáhla z ramínka a přetáhla přes hlavu.

Měkké hedvábné šaty jí padly, jako by byly šity právě pro ni, látka jí volně splývala podél těla a zvýrazňovala její tvary.

Samantha si vybrala podprsenku s nízko posazeným zapínáním, protože věděla, že hluboký výstřih na zádech by normální podprsenku odhaloval.

„Vypadáš báječně,“ vydechla Bobbie, ale pak se zamračila. „A můžeš si je svléknout?“

Sestra se na ni udiveně podívala.

„Nevím, ještě jsem to nezkoušela. Proč se ptáš?“

Bobbie se zašklebila.

„Já jen, že šaty, které z tebe sklouznou jako nic, jsou dost sexy. Víš, takové ty, co jako by samy od sebe spadnou na zem. Ačkoliv,“ zmlkla a zadívala se pátravě na sestru, „i když šaty, ze kterých ti musí někdo pomáhat, taky nejsou k zahození.“

„Já jsem si nekupovala ty šaty s... s takovými myšlenkami,“ prohlásila Samantha pevně.

„S takovými myšlenkami... tím myslíš sex?“ dobírala si ji sestra.

„Je šest. James pro mě za půl hodiny přijede,“ upozorňovala ji Samantha, „a očekává, že budu hotová.“

„Dobrá, dobrá, já mu řeknu, aby chvíli počkal. Už mlčím, ačkoliv...“ Zamířila ke dveřím, ale po cestě se zastavila a pronesla zamyšleně. „Jestli chceš znát můj názor, pak ten sexy nesmysl, který máš na sobě, by spíš zapůsobil na Liama než na Jamese!“

„Naposledy ti říkám, že jsem si to prádlo nevybrala kvůli chlapovi... žádnému chlapovi...“

„Kdo říká, že mluvím o spodním prádle,“ zasmála se Bobbie, „myslela jsem ty sexy šaty s výstřihem až na zadek. S těmi uděláš na Liamu určitě dojem...“

Ještě se stále smála, když zavřela dveře a odcházela.

„Dojem na Liamu...“ Samantha studovala svůj obraz v zrcadle. Všimla si, to měla Bobbie pravdu, že James byl radši, když nosila šaty klasického střihu, šaty, které byly elegantní a možná trochu strohé spíš než sexy. Předešlého večera se trochu mračil, když zjistil, že si Rosemary oblékla trochu příliš odvážný top. Byl třeshňově červený a příliš se k jejím rezavým vlasům nehodil.

„Opravdu si myslíš, že si můžeš dovolit nosit takové věci,“ zeptal se jí James.

„Proč ne?“ bránila se Rosemary nakvašeně.

„No, žena v tvém postavení...“ odpověděl James klidně.

„Žena v mém postavení?“ Rosemary na chvíli vypadala zmateně, ale pak se rozesmála.

„Myslíš kvůli tomu, že jsem doktorka?“

„Ne, kvůli tomu, že jsi zasnoubená,“ prohlásil James a dotklo se ho, že se mu smála.

Místo odpovědi se na něj Rosemary ještě otevřeněji usmála.

„Náhodou mi ten top koupil můj snoubenec,“ odpověděla pevně.

„Budu rád, až konečně odjede domů,“ svěřil se Samantha, když osaměl.

Samantha měla na jazyku, že jestliže mu je její přítomnost tak protivná, pak může přestat docházet k rodičům po dobu, co se tam Rosemary zdrží,

ale pak si uvědomila, že to od ní není fér. Pokaždé, když rodiče navštívili, bylo to na pozvání otce.

„Oficiálně je už samozřejmě v důchodu, ale rád je informován o všem, co se děje,“ vysvětloval James Samantha.

Jeho zájem a ohledy vůči rodičům byly dalším ukazatelem, jaký James opravdu je, musela uznat Samantha.

James, uvažovala, by nikdy nevynechal dětský sportovní den nebo vánoční besídku. Vždycky si udělal čas, aby děti podpořil při jejich sportovních kláních a vyslechl jejich problémy.

Jeho zájmu o děti si všimla i Olivia. „Dej si pozor. James by se už také chtěl usadit.“

„Zajímalo by mě, jestli bude mít Maddy dvojčata,“ přemýšlela Bobbie nahlas trochu závistivě.

„Jestli ano, pak se s tím nikomu nesvěřila,“ informovala ji Olivia.

„Já nemohou pochopit, jak se Max změnil, ty ano?“

Olivia se s Maxem nikdy neměla příliš v lásce a Samantha si všimla drobného zaváhání v Olivii, když souhlasila.

„Zdá se, že prodělal výraznou změnu. Musím říct, že Luke a James byli velmi odvážní, když přijali Maxe mezi sebe.“

„Luke říká, že pracuje velmi dobře,“ řekla jí Bobbie. „Onehdy dokonce řekl, že Maxe postrádá a že se nemůže dočkat, až se vrátí z dovolené.“

„Hmm... to není sám,“ odpověděla Olivia suše. „Dědeček Ben si po celou dobu, co tu Maddy nebyla, neustále stěžoval.“

Během pokusů o znovuoobnovení manželského souladu přišla Maddy – k velké radosti Maxe – do jiného stavu, tak se alespoň v rodině šušalo. To-

lik plodných Crightonů. Samantha zavřela oči. Když se Liamovi svěčila se svou touhou po dítěti, nikdy by ji nenapadlo, že se najednou objeví v Cheshiru.

Prokletý Liam. Proč nemohl zůstat tam, kde byl? A její city neměly nic společného s ostrým pocitem sexuální přichylnosti, kterou pocítila, když ji Liam na letišti políbil, ujišťovala se Samantha – naprosto nic.

SEDMÁ KAPITOLA

Liam poděkoval portýrovi, který ho odvedl do jeho pokoje, a věnoval mu velkorysě spropitné.

Hotel byl zcela plný a Liam pro zběžné prohlídky elegantních a pohodlných pokojů pochopil proč.

Postel v ložnici byla velká a zdála se být pohodlná, koupelna, kterou si také hned prohlédl, byla vybavena nejen velkou oddělenou sprchou, ale i ohromnou viktoriánsky vyhlížející vanou.

V obývacím pokoji měl malou pohovku a velké křeslo a kromě toho poměrně slušně velký stůl. Telekomunikační možnosti, které pokoj skýtal, by uspokojily i toho nejnáročnějšího byznysmena.

Sarah Jane se rozplývala nad hotelem nadšením a vysvětlila mu, že patří rodině Grosvenorových. „To je vévoda z Westminsteru,“ vysvětlovala ochotně, zatímco se Liam pobaveně usmíval.

„Jé, opravdový živý vévoda,“ dobíral si ji.

„Louise a Katie tam společně slavily osmnácté narozeniny,“ dodala Sarah Jane. „Bobbie tam taky byla. Pozval ji Joss. Nikdo z rodiny ji tenkrát neznal a ona doufala...“ Sarah Jane se zasmála.

„Proč ti to ale všechno povídám. Vždyť ty tuhle rodinnou historii znáš.“

Samozřejmě že zná. Věděl, že Bobbie kráčela ve šlépějích své matky.

On však byl při hledání svých rodinných kořenů daleko méně úspěšný, ale ve skutečnosti ani nic jiného neočekával.

Měl v Irsku už jen velmi málo blízkých příbuzných, ale kdyby se opravdu hodně snažil, bezpochyby by nějaké našel. Ve skutečnosti je ani příliš vidět nechtěl.

Stál u okna a díval se na rušný sobotní shon. Pak zavřel oči.

Tak si ji dovedl nejlépe představit. Samantha ve čtrnácti letech, samá noha samá ruka a ještě k tomu rovnátka, ruměnec, který ji pokaždé prozradil, když se na něj podívala.

O několik týdnů později jí nečekaně vyrostla řadka, kterých si člověk nemohl nevšimnout, ale pak se ukázalo, že jsou jen výsledkem tajně zakoupené vycpané podprsenky.

Sarah Jane prádlo zkonfiskovala, ale netrvalo dlouho a příroda Samanthě vynahradila to, co jí bylo dosud odepřeno. Liamovy zkušené oči si okamžitě všimly rozdílu mezi původními tvrdými výčnělkami a daleko svůdnějšími a přitažlivějšími křivkami, o které se postarala příroda.

Samantha s typickou ženskou zatvrdelostí zareagovala na jejich příchod tím, že se začala strojit do objemných pytlovitých šatů, aby je skryla.

„Privádějí ji do rozpaků,“ svěřil se Stephen Miller s nechápavým zavržením hlavou. „Dovedeš to pochopit? Je skoro pětaticet ve stínu a ona nosí tlustou fleeceovou mikinu. Že prý se jí kluci ve škole smějí.“

Liam se zamračil. Ještě dnes si pamatoval, jak se tehdy cítil.

Když se poprvé objevil u školy, aby vyzvedl děvčata, Bobbie chladně přijala jeho přítomnost

s vděčným úsměvem, když se nabídl, že jí ponese knihy. Ale Sam reagovala tak výbušně, až se lidé na ulici otáčeli.

„Nejsem dítě,“ vysvětlovala rodičům toho dne u večere a naprosto ignorovala Liama. Zlostně se mračila do talíře.

„Máme jen o tebe trochu starost, miláčku,“ vysvětlovala matka. „Ve washingtonských novinách se v poslední době několikrát psalo o únosech dětí diplomatů a my jsme s otcem byli rádi, když se Liam nabídl, že vás ze školy odveze.“

Samantha to však vyřešila po svém. Našla si přítele s autem a prohlásila, že ji bude vozit domů on.

S každou novou myšlenkou, která se zjevovala před jeho vnitřním zrakem, si Liam uvědomoval, že to, co dělá, vede k záhubě; že i kdyby opětovala jeho city, jejich vztah by byl natolik intenzivní, že by mu nezbyvalo energie na nic jiného, nemluvě už o kariéře politika.

Ale mít domov, plný klidu a míru, místo, které by podporovalo jeho osobnost, bylo pro něj tak nezbytné jako dýchat kyslík.

A přestože by Samantha jistě chránila jeho i jeho děti, které by mu porodila, život s ní by jistě nebyl oázou klidu. Vztah, který si vysnil, byl vztahem vzájemného respektu, vzájemného uvědomění si, že rodinný život není tou hlavní hybnou silou jeho života. A to by Samantha jistě nesnesla.

A přesto byla připravena se provdat za muže jen proto, že ho považuje za ideálního manžela a ideálního otce. Podle jejího názoru jejím představám lépe vyhovují Angličané než američtí krajané.

A proč by jí on měl dokazovat, že se mylí? Proč právě on? Kdyby měl dost zdravého rozumu, musel by být vděčný Jamesovi, že si ji vezme. Ale jak

by mohl mít zamilovaný muž dostatek zdravého rozumu?

Hluboce zamilovaný muž!

Liam otevřel oči.

Tolik let, kdy miloval tu nesprávnou ženu, mu úplně zatemnilo mysl. Jinak by tady přece nebyl... Tak kde by tedy měl být – ve Washingtonu s Toni?

Koneckonců, je to dospělá žena a on...

„Jéé, to je ale náhoda,“ zvolala Bobbie, když jí telefonoval, aby jí oznámil, že se ubytoval v Grosvenoru. „Sam s Jamesem tam jdou v sobotu na večeři.“

Společná večeře a co pak? Jsou ti dva už milenci? Liam si uvědomil, že při té myšlence skřípe zuby. Myšlenka na Samanthino nádherné tělo v objetí jiného muže, *jakéhokoliv* muže, v něm vzbuzovala primitivní reakce, že měl chuť zdvihnout hlavu a zavýt jako vlk. Napadlo ho, že pokud by se o to pokusil, pak by ho v hotelu asi neměli příliš v lásce.

Podíval se na hodinky – čtyři hodiny. Bobbie mu slíbila, že mu ráno zatelefonuje, aby domluvila setkání. Teď ale potřebuje sprchu a něco do žaludku. Zdvihl sluchátko a zavolał pokojovou službu.

„Liam bydlí v Grosvenoru.“ Zdálo se, že má James radost. „Mohli bychom mu možná zavolat a pozvat ho také na večeři.“

Samantha zaskřípala zuby. Opravdu, James je tak hodný a zdvořilý.

„Já jsem se ale těšila, že povečeříme jen my dva,“ protestovala nakvašeně a dodala, aby svůj názor podpořila, kdyby toho bylo třeba. „Samí.“

Byl to jen její pocit, anebo se jí James nechtěl podívat do očí?

„Ee... no, ano, to by bylo příjemné,“ souhlasil James, ale jeho hlas nezněł příliš přesvědčivě. Samantha si to trochu podrážděně uvědomila.

Co to s ním proboha je? Když přijela do Chesteru, zdálo se jí, že je naprosto nadšen, že ji vidí. Ale během posledních několika dní si všimla, že je stále odtazitější a vymlouvá se na práci.

Proč...? Snad na něj příliš netlačí? Poslední dva dny se s ní loučil s takovým zvláštním otcovským polibkem, i když ona mu svým chováním dávala najevo, že se může pustit i dál.

„Jak dlouho se Rosemary zdrží u tvých rodičů?“ zeptala se konverzačním tónem, když přijeli na parkoviště k hotelu.

„Ehh... já... ani nevím...“ odpověděl a dodal: „Doufám, že tady najdeme místo na zaparkování, protože jinak bych tě tu vysadil a musel bych zaparkovat jinde.“

„Hmm... Znáš toho jejího snoubence?“ zeptala se ho Samantha. „Nezdá se mi, že by o něm příliš často mluvila.“

James se zamračil a Samantha zaslechla, jak zaklel, když jakési auto zaparkovalo na jediném volném místě parkoviště právě ve chvíli, kdy tam zamířil on.

„Musím tě tu vysadit,“ prohlásil úsečně a nahnul se, aby jí otevřel dveře.

„Setkáme se ve foyer, jakmile se mi podaří auto zaparkovat,“ dodal.

Jeho podráždění bylo tak překvapivé, že se Samantha cítila trochu vyvedená z míry. Uvědomovala si samozřejmě, že James s Rosemary příliš ne vycházejí, a o to méně chápala, proč její nevinná poznámka vyvolala takovou reakci.

Ve foyer hotelu byla spousta lidí a z velkého po-

čtu slavnostně oblečených lidí usoudila, že se tam asi koná nějaká soukromá oslava.

Za dobrou čtvrt hodinu se objevil James a ještě pořád se mračil. Protlačil se davem a omlouval se jí.

„Nemohl jsem tady nikde zaparkovat, tak jsem zajel k rodičům a nechal jsem auto tam. Vezmeme si taxíka, až pojedeme domů.“

Jeho rodiče – to by vysvětlovalo tu šmouhu od rtěnky, kterou měl na tváři, usoudila Samantha. Škádlivě ho na ni upozornila a byla překvapena, že se začervenal, když mu podávala kapesník, aby si ji setřel.

Jistě to byla matčina rtěnka a není divu, že je v rozpacích, že ho matka políbila, jako by byl dosud její malý chlapeček. Samantha ho vzala za ruku s úmyslem ji chlácholivě stisknout a ujistit ho, že ona osobně na jeho lásce k rodičům nevidí nic špatného, ale k jejímu překvapení se od ní odtáhl.

Samantha se snažila potlačit pocit rozladění a nechala se odvést do restaurace.

Když jí pomáhal z kabátu, zamračil se ještě víc.

„Doufám, že ti nebude zima,“ poznamenal pesimisticky, když spatřil její holá záda.

Pokušení říct mu, že když bude, spoléhá na něj, aby s tím něco udělal, zůstalo pouhým snem, když zahlédla jeho stále zakaboněný obličej.

Bylo jasné, že James nad něčím usilovně přemýšlí, a ještě jasnější, že to rozhodně není totéž, na co myslí Samantha. Takže své plány na dnešní večer můžu pustit k vodě, uvědomila si, když je vrchní uváděl ke stolu.

Místo toho, aby se přiblížila ke svému cíli, zdálo se, že se ještě víc vzdaluje.

Statečně se rozhodla, že si přesto nenechá zka-

zit náladu a otevřela jídelní lístek, který jí vrchní podával.

Hotel Grosvenor se pyšnil novým šéfkuchařem a poté, co jí Bobbie vylíčila všechna ta fantastická jídla, která tu vaří, Samantha se nemohla dočkat, až je vyzkouší na vlastní kůži.

Zdálo se však, že James má stále horší náladu. Ve snaze ho rozptýlit se Samantha zeptala, zda je všechno v pořádku.

„Ano, samozřejmě, proč by nebylo?“ Odpověděl rychle, snad až příliš rychle, napadlo Samanthu.

Právě dopijeli aperitiv a čekali, až si budou moct objednat, když přišel vrchní, že kdosi Jamesovi volá.

Jako v celé řadě ostatních lepších restaurací se ani v Grosvenoru nesmělo telefonovat z mobilních telefonů.

James se Samanthě omluvil, vstal a následoval vrchního do foyer, kde byl telefonní automat.

Když k ní přistoupil číšník, starající se o nápoje, a zeptal se, zda chce ještě jeden aperitiv, zaváhala, ale nakonec přikývla. Možná že jí alkohol pomůže trochu se uvolnit, protože to rozhodně potřebuje. Jamesovo napětí se začíná přenášet i na ni.

Měla už skoro dopitý druhý aperitiv, když se objevil James, celý červený a rozčilený.

„Co je? Co se děje?“ zeptala se ho Samantha starostlivě.

„Ale nic... jen... jeden klient chtěl vědět, kdy se bude projednávat jeho případ.“

Klient? Jak věděl, kde James bude? ptala se Samantha sama sebe střídavě. Měla chuť Jamese obvinít, že lže, ale napadlo ji, že se třeba mylí. Konec konců, proč by jí James lhal?

Přišel číšník a přijal jejich objednávku. James

bez velkého přemýšlení objednal první víno, které mu padlo do očí.

To nebyl on. Obyčejně se s ní dlouze radil a objednal teprve poté, co se oba shodli na své oblíbené značce.

Přinesli první chod a číšník nalil víno do sklenic. Samantha měla zdravou chuť k jídlu a jídlo si dovedla vychutnat, ale při pohledu na roztržitého Jamese ji chuť zcela opustila.

Zhluboka se nadechla.

Už toho bylo dost. Odložila příbor, naklonila se k Jamesovi a tiše spustila: „Jamesi, něco se stalo a...“ Zmlkla, protože si všimla ženy stojící ve dveřích restaurace, a na čele se jí objevil drobný mráček.

„Co je? Co by se dělo?“ zeptal se James.

Seděl sice zády ke dveřím, ale všiml si, že se Samantha na cosi dívá.

Otočil se.

Samantha uslyšela, jak tiše zaklel, když spatřil ve dveřích Rosemary.

„Jamesi, co...?“ spustila Samantha.

Ale on už stál a odměřeně jí řekl: „Počkej tady, prosím. Raději se půjdu podívat, co chce.“

Kdy došel ke dveřím, vzal Rosemary za loket a vytlačil ji do foyer, aby je Samantha neviděla.

Přišel číšník s dotazem, zda může servírovat hlavní chod, ale Samantha zavrtěla hlavou a nechala si dolít víno.

Uskrávala víno a pozorovala vchod do restaurace. Uběhlo pět minut, deset a pak dalších pět. Samantha došla trpělivost. Když dopila víno, vstala, ignorující zvědavé pohledy číšníků, a zamířila odhodlaně do foyer.

Nejprve nezahlédla ani Jamese, ani Rosemary.

Foyer byl teď relativně prázdný, takže zaslechla jejich hlasy vycházející z vedlejší místnosti.

Zamračeně přistoupila ke dveřím. Podle zvuku Rosemaryina hlasu, přestože slova neslyšela, poznala, že se hádají.

Dveře byly napůl otevřené. Samantha do nich odhodlaně strčila a pak šokovaně zalapala po dechu.

Rosemary a James stáli uprostřed malé místnosti. Rosemary stála zády k Samanthě, takže James byl otočen obličejem k ní, ale neviděl ji, protože právě vášnivě Rosemary líbal a měl zavřené oči. Přesto cosi zaslechl, protože otevřel oči a díval se přímo na Samanthu.

Nečekala na vysvětlení, ať by bylo jakékoliv. A jaké vysvětlení by jí mohl koneckonců nabídnout? Viděla, co viděla. Že James vášnivě líbá Rosemary, o které tvrdil, jak velmi ji nenávidí, daleko vášnivěji, než kdy políbil Samanthu. V pořádku, takže oni jsou ten pár, ale to nic nemění na skutečnosti, že ji záměrně klamal o podstatě svých citů k té druhé.

Samantha, uražená a ponížená, se otočila na podpatku a odcházela, příliš zabraná do svých vlastních pocitů, aby si všimla přítomnosti kohokoliv ve foyer, dokud do něj nenarazila. Ucítila, jak ji uchopily dvě silné mužské paže.

„Liam!“ vykřikla v šoku.

„Kde hořf?“ zažertoval Liam a pak se zamračil, když spatřil výraz její tváře.

„Sam, co se děje? Co se stalo?“

Normálně by Samanthě její hrdość nedovolila připustit jakoukoliv prohru, ale byla ještě v šoku z toho, co se stalo.

„Řeknu ti, co se stalo,“ prohlásila zuřivě. „Muž, o kterém jsem si myslela, že by byl dokonalým ot-

cem mých dětí, se támhle muchluje s dívkou, o které tvrdil, že ji nenávidí.“

„James je tady s jinou.“

Liam vypadal zmateně.

„Já jsem si myslel, že jsi s ním šla na večeři ty.“

„Taky že ano, ale neměl vůbec chuť na jídlo, a na mě už vůbec ne, a teď chápu, proč,“ řekla Liamovi hoře a oči se jí naplnily slzami, které se snažila potlačit. Přistihnout Jamese v objetí s jinou ženou, když... Když co? Když nechce ji!

Samantha se prudce otřásla. Možná, že měl Cliff pravdu. Možná, že opravdu není ženská, která by... možná že vůbec není ženská. Do očí se jí draly další slzy.

Jak jí to mohl James udělat?

„Liam, co to děláš?“ zalapala po dechu, když si uvědomila, že ji Liam tlačí k výtahu a mačká tlačítko.

„Odvádím tě nahoru k sobě, aby ses uklidnila a jasně mi řekla, co se děje.“

„Děje se to, že James je prolhaný pokrytecké zvíře, které...“ Samantha vydala drobný vzdech, když se výtah rozjel vzhůru, dveře se otevřely a Liam ji něžně strkal ven.

Jelikož s nimi ve výtahu jeli i další lidé, Samantha si nedovolila protestovat, že jediné, co si teď opravdu přeje, je, aby ji všichni nechali na pokoji. Ale to už spolu kráčeli po chodbě k jeho pokoji.

„To se tě vůbec netýká, Liam,“ řekla krátce, „takže se přestaň do toho plést... Zavolej mi, prosím tě, taxíka, abych se dostala k Bobbie.“

„Ty chceš jít takhle k Bobbie? Když vypadáš, jak vypadáš?“ říkal přesvědčivě, když otevřel do svého pokoje a přistrčil ji k zrcadlu, které stálo v předsíni.

Zatímco se Samantha vztekle prohlížela v zrcadle, Liam za nimi zavřel a zamkl dveře.

„Teď si tady sedni, snaž se uklidnit a řekni mi, co se doopravdy stalo.“

„Stalo se to, že James je prolhaná podfukářská myš,“ vrčela Samantha a odmítla poslechnout jeho rady, a místo toho rázovala kolem krbu.

Apartmán je, podle jejího zběžného dojmu, jeden z nejlepších v hotelu, pomyslela si. Elegantně a s vkusem zařízený starožitným nábytkem a hodnotnými reprodukcemi, váza s květinami na jednom ze stolků vydávala sladce omamnou vůni, ale Samantha neměla náladu obdivovat vůni květin.

„Rosemary je prý zasnoubena s někým jiným, dokonce nosí prsten, a teď tam dole, no nebyl to bratrský polibek, to je jisté.“

Liam tázavě zdvihl obočí, ale dlouho mlčel, než promluvil: „Třeba dostala nějakou zlou zprávu a James ji jen uklidňoval.“

Samantha se na něj zle zamračila.

„Uklidňoval ji? Spíš vypadal, jako by ji chtěl...“ Samantha zmlkla, tváře jí hořely, když si uvědomila, co jí to chtěl vlastně udělat.

Samantha zavřela oči a modlila se, aby slzy, které se jí tlačily do očí, nevytryskly na povrch.

Najednou si vzpomněla na rtěnku na Jamesově tváři, když se vrátil z parkování auta, a na to, co asi dělal. On a Rosemary...?

„Jak mi mohl něco takového udělat?“ vykřikla a sevřela dlaně do bojovně vypadajících pěstí. „Jak mohl, když...“

„Možná že si neuvědomil, co jsi s ním měla za úmysl,“ poznamenal Liam suše.

Samantha si ho zuřivě měřila.

„Lhal mi,“ pokračovala divoce. „Kdyby mě jen na chvíli napadlo, že on... že tu je...“

„Co je to?“ zeptala se náhle a zadívala se na kyblík s ledem s úvitací lahví šampaňského, který stál na stole.

„Šampaňské,“ odpověděl Liam zbytečně. „Podívej, s tím Jamesem...“

„Ještě jsi ji neotevřel,“ poznamenala.

Liam se zamračil.

Ačkoliv Samantha nebyla úplný abstinents, snesla alkoholu jen velmi málo, a proto se vyhýbala všemu, co přesahovalo aperitiv a jednu sklenku vína k jídlu.

„Ne, neotevřel,“ odpověděl trpělivě. „A jestli tím chceš říct, že by sis dala skleničku... Nepovažuji to za nejlepší nápad.“

„Proč ne?“ ptala se Samantha trucovitě. „Už jsem dospělá, Liame, a jestli se budu chtít opít...“ Dříve než jí v tom mohl Liam zabránit, vytáhla láhev z kyblíku a nešikovně se pokoušela ji otevřít.

Bublající tekutina jí potřísnila ruce, a když jí Liam vzal láhev, i jemu. Vyzyvavě se na něj podívala, zdvihla ruku a pomalu si začala olizovat prsty.

Liam měl pocit, jako by ho někdo silně a náhle uhodil na solar plexus.

„Nech toho,“ křikl na ni ostře.

„Čeho mám nechat?“ ptala se Samantha nevině.

Liam zavrtěl hlavou. Opravdu neví, co to s ním dělá, jaké myšlenky vzbuzuje svým chováním? Pouhý způsob, jak jazykem pečlivě olizovala jednotlivé prsty, v něm vzbuzoval touhu...

„Jestli mi nedáš napít, pak mi nezbude nic jiného než jít dolů a koupit si vlastní láhev,“ pronesla bojovně.

Liam byl rozhodnutý okamžitě.

„Dobrá... dobrá,“ řekl konejšivě. „Chvilí počkej a já ti to naleju sám.“

Ani si nevšimla, že jí nalil sklenici jen z poloviny, ale měla pocit, že dosáhla svého.

„Sam, myslím si, že to není dobrý nápad takhle na lačný žaludek,“ varoval ji, když vypila obsah sklenice na jediný lok.

„Ne? Není to klasická reakce na to, když zjistíš, že tě zradil...“ Zmlkla. Nedokázala říct milenece, protože to James nebyl. „Ne? To by mě zajímalo, jestli jsi musel někdy utápět v alkoholu bolest z toho, že miluješ někoho, kdo tebe nemiluje,“ vysvětlovala Samantha složitě.

Začínala mít pocit, že se jí točí hlava, a cítila se lehkomyšlně, jako by kdosi odbrzdil její emoce a reakce. Byl to silný pocit a ona si ho chtěla co nejvíce užít. Posledních několik dní s Jamesem si musela stále hlídat slova, být opatrná a taktická, aby na něj udělala ten správný dojem, ale s Liamem nic takového nemusela. Liam už ví, jaká je. S Liamem může být upovídána, jak chce, tady není zapotřebí ho přesvědčovat, že by z ní byla dobrá manželka.

„Ne, v alkoholu ne,“ odpověděl Liam vážně.

„Tím chceš říct, že jsi miloval někoho, kdo tebe nemiloval?“ zeptala se Samantha zvědavě. „A koho?“

„Budeš toho ráno litovat,“ upozornil ji Liam ponuře, když si všiml, že na ni alkohol začíná působit.

„Po šampaňském není kocovina,“ namítla Samantha rozverně.

Zdálo se, že to na Liama příliš nezapůsobilo.

„Proč líbal ji, když měl líbat mě?“ domáhala se odpovědi, a tu jí padl pohled na láhev.

„Chci ještě jeden drink, Liame,“ prohlásila prostě. „Ne, nebraň mi,“ rozkřikla se, když Liam zavrtěl hlavou.

„Potřebuju se opít. Koneckonců, mám zlomené srdce.“

„Nebud' směšná, Sam, ty Jamese nemiluješ,“ namítl Liam trpce.

Samantha se na něj pokoušela zaostřit pohled, říct mu, jak moc se ve svých závěrech mylí, ale ke svému údivu zjistila, že Liam nestojí na místě, ale kýve se ze strany na stranu.

Ne, samozřejmě, že nemiluje Jamese, ale Liamovi se s tím neschová.

„Opravdu?“ ptala se vyzývavě. „A jak to víš?“

„Z několika důvodů, o kterých se s tebou nebudu bavit dříve, než vystřízlivíš.“

„Já jsem střízlivá.“

„Ne, nejsi,“ opravil ji.

„Jaké důvody? Řekni mi je, chci to vědět. Řekni mi to, prosím,“ trvala na svém Samantha. Přešla k němu a zatfásla jím.

Liam zavřel oči.

Cítil tu známou vůni její pokožky, a co bylo horší, cítil, jak na ni jeho tělo reaguje. Je to asi tím, že je tak opilá, napadlo ho, jinak by viděla, co s ním její přítomnost dělá.

Stála teď vedle něj tak blízko – Liam se zhluboka nadechl a pak ještě jednou, ale nepomohlo to, nedalo se zastavit, co cítil.

Skoro rozzlobeně ji uchopil a přitáhl k sobě.

„Tohle je jeden z důvodů,“ řekl temně, sklonil hlavu a dokonale umlčel její výřečnost svým polibkem.

Samanthě se zatočila hlava, její myšlenky, její reakce se naprosto vymkly kontrole. To je Liam, kdo ji drží, kdo ji líbá, opakovala si. Liam, kterého považovala za svého bratra, ale její tělo si podle všeho není vědomo žádných překážek, kte-

ré se její mysl pokoušela postavit mezi ně. Její tělo... Samantha se zachvěla, když jí tělem proběhla čistě ženská touha.

„Hmm...“

Vydala drobný zvuk, jímž vyjadřovala své libé pocity a povzbuzení Liamovi.

Liamovy rty, Liamův jazyk, zkušeně rozevíraly Samanthiny sevřené rty. Samantha se o něj opřela.

„To je jako v nebi...“

„Nebe! Pro mě to bude peklo,“ slyšela, jak Liam zamumlal. „Chtít tě...“

Liam ji chce!

Překvapená Samantha otevřela oči dokořán, ale pak je rychle zase zavřela, když si uvědomila, že se na ni Liam pátravě dívá.

Tělem jí probíhaly příjemné záchvěvy. Proč si nikdy neuvědomila, že líbání je taková nádherná zkušenost? Horký tlak Liamových rtů. Přála si, aby to nikdy neskončilo.

„Neříkej to,“ slyšela, jak Liam zašeptal, a uvědomila si, že čte její myšlenky.

„Proč jsi mě nikdy takhle nepolíbil?“

„Jestli se můžeš na něco takového ptát, pak musíš být pořád opilý,“ odpověděl.

Zasněně se mu zadívala do očí.

„Hmm... Liame, ty jsi tak sexy,“ vydechla šťastně. Náhle ji pustil.

„Opravdu? Ani ne před pěti minutami jsi mi tvrdila, že miluješ Jamese. Není to snad on, s kým bys...“

Samantha na něj významně hleděla. Ani za nic mu teď nepoví, jak byla zklamaná, když ucítila, že ji přestal líbat, ani jak moc si přála, aby ji víc než políbil. Jestliže pouhý polibek s ní provádí takové věci, co by se asi stalo, kdyby ji –

Po zádech jí přeběhl studený mráz, když pochopila, jakým směrem se ubírají její myšlenky.

Liam není muž pro ni. Liam vůbec není její typ mužského. Liam vůbec nesplňuje kritéria, která na muže uplatňuje. Ona chce někoho... někoho daleko něžnějšího, jemnějšího, někoho daleko tvárnějšího. Někoho, kdo by na ni nepohlížel s takovým odtažitým a cynickým pohledem, který tak často viděla v jeho očích, když si ji prohlížel. Krátce někoho, kdo by tak jasně a nebezpečně nedokázal číst všechny její myšlenky. A někdy dokonce ještě daleko dřív, než si je sama uvědomila.

„Opravdu jsem chtěla Jamese milovat,“ řekla Liamovi podle pravdy.

Liamova ústa se zkrivila v podivném úšklebku. Samantha nevěděla, zda vyjadřoval pobavení nebo znechucení. To se jí stávalo často.

„Tebe se to ale netýká,“ prohlásila defenzivně. Neměla chuť se o tom bavit. „Ty...“

„Já co?“ nechtěl se nechat odbyt Liam.

„U chlapa je to něco jiného.“ Samantha zaujala obranný postoj.

„Není,“ namítl Liam suše.

„Možná teoreticky ne...“ byla Samantha nucena přiznat, „ale ve skutečnosti...“

Zavřela oči. Ve skutečnosti začínala bolestivě zjišťovat, že jejím nejsilnějším a nejmocnějším instinktem je chránit zranitelný život, který v ní vznikne, a že ten instinkt směřuje k tomu, aby poskytla svému dítěti to nejlepší, a to ještě dřív, než bylo vůbec počato. Dokonce i vědci se shodují na tom, že si žena instinktivně a automaticky volí takového partnera, který by poskytl jejímu ještě nenarozenému dítěti to nejlepší, což byl důvod, proč chce –

Ale teď jsou veškeré její plány zmařeny. Po tom, co viděla Jamese s Rosemary. Ať byla pravda o jejich vztahu jakákoliv, to, co Samantha viděla, ji nezvratně přesvědčilo, že mezi nimi cosi existuje a že James prostě není volný, aby se stal otcem jejích dětí, jak si přála a ve svých tajných snech plánovala.

„Jediné, co jsem chtěla, bylo poskytnout svým dětem toho nejlepšího otce, kterého jsem mohla mít,“ řekla vzrušeně Liamovi. „Otce, který by na první místo kladl jejich potřeby, otce, který by dýchal jen pro ně. Nechci, aby moje děti vyrůstaly jen s matkou, protože pro otce je jeho kariéra důležitější než rodina.“

Viděla jsem, co to udělá s dětmi, které mají otce zaměřeného pouze na svou kariéru. Snaží se neustále získat jeho pozornost – jeho souhlas. Jestli se někdy oženíš, tvoje děti budou takové, Liame. Není pochyb o tom, že je budeš milovat, svým způsobem, ale tvoje práce, tvoje kariéra, bude vždycky na prvním místě...“

„Věci se mění,“ odpověděl Liam tiše. „Muži si začínají uvědomovat, co jim chybí...“

„Ale ne ti ve Washingtonu,“ namítlá Samantha cynicky.

Začínala pocíťovat únavu, dopadla na ni tíha jejího zklamání. Zachvěla se, objala se rukama a zavřela oči, jako by ji pohltila vlna fyzického a duševního vyčerpání.

Vložila tolik energie do sprádní plánů společné budoucnosti s Jamesem a teď byla nucena připustit, že se její sny neuskuteční. Začala se dostávat logická reakce. Její rtuťovitý temperament způsobil, že se propadla do hloubky zoufalství a deprese.

Jediné, co si v tu chvíli přála, bylo odplížit se od tud a skrýt se před světem, dokud se jí nepodaří se se svým zklamáním vyrovnat. Tak moc si přála mít dítě... děti... Dokonce si v duchu představovala jejich drobné malé tvářičky, hlavičky porostlé jemnými tmavými vlásy a jejich nádherné šedé oči. Šedé... Ale James má hnědé a... Šedé oči – jako Liamovy! To už bylo podruhé, co tyhle podmanivé šedé oči pronikly nevědomky do jejich představ a snů o budoucích dětech.

„Co se děje?“ vyptával se Liam, když si všiml, jak celá zbledla, když otevřela oči a zadívala se na něj.

„Ee... nic... nic... jen jsem... jsem tak unavená, Liame,“ připustila. „Všechno se to tak zvrhlo... Proč... Proč zrovna já?“ Zmlkla a zavrtěla hlavou, hrdlo jí ucply nové slzy sebelítosti. Měla by si zavolat taxíka a nechat se odvézt k Bobbie, ale pomyslení na to, že se bude muset v tomhle stavu setkat se sestrou, snést její otázky, co se stalo, na ni bylo příliš.

„Já... zavolám do recepce, jestli by tady pro mě neměli pokoj,“ řekla Liamovi zdrceně.

„Mají plno,“ informoval ji Liam a zamračil se, když si prohlížel její bledou tvář a ztrhané rysy.

Za všechna ta léta, co ji znal, byl svědkem mnoha pádů a vzestupů, ale ještě nikdy nezažil, že by ji něco tak ranilo.

Všechno tak bouřlivě prožívala, tak vášnivě, v jejích reakcích nebyly žádné šedé odstíny, jen černá, nebo bílá.

Nemiluje Jamese a tím, že ho ztratila, nepřišla o milence, jen potenciálního otce svých dětí. Byla zraněna její hrdost a její sebedůvěra, její touha po dítěti. Bylo pro ni typické, že chtěla být sama, že

dokonce odmítala někoho tak blízkého, jako bylo její dvojče.

Pohled mu padl na zavřené dveře ložnice a pak na zdrcenou Samanthu.

„Můžeš zůstat tady,“ nabídl jí bez jakýchkoliv postranních úmyslů.

„Tady... v tvém pokoji?“ Samantha se zamračila. „Ale...“

„To není pokoj, to je apartmán,“ zdůraznil Liam. „Můžeš spát v ložnici. Já budu spát tady na pohovce. Je to koneckonců jen na jednu noc.“

Měl pravdu, to chápala i ona. Účinek alkoholu, který vypila, postupně vyprchával, ale přesto byla unavená a bolela ji hlava.

„Jestli ti to nebude vadit. Ale na pohovce budu spát já,“ prohlásila pevně a dodala: „A je to logičtější, jsi přece jen daleko větší a tohle je tvůj pokoj.“

Daleko větší. Jak často tohle mohla tvrdit o nějakém muži? říkala si Samantha, ale v Liamově případě je to pravda. Byl o několik centimetrů vyšší než ona a jeho konstituce té výšce odpovídala.

Bylo pro ni tajemstvím, jak se dokázal udržet v takové kondici při charakteru své práce. Věděla, že hraje tenis a že rád chodí. Kdykoliv měl chvíli, vydával se na túry do hor.

„Měla bys to taky zkusit,“ dobíral si ji jednou, když krčila nos nad nedostatkem pohodlí, které mu jeho způsob trávení volného času skýtal.

„Cože, bez pořádné postele a sprchy... a dalších věcí.“ Zatvářila se vybíravě. „Ne, díky.“

„Co tím chceš říct, bez sprchy,“ namítal Liam s lišáckým úsměvem. „Příroda ti poskytuje tu nejlepší sprchu. Věř mi, že se nic, ale opravdu nic nevyrovná tomu, když se postavíš pod ledový

horský vodopád a pak si zaplaveš v jezeře tak čistém, že vidíš až na dno.“

„Jo, a sdílíš ho s kojoty a medvědy a kdoví čím ještě,“ otřásla se Samantha. „Jak jsem řekla, děkuju, nechci.“

„Ani nevíš, o co přicházíš,“ řekl jí Liam měkce. „Není nad dotek chladivé horské vody na nahé pokožce... nad vaření pod širým nebem.“

„Koupání bez plavek a vaření v přírodě se třeba líbí tobě, ale mně rozhodně ne,“ informovala ho Samantha rozhodně.

Liam se stále ještě usmíval, když od něj odcházela s hlavou hrdě vztyčenou.

Tenkrát byla samozřejmě daleko mladší.

Hlava jí začínala bolet čím dál víc. Unaveně zívla a pak ještě jednou.

„Tak pojď. Jsi unavená,“ vybídl ji Liam. „Myslím, že v nějaké skříni tu bude i náhradní pokrývka a polštář. Podívám se po nich, a ty se zatím osprchuj.“

OSMÁ KAPITOLA

Samantha se probudila a zaúpěla bolestí. Pohovka, sice pěkná, nebyla určena k tomu, aby ji někdo používal ke spaní, zvláště někdo tak vysoký jako Samantha. Když vstala, bolest ještě zesílila, zkroucené svaly odmítaly poslouchat.

Podívala se na hodinky. Nespala ani dvě hodiny.

Teď, když alkohol zcela vylétl a jí se pročistila hlava, si smutně uvědomila neúspěch své mise.

Jak by asi dopadla, přemítala, kdyby požádala Saula Crightona o místo u Aarlstón-Becker, a byla tak ušetřena ponížení, až se vrátí domů a setká se s Cliffovým výsměchem?

Zavřela oči. Byly suché a pálily ji. Když se špičkou jazyka dotkla rtů, byly citlivé a oteklé – pozůstatek Liamova polibku?

To byla nebezpečná věc, ke které nikdy neměla svolit. Teď, když pominuly účinky vína a šampaňského, které včera vypila, viděla, jak se asi na její chování díval Liam. Nebyl by ani člověk, kdyby... Kdyby co? Kdyby ji nezatáhl do postele? Nic, co udělala nebo řekla, mu nemohlo napovědět, že si nepřeje – nic než...

Jít s Liamem do postele... Co je to za myšlenku... On byl ten poslední, s kým... Najednou se Samantha zarazila.

Jít s Liamem do postele... Svést Liama, aby jí udělal dítě... Liam, jak dobře věděla, byl velmi potentní... vezmeme-li v úvahu všechny ty dívky, které měl – a nadto, každý to viděl už od pohledu. S Liamem by nemusela škemrat nebo vnucovat se; nemusela by se přetvářet ani být žensky pasivní. Jít s Liamem do postele. To není možné. Počít s Liamem dítě. Ne, to nemůže, to je naprosto vyloučené. Zoufalá myšlenka, kterou má za následek její zoufalství a osamělost.

To, na co myslí a o čem uvažuje, je naprostá a absolutní hloupost. Opravdu? Nepoddává se pouze nejhlubšímu pohlavnímu instinktu, když chce Liama svést, aby jí udělal dítě? Nebylo pochyb, že geneticky je Liam prvotřídní. Je inteligentní, fyzicky silný, má schopnosti, které by každá matka s radostí přivítala.

Možná ano, připouštěla racionální stránka její osobnosti, ale není to muž, který by byl vhodným otcem pro její dítě ve všech ohledech, které pro ni byly důležité.

Existuje vůbec takový muž? protestovalo její emocionálnější já. Myslela si, že našla ideálního otce v Jamesovi, a jak se mylila!

Ale mít dítě mimo manželství a nadto s Liamem... její rodiče... její rodina... Bobbie by... Nehledě na její progresivní názory na rodinu.

A musí to vůbec někdo vědět? Vždycky může předstírat, že dítě, její dítě, je výsledkem chladnokrevného klinického rozhodnutí a stejně klinického asexuálního aktu – aktu, který před Bobbie tak náruživě odmítala. A pak je tu ještě Liam. Ale ona by přece nebyla první ženou, která se rozhodla být svobodnou matkou.

Liam s jeho politickými ambicemi, které je nut-

no vzít v úvahu, by jistě nenamítal nic proti tomu udržet její těhotenství v tajnosti, přemlouval ji neúprosný vnitřní hlas.

Ne, to, na co pomýšlí, je naprosto neproveditelné. Oči se jí zalily slzami. Tolik chce být matkou. Ale jestliže chce předstírat před světem, jak bylo její dítě počato, proč ho tedy nepočít takto, proč riskovat, že ji Liam odmítne, odvrátí se od ní stejně jako James?

Proč tedy? I kdyby byl otcem Liam, měla by jistotu ohledně genetické výbavy svého dítěte. Dluží to svému dítěti, a pokud chce zjistit, zda by ji Liam odmítl, pak existuje jediný způsob, jak to zjistit.

Namísto noční košile, kterou neměla, se zahalila do náhradního županu, který jí Liam našel, když se svlékla a osprchovala. Teď ze sebe shodila příkrývku a vstala. Měkká látka ji příjemně hřála.

Chci tě, řekl jí Liam už dřív, a i přes alkoholickou mlhu si tato slova její mozek zapamatoval, a pokud jde o ni...

Když se vydala nejistě ke dveřím do ložnice, ucítila, jak se jí zrychluje puls a dech je nepravdivý. Možná, že její mladické touhy a sny, které považovala za přechodné, mají daleko hlubší kořeny, než si byla ochotna připustit, a nejsou ještě zcela mrtvé.

Opatrně otevřela dveře do ložnice a vešla do místnosti. Když se její zrak přizpůsobil tmě, spatřila Liama, jak pokojně spí. Ucítila u srdce prudké vzrušení doprovázené obavami z toho, co chystá, ale v jejich pohybech nebylo ani stopy po váhavosti, když se odhodlaně vydala k posteli. Naklonila se nad něj a zašeptala mu do tváře jeho jméno.

Při zaslechnutí svého jména, které bylo vyslo-

no trochu chvějícím se hlasem, se Liam ihned probudil a pátral očima ve tmě.

Samantha se nad ním skláněla tak blízko, že kdyby se jen trochu pohnul, dotkl by se jejích rtů. Nevěděl, co Samantha chce, ale velmi dobře věděl, co chce on. Na jeho těle se to projevilo okamžitě.

Zdvihl ruku, aby rozsvítil, ale Samantha ho zastavila, uchopila ho za předloktí, a aby dodala svému gestu na naléhavosti, zafala mu do kůže nehty.

Liam zavřel oči. Bože, má vůbec ponětí, co se mnou provádí? Cítil teplou vůni jejího těla a župan měla tak nedbale zavázaný, že mohl vidět plnost jejích řader.

Pokoušení natáhnout se, stáhnout župan úplně a odhalit celé její tělo. Přitisknout dlaně na její řadra a hníst tmavě červené bradavky, až by prosila, aby je vzal do úst, bylo tak silné, že musel zaskřípat zuby, aby jí neřekl přímo, jak moc ji chce. Jeho tělo pod pokrývkou reagovalo tak, jako by své myšlenky už uvedl do života.

Težce polkl a zeptal se: „Sam... co to znamená? Co chceš?“

Mám ho tam, kde jsem ho chtěla mít, pomyslela si Samantha. Teď jen sebrat odvalu a vzít si to...

Chmýřím porostlé předloktí pod jejími prsty bylo pevné a bezpečné. Napadlo ji, že kdyby to bylo zapotřebí, unesl by celou její váhu a podepřel by ji a nenechal spadnout... žádným způsobem.

Myšlenka, že by Liam mohl představovat jakoukoliv podobu bezpečnosti, byla nová a Samantha otevřela dokořán oči, když pochopila, že stojí na okraji jakéhosi nečekaného poznání, ale neměla čas se tou myšlenkou zabývat podrobněji. Právě teď...

Zhluboka se nadechla. Liam stále čekal na její odpověď. Volnou rukou rozvázala pásek županu a nechala ho volně sklouznout z ramen. Pustila jeho paži a naklonila se nad něj ještě víc, něžně mu šeptající do ucha: „Chci tebe, Liame...“ Pak sebrala odvalu, a než mohl cokoliv udělat nebo říct, přitiskla své rty na jeho.

Překvapení z toho, co Samantha dělá, na chvíli způsobilo, že celý ztuhl a nebyl schopen se ani pohnout. Ale pak, téměř automaticky, ji uchopil za ramena, aby ji mohl od sebe odstrčit, neboť silný pocit odpovědnosti, který byl pevnou součástí jeho osobnosti, zvítězil nad samčími instinkty, které se hlásily o slovo.

Samantha se napjala, když ucítila, že nereaguje, ale neměla v úmyslu se vzdát bez boje. Vzala jeho hlavu do rukou a zintenzívnila svůj polibek, pokoušeje se proniknout jeho sevřenými ústy. Když už si skoro myslela, že je její úsilí marné, jeho tělem proběhla křeč a ústa se otevřela. Zachvěla se úlevou a téměř šokující rozkoší, když jeho silné ruce jí začaly hladit svaly na ramenou, prsty se rozeběhly po jejím těle.

Teď veškerou iniciativu převzal Liam. Jeho ruce klouzaly po jejích pažích a pak ji pevně uchopily a zvrátily na postel. Tělem jí probíhaly příjemné záchvěvy, když se nahými řadry dotkla jeho hrudi. Jemné tření hedvábných tmavých chlupů na bradavkách, když ji líbal se stále větší intenzitou, způsobilo, že zatoužila být mu ještě blíž, přitisknout své tělo na jeho a odplavit bolest, která stále přetrvávala v jejím těle. Ležela polovinou těla na posteli a druhou polovinou ve vzduchu podpírána Liamovými pažemi a zcela vydána na pospas všemu, co s ní chtěl dělat.

Já jsem ta, která Liama svedla, uvědomila si náhle, a nikoliv pro fyzickou rozkoš, nikoliv pro fyzické uspokojení svého pohlavního pudu, ale z daleko důležitějšího a vážnějšího důvodu, důvodu, který nevyžadoval tenhle druh dlouhé přede hry, které se Liam rozhodl věnovat.

Ale z jakéhosi neznámého důvodu ho podněcovala, místo aby celou věc zkrátila na minimum.

Když ji mohl Liam mučit tím, že se hrudníkem otíral o její ztopořené bradavky, mohla i ona jeho vzrušovat tím, že mu pomalu přejížděla nehty po svalnatém rameni.

Když ucítila, že se zachvěl, tajně se pro sebe usmála. Dolní části jejich těl byly sice odděleny silnou přikrývkou, ale její ženský instinkt jí napovídal, že ji chce.

Naplnil jí nádherný pocit vítězství a štěstí, pocit síly, svobody být sama sebou. Šťastně se rozesmála.

„Co je tady směšného?“ zeptal se Liam, když ji zaslechl.

„Nic,“ zašeptala Samantha podle pravdy, zdvihla hlavu a otřela se mu o tvář. „Jen se cítím hrozně... veselá... a tak šťastná.“

Když ta slova zaslechl, otevřel oči. Má vůbec ponětí, co mu říká? Kdyby měl jen trochu rozumu, zastavil by to dřív, než bude pozdě.

„Liam...“

Odmítavá slova, která měl na jazyku, se najednou kdesi rozplynula, a Samantha zaslechla toužebný povzdech. Ruce mu sklouzly z jejích ramen na ňadra a laskal se s nimi tak, jak si ne jednou, ale tisíckrát představoval.

Zdvihl ji a bral její bradavky střídavě do úst, až Samantha zaúpěla skoro nesnesitelnou rozkoší.

Zatnula nehty do Liamova ramene. Boky se otí-

rala o tlustou přikrývku, který jí bránila v kontaktu s jeho tělem.

„Liam, Liam...“ zabořila mu ruce do vlasů a roztřásla se explozemi rozkoše, které vybuchovaly v jejím těle, když jí nepřestával hladit ňadra. Jako by jejím tělem probíhala jakási vnitřní vlna, která se neustále zvyšovala s každým okamžikem, vlna, jejíž spodní proudy pronikaly hlouběji a hlouběji do jejího nejvlastnějšího já.

„Liam...“

Freneticky ze sebe strhávala pokrývky v zoufalé snaze se jich zbavit, aby se dostala blíž k jeho tělu, k jeho nádhernému mužství, k uskutečnění svého snu, uspokojení, po němž její tělo zoufale toužilo a o němž instinktivně věděla, že jí může poskytnout pouze Liamovo tělo.

Logické odůvodnění už dávno odhodila. Teď je jí kroky řídily její instinkty, její touha.

„Chci tě... chci tě... tolik moc tě chci, Liam,“ říkala mu, šeptala mu ta slova do vlasů, do ucha, kamkoliv, kam dosáhla.

Když ucítila, jak ji otočil na postel vedle sebe, popadla pokrývku a zuřivě ji odstraňovala z cesty, její prsty se spojovaly s Liamovými, který se snažil o totéž. Její oči, teď už uvyklé na tmu, rozpoznaly tvar nahého těla, když odhodil přikrývku. Ostře se nadechla.

Liam si při pohledu na Samanthu uvědomil, že by musel být svatý, aby nezareagoval na pohled, který spatřil v jejích očích, když si ho prohlížela, naprosto pohlcená tím, jak si vrývala do paměti každý detail jeho těla a připomínalo jí to dítě, které rozbaluje dlouho očekávaný vánoční dárek.

Bez sebemenšího záchvěvu rozpačitosti se natáhla a hladila ho po paži, oči nespouštěla z jeho těla,

když studovala ploché svalnaté břicho, ale když se špičkami prstů dotkla hustého tmavého mužného ochlupení, zarazila se a pohlédla mu do očí.

„Co se děje?“ zeptal se ostře.

Samantha opětovala jeho pohled s tváří mírně zrůžovělou.

„Jsi tak krásný,“ zašeptala mu měkce. Viděla, jak se celé jeho tělo roztřásl smíchem.

„Já jsem krásný...!“

Stále se smál, když ji popadl do náruče.

„Ukážu ti, co je krásné,“ pokračoval najednou tichým hlasem. „Tohle je krásné.“ Pomalu a něžně jí políbil bradavku. „A tohle...“

Samantha se zachvěla, když políbil i tu druhou tak něžně a opravdově.

„...a tohle...“ Jeho ústa laskala měkké teplo jejího břicha. „A tohle...“

Otočil se a hladil ji po kolenou, po stehnech. Samantha vzdychla nesnesitelnou rozkoší.

„A tohle...“

Prudce vydechla, když ji Liam otočil na záda a rukama zvědavě prozkoumával tajemství jejího pohlaví a ústy je něžně laskal.

Spodní proud té mohutné vlny, kterou cítila, se teď stal silou, která hrozila, že ji zcela pohltí a před kterou nebylo úniku.

„Ty jsi tak krásná... krásnější než kterákoliv žena, kterou jsem poznal,“ slyšela, jak jí Liam šeptá, když ji objal a zakryl její tělo svým.

Když ji začal líbat, uvědomovala si Samantha jedinou věc, a to byla její touha dokončit ten magický cyklus, který započali, ale když se ho pokusila obejmout nohama, Liam ji odstrčil a zašeptal: „Zůstaň tady...“

„Zůstaň tady!“ Zmatená Samantha nevěřicně

sledovala, jak vstal z postele a zamířil do koupelny. Celé její tělo po něm hořelo, toužilo, tak moc, že se začínala chvět jako narkoman, nemá-li svou drogu.

V koupelně Liam zuřivě hledal v košíku s toaletními potřebami diskrétní balíček, kterého si dříve všiml. Zdálo se, že hotel pečuje o to, aby jeho hosté provozovali bezpečný sex, což bylo dobré, protože součástí jeho momentálního životního stylu nebylo obstarávání těchto prostředků.

Samantha ležela tiše, schoulená, ponížená odmítnutím. Přivřela oči bolesti – proč zmizel a nechal ji tu takhle? – ale v tu chvíli se objevil.

„Liam,“ spustila roztřeseným hlasem, když se jí dotkl. Pak ji ale objal a třes ustal. „Promiň, ale musel jsem něco zařídit.“

Úleva z toho, že se vrátil, a skutečnost, že ji stále chce, jí zabránila ve vyptávání. Tělo, které ji dosud bolelo z neuspokojené touhy, se rychle vznítilo, když ucítila Liamovy hladové dotyky, a tentokrát to byl Liam, kdo hlasitě zaúpěl, když ji uchopil za boky a ona se mu důvěřivě oddala.

Když do ní vstoupil, Liam ucítil, jak se kolem něj svírá celý svět. Zdálo se, jako by byli jeden druhému souzeni. Cítil, jak její tělo odpovídá na každý jeho pohyb, vítá každé další a hlubší proniknutí, objímá a hladí ho tak láskyplně, až spatřil v jejích očích slzy dojetí.

Samanthiny oči byly otevřené dokořán a naplněny nevěřícími slzami. Nebyla připravena na intenzitu, již prožívala, a nebyl to jen pocit z Liamova těla, který ji přiváděl až na okraj propasti, z níž se nakonec vydají volným pádem časem a prostorem, jako by byli nesmrtelní, co ji tak nesnesitelně vzrušovalo. Ne, byla to jistota, že toto je její osud

a Liam její muž – že tento okamžik je pro ni ten nejdůležitější v životě.

„Hmm...“ Samantha s očima zavřenýma se natáhla, aby ucítila teplo Liamova těla, které vnímala po celou dobu, co spali. Ale *nebyl* tam. Překvapeně otevřela oči, a když si plně uvědomila, co se předešlého večera stalo, prudce se vztyčila na posteli, zmatená, nevěřící a ukolébáná.

Nejasně si uvědomovala zvuk zvenčí, který přehlášoval šlený hukot jejich zmatených myšlenek. Kdosi klepal na dveře hotelového apartmánu.

Dveře koupelny se otevřely a do místnosti vstoupil Liam s ještě vlhkými vlasy, osuškou obtočenou diskretně kolem boků.

„Hmm... dobré ráno,“ zamumlal, přistoupil k posteli a naklonil se nad ni se zjevným záměrem ji políbit. Samantha se nervózně odtáhla.

„Někdo klepe, Liame,“ upozornila ho.

„To bude číšník se snídaní,“ vysvětloval a dodal: „Nevím, co ty, ale já si po té všerejší noci jistě zasloužím pořádnou snídani.“

Samantha ho tiše pozorovala, jak odchází otevřít dveře. Minulou noc svedla Liama, aby se s ní miloval – ne že by snad potřeboval příliš nutit, bránila sama sebe v duchu.

Jak mohla něco takového udělat? Zavřela oči. Věděla moc dobře, jak... Kolikrát, kolikrát v životě proklínala prudkost své povahy, neustálou potřebu konat, která občas překročila veškeré hranice zdravého rozumu a opatrnosti. Prováděla v minulosti hlouposti, ale *nic*, *nic*, co by se alespoň blížilo závažnosti bláznovství, které spáchala minulou noc.

Byla zcela pohlcena svými neveselými úvahami

a otázkami, které si kladla, takže si jen nejasně uvědomovala Liamův hlas, který odpovídal na výzvy k otevření dveří.

Ale *nebyl* to číšník se snídaní, kterou Liam objednal, koho vpouštěl do obývacího pokoje, uvědomila si Samantha v náhlém záchvatu hrůzy. Byla to Bobbie a její tchyně Pat.

„Ach, Liame, díkybohu, že jsi tady,“ slyšela, jak Bobbie ulehčeně a znepokojeně vydechla. „Nevídel jsi Sam? Nepřišla včera večer domů. Měla sem do Grosvenoru jít s Jamesem na večeři, a pak, když se nevrátila, tak jsem si myslela... Ale když ráno James volal a ptal se na ni –“

Slyšela hlas své sestry stále jasněji. Upřeným pohledem probodávala dveře, které nechal Liam napůl otevřené. Kdyby se teď sebrala a zaplula do koupelny, kde by se mohla schovat... Ale bylo pozdě. Spatřila svou sestru, která se vyděšeně zastavila ve dveřích do ložnice a nevěřícně na ni zírala.

„Samantho...“ vyhrkla překvapeně a rychle se otočila k Liamovi, který tam stál neschopen pohybu, ve tváři rudý jako rak. „Liame, já...“

„Bobbie, já ti to vysvětlím,“ namítla Samantha, ale její sestra už diskretně bránila tchyni ve vstupu do ložnice. Samantha slyšela, jak se Bobbie omlouvá Liamovi a vysvětluje: „Liame, omlouvám se, neměla jsem tušení... nikdo z nás, Samantha nikdy nic neřekla... ale mělo mi to dojít. Mezi vámi to vždycky jiskřilo... A rodina z toho bude mít určitě velkou radost.“

Bobbiein úžas zjevně přecházel do příjemného vzrušení nad tou zprávou a najednou se znovu objevila ve dveřích ložnice a volala na Samanthu: „Sam, dávám vám oběma hodinu na to, abyste se

ukázali dole, abychom to mohli všichni oslavit. Ale že ses ani nezmínila. No... počkej, až to řeknu Lukeovi..."

"Bobbie. Ne. Nerozumíš tomu," začala Samantha protestovat v naprosté hrůze, ale její dvojče už vytlačovalo zmatenou tchyni ven na chodbu.

"Liame, promiň, jestli jsme přišly nevhod," slyšela Samantha, jak říká sestra se smíchem. "Ale je to jen a jen tvoje vina. Víím, co to znamená, když jsi čerstvě zamilovaný a chceš si to nechat pro sebe, ale Samantha mi mohla alespoň něco naznačit. A když si pomyslím, že jsem ji strkala do postele Jamesovi. No, Luke mi docela určitě namítne *já jsem ti to říkal*. Vždycky tvrdil, že se Sam k Jamesovi nehodí... a Pat je přesvědčená –" Zmlkla a usmála se na tchyni, která se taktně odporoučela, a pak se znovu obrátila na Liama. "Liame, to je báječné..."

Bobbie Liama prudce objala a políbila. Liamovi její objetí nebylo nepřijemné.

"Jsem tak hrozně ráda, za vás za oba. Víím, že Sam vždycky tvrdila, že se ze svého pubertálního pobláznění k tobě už dostala, ale já jsem měla své pochybnosti – a kdo by se jí divil. Kdybych tak nemilovala Lukea..."

Bobbie se zasmála a objala Liama ještě jednou. "Nemůžu se dočkat, až přijede táta s mámou a já jim budu moct tu radostnou novinu oznámit. Budeme mít o důvod víc k oslavám. Tátův odchod do penze, tvoje zvolení a svatba..."

Když Samantha zaslechla, jak se za její sestrou konečně zavřely dveře, zachumlala se do pokrývek, jako by se chtěla schovat.

Jakmile se Liam objevil ve dveřích, spustila obviňujícím tónem: "Proč jsi je pustil dovnitř...?"

"Neměl jsem moc na vybranou," odpověděl Liam klidně, "a kromě toho..."

"...a proč jsi jí neřekl pravdu?" mračila se na něj nevrle Samantha. "Proč jsi ji nechal mluvit ty nesmysly o tom, že jsme páreček... zamilovaný... Teď si myslí, že je svatba na spadnutí a..."

"A to je tak hrozná myšlenka?" přerušil ji Liam tiše a chopil se příležitosti, kterou mu osud poskytl.

Samantha na něj zírala. Asi se přeslechla.

"My dva... a vzít se... ty a já..."

Zavrtěla hlavou, ale pak se zastavila, když si uvědomila celou pravdu.

"Tys tohle *plánoval*, vid'?" obviňovala ho vehementně. "Tys to *plánoval*. Tys *záměrně*..." Zavřela oči a polkla. "Byla jsem takový blázen," prohlásila rozloženě. "Teď to teprve vidím... Slečna z Washingtonu tě odkopla, tak ses zaměřil na mě. Koneckonců, jakou lepší manželku by sis mohl přát než dceru odstupujícího guvernéra... Jsem pro tebe dokonalá manželka, vid', Liame... a co je důležitější, můj otec je dokonalý tchán... Ale..."

"Co to tady proboha plácáš?" přerušil ji Liam ostře a jeho původní radostnou náladu vystřídal hněv. "To si snad děláš legraci." Ale z její tváře vyčetl, že si legraci rozhodně nedělá a že věří obviňením, kterými po něm metala. Očekával, že bude ráno trochu odtažitá, že se bude trochu stydět a bude váhat, jak se má k němu chovat, ale tohle... Byla smůla, že Bobbie viděla Samanthu v jeho posteli, a tak zasáhla do přirozeného běhu věcí, ale... myšlenka, že by si Sam mohla myslet, že by se tak ponížil, aby ji zatáhl do kompromitující situace... směšné, ale zasmát se tomu nedokázal. Způsob, jakým reagovala, urážel jeho hrdost... a dotýkal se

jeho srdce. Opravdu věřil, že by minulá noc mohla být začátkem – čeho vlastně?

Byl hlupák, když dopustil, aby se mu jeho naděje vymkly z rukou, a ještě větší hlupák, když dopustil, aby se mu vymkly z rukou jeho touhy.

Samantha odhodila pokrývky a snažila se posbírat oblečení, které minulou noc tak marnotratně odhodila.

„Musím si promluvit s Bobbie...“ vysvětlovala zuřivě a téměř se ve své zuřivosti zalykala. „Musím jí říct celou pravdu...“

„Pravdu...“

Liam cítil, že i v něm se vzrývá zlost. „A jaká ta pravda vlastně je?“ zeptal se kousavě a jeho oči získaly barvu bouřkových mraků.

„Co jí budeš vykládat, Sam? Řekneš jí, jak ses připlížila do mé postele a prosila mě...“

„Ne.“

Samantha si rukama zacpala uši, aby neslyšela jeho opovrhlivá slova.

„Ne?“ Dvěma kroky Liam přistoupil k posteli a odtrhl jí ruce od hlavy.

„Můžeš napovídat Bobbie, jakékoliv lži chceš, v tom ti zabránit nemůžu, Sam, ale pravdou je, že jsi po mně minulou noc zatoužila... prosila jsi mě... ty...“

„Chtěla jsem otěhotnět,“ zasyčela mu Samantha do tváře. „Chtěla jsem, abys mi udělal dítě.“

Liam ji okamžitě pustil a ustoupil. Zesinal, rty měl pevně sevřené. Samantha ho nikdy neviděla tak rozčileného a na chvíli se ho skoro polekala. Roztrásla se při pomyslení na kruté ničivou spoušť jeho jazyka. Místo toho se však Liam otočil a zadíval se z okna. Stál tam tiše a bez hnutí tak dlouho, že Sam nevěděla, co má dělat. Její zlost začína-

la ustupovat. Cítila se spíš zahanbená a zranitelná. Byl to její vlastní pocit hanby před vlastní sestrou, která ji načapala v jeho posteli, co ji nutilo takhle zlostně reagovat. Věděla, že mu dluží za to všechno omluvu.

A pak, když už si myslela, že Liam nepromluví, uslyšela jeho hlas, ale tak tichý, že musela napínat uši, aby mu porozuměla.

„Pro tvou informaci,“ spustil, ale neotočil se k ní, „důvod, jediný důvod, proč jsem neuvedl Bobbiino nedorozumění na správnou míru, byl, že jsem tě chtěl chránit – a nejen tebe, ale taky tvou rodinu. Opravdu si myslíš, že kdybych tak toužil po manželce, že bych si ji nedokázal opatřit?“ domáhal se odpovědi. Prudce se otočil a dodal: „A musel bych být pěkně zoufalý, kdybych si vybral tebe. Nedokážu si představit jedinou ženskou z těch, které znám, která je méně emocionálně a mentálně vhodná pro to stát se ženou guvernéra. Ztělesňuje všechny vlastnosti, které by si žádný politik nepřál mít u své partnerky. Jsí impulzivní, uchyluješ se k nereálným závěrům a, což je ještě horší, jednáš podle nich, jako by to byla fakta. Jsí tvrdohlavá v mýře, která překračuje zdravý rozum, neposloucháš důvody, ne...“

K velké zlosti Samantha zjistila, že jí po tvářích stékají slzy.

„...a pokud jde o to, že jsi se mnou šla do postele, abys otěhotněla...“

K Samanthině hrůze zaklonil hlavu a hrubě se rozesmál.

„Co je? Co je na tom tak směšného?“ ptala se. „Proč se směješ?“

„Směju se, moje drahá Samantho, protože kdybys mi na začátku řekla, proč chceš do mé postele,

pak bys mě tam zaboha nedostala. A jestli mi nevěříš, pak se zeptej sama sebe, proč jsem se snažil, abys byla chráněna – abych se ujistil, že to nebude mít žádné následky...”

„Žádné následky,“ opakovala Samantha hluše. Její zlost znovu narůstala. „Žádné následky... *Moje dítě není následek*. Ráda bych, abys pochopil, Liam Connolly. *Moje dítě...*”

„*Naše dítě*,“ opravil ji Liam významně. „*Naše dítě* by to bylo, co by se narodilo, Sam. Nikoliv *tvoje* dítě, ale *naše* dítě, a já bych v žádném případě nedopustil, aby moje dítě vychovávala žena s takovými nedomyšlenými nápady, které ty...”

A bylo to znovu tady, hádali se, obviňovali jeden druhého, obviňovali sami sebe a Samantha se snažila chápat, co jí říká. Ta návštěva koupelny, kterou považovala za velmi frustrující přerušování jejich milování, měla důvod, na který vůbec ani nepomyslela.

„Nenávidím tě,“ vybuchla vášnivě a oči se jí zalily čerstvými slzami.

„Já po tobě v tuhle chvíli taky příliš netoužím,“ procedil Liam mezi zuby, „to ale nic nemění na skutečnosti, že za necelou hodinu ty a já musíme předvést přesvědčivé divadýlko, že jsme do sebe zamilovaní.“

„Cože!“ Samantha úlekem otevřela ústa.

„Slyšelas dobře,“ prohlásil Liam úsečně. „Právě teď si tvoje sestra myslí, že ty a já poté, co jsme strávili noc plnou vášně ve vzájemném objetí, si slíbíme jeden druhému věčnou lásku.“

„Já jí řeknu pravdu,“ připomněla mu Samantha neoblopným hlasem.

„Opravdu?“ Liam zavrtěl hlavou. „Myslím, že neřekneš,“ namítl pevně. „Pomyslelas na to, co by

to udělalo s tvými rodiči, Samantha? Jak by jim asi bylo, kdyby se dozvěděli, žeš mi vlezla do postele jen proto, abys otěhotněla?“

Samantha otevřela ústa a pak je zase zavřela.

„Já... tohle jim prostě neřeknu. Řeknu jim, že to bylo jenom... jenom...”

„Jenom co? Chvilková vášeň, a nakukáš jim, že já jsem tě svedl. Tak to teda ne. V žádném případě se ti nepodaří to na mě shodit,“ prohlásil Liam klidně, ale pevně. „Jediná cesta, která z toho vede, jestliže chceme, aby naše pověst zůstala nedotčena, je přistoupit na Bobbiinu domněnku, že jsme vášnivě zamilovaný páreček.“

Vášnivě zamilovaní... ona a Liam... Samantha se nadechla, aby s tím nesouhlasila, ale pak si to rozmyslela.

„Ano,“ pokračoval Liam nevzrušeně. „Jestli máš nějaký jiný a lepší nápad, pak si ho velmi rád poslechnu.“

Samantha tupě zavrtěla hlavou. Jeho zmínka o rodičích ji tvrdě a nekompromisně vrátila na zem. Dobře věděla, jak by byli šokováni a zklamáni, kdyby uslyšeli pravdu, jak zranění a zklamání by byli její – a Liamovým – chováním. Chovali se k Liamovi skoro jako vlastnímu synovi a zpráva, že by se stal jejich zetěm by je oba velmi potěšila – ale zejména otce.

„Ale já si tě nemůžu vzít,“ zašeptala bolestně. „Ty budeš guvernérem a já nemůžu... nechci...”

„Kdo tady mluví o svatbě?“ posmíval se jí Liam. Nejistě se na něj podívala.

„Já jen říkám, že pro tenhle okamžik pro dobro všech ty a já musíme potvrdit Bobbiino přesvědčení a zajistit, aby si každý myslel, že se milujeme a plánujeme svatbu.“

„Ale nevezmeme se,“ opakovala Samantha a pevně se zadívala Liamovi do očí.

Ten okamžitě zavrtěl hlavou.

„Ne, ne. V žádném případě,“ odpověděl jedovatě. „V žádném případě bych si nikdy nevzal ženskou, která mě chtěla jen kvůli dětem, které bych jí mohl poskytnout.“ Zadíval se na hodinky.

„Máme půl hodiny na to, abychom dorazili dolů, pokud ovšem nechceš, aby si tvoje sestra myslela, že jsem do sebe tak zamilovaný, že se nedokážeme od sebe ani na chvíli odloučit, a že jsme skočili zpátky do postele.“

Hodila po něm rozhořčený pohled a vyrazila do koupelny. Jak se mohl opovážit myslet se něco takového. Jen proto, že se minulou noc zdálo, že... že ho chtěla... Už mu ostatně prozradila důvod, který to mělo.

Jakmile se octla v koupelně a pro všechny případy se zamkla, rozhořčeně pohodila hlavou. *Ona a chtít Liama...* To je přece směšné... naprosto a absolutně směšné... že? A hned, jakmile bude moct mluvit s Bobbie o samotě, poví jí to.

Horká voda jí příjemně stékala po celém těle a ona si začala kousat ret svým typickým způsobem. Poví Bobbie co? Že s Liamem... Skoro bolestně polkla, slova *měli sex* jí téměř fyzicky bolela, když se je pokoušela vyslovit, a zjistila, že z jakéhosi důvodu ve skutečnosti chtěla říct *milovali se*.

Ale ona se s Liamem nemilovala. Jak by mohla, když jeden druhého nemilují... když ji Liam nemiluje?

Sam ucítila, jak se jí do zad zařezávají ledově studené štěpiny bolesti, právě takové, které cítila i v srdci.

Znovu jí z očí vytryskly slzy. Zlostně se je pokoušela zatlačit zpátky. Oplakávala prostě ztrátu svých dětských ideálů, svého přesvědčení, že pouze v láskou naplněném vztahu je možné dojít k fyzickému naplnění, které zažila minulou noc s Liamem, že pouze s mužem, jehož naprosto a zcela miluje, chce počít dítě... *jeho* dítě.

Co se stalo s ní a s jejími názory, že byla ochotna je pošlapat a ignorovat?

Zasloužím si, abych byla v situaci, v níž jsem se teď ocitla, říkala si nekompromisně.

Ústa se jí zkroutila do drobného smutně ironického úsměvu. Alespoň nikdo, kdo je zná, nebude překvapen, až s Liamem dospějí k závěru, že jim to neklape a že se chtějí rozejít a ubírat se každý svou cestou.

A celá situace má ještě jednu stránku, o které se Liam nezmínil a která ji znepokojovala.

Zatímco Bobbie vycházela se svými příbuznými dobře, Sam věděla, že její matka se vždycky cítila v přítomnosti jiných lidí trochu nesvá díky okolnostem, které doprovázely její narození.

V rodině Crightonových se k Ruth chovali s ohleduplností, kterou si jistě plně zasloužila, a ani vědomí ostatních členů rodiny, že porodila nemanželskou dceru svého válečného milence a pak byla donucena poskytnout dítě k adopci, nezměnilo nic na lásce a uznání rodiny. A tak to bylo samozřejmě správné. Příběh Ruthiny lásky ke Grantovi a trauma, které jí postihlo, když se musela vzdát své dcery Sarah Jane, bylo trýznivé, ale teď byla znovu celá rodina pohromadě, Ruth se za Granta provdala, ale jejich dcera nikdy úplně nepřekonalá nejistotu z toho, že ji ostatní přísně soudí za okolností jejího narození.

Sam věděla, že její matka by byla velmi rozrušená, kdyby věděla, že Patricia viděla Sam v kompromitující situaci s Liamem, a mohla tudíž její dceru za to odsoudit.

Ne, kvůli matce více než kvůli čemukoliv jinému musí Sam přistoupit na Liamův návrh, ale jestli si Liam myslí, že mu bude vděčná za jeho džentlmenství návrh...

Sam rozzlobeně vylezla ze sprchy a začala se horlivě třít ručníkem.

Byla už skoro hotova, když zaslechla důrazné klepání na dveře.

„Už jsem skoro hotová,“ odpověděla odměřeně Sam.

„Otevři dveře, Sam,“ naléhal, jako by neslyšel, co říkala.

Zabalila se do županu, otevřela dveře a poznala jedovatě: „Tak jsem hotová a...“

Najednou zmlkla, když uviděla balíčky, které Liam přinesl, a začala se mračit.

„Byl jsi nakupovat, ale...“

„Kalhoty a tričko,“ přerušil ji lakonicky a podával jí dvě tašky. „Doufám, že jsem odhadl tu správnou velikost...“

Sam na něj zírala, oči otevřené dokořán.

„Napadlo mě, že se asi nechceš všem ukazovat v tom, co jsi měla na sobě včera.“

Měl samozřejmě pravdu, to, co měla na sobě včera, se hodilo tak na intimní schůzku se svým vyvoleným, a nikoliv na rodinný oběd. I přesto ji vědomí, že se Liam zvedl a vyrazil nakupovat pro ni, nepřekvapilo, ale spíš potěšilo.

Cítila, jak se jí slzy derou do očí a ve snaze je zakrýt sklonila hlavu nad tašky a nabručeně prohodila: „Nejspíš mi nebudou.“

„Tak si je vyzkoušej,“ doporučil jí Liam chladně. Samantha mu přenechala koupelnu a vydala se do ložnice, aby se oblékla.

Uvnitř velké tašky byla jedna malá, kterou zvědavě otevřela, než vyndala kalhoty, které obsahovala. Uvnitř menší tašky bylo elegantní jednoduché prádlo, kterému dávala za normálních okolností přednost. Dokonce i barva podprsenky a kalhotek byla přesně taková, kterou by si vybrala ona, a zděšeně si uvědomila, že i velikost jí dokonale sedí.

Jak to probíhá všechno mohl Liam vědět? Buďto má velmi dobrý odhad, nebo ji zná lépe, než si ona myslí. Ona by to sice také zvládla nakoupit mu spodní prádlo tak, aby mu sedělo, ale o mužích je známo, že velikost ženského spodního prádla odhadují jen stěží. Ale tahle podprsenka padne jako ulitá a kalhotky jsou přesně ty, které nosí pod kalhoty.

Spěšně zjistila, že sprcha stále ještě běží, zavřela dveře do ložnice a natáhla si prádlo na sebe. Nebyla jí příjemná myšlenka, že si na sebe oblékne věcější prádlo – jedna z ctností nebo neřestí, podle toho, jak to kdo bere, přísně tradicionalistické novoanglické rodiny byla skoro obsesní čistota.

Trochu zvědavě vytáhla z tašky kalhoty, které jí Liam koupil. Podle tašky věděla, že je koupil v jednom velmi drahém místním obchodě, a značka na karamelových jemných vlněných kalhotách jejich kvalitu dosvědčovala. Už když je vybalila, bylo jí jasné, že jí padnou jako ulité.

Stejně jako krémově bílá halenka, kterou vybral tak, aby se hodila ke kalhotám, a hnědé mokasíny, které byly ve třetí tašce. Všechno bylo naprosto podle jejího vkusu, takže si to klidně mohla koupit i sama.

Právě si dočesala vlasy, když se Liam vrátil z koupelny, jedno obočí tázvavě zdvižené a pobaveně se zeptal: „Všechno v pořádku?“

„Všechno mi padne dokonale,“ souhlasila Sam váhavě, ale pak jí její přirozený smysl pro fair play a čestnost donutil dodat: „Všechno to oblečení bych si klidně koupila i sama. Musíš mi dát účty, abych ti to mohla vrátit.“

„Ještě je tu něco,“ řekl Liam a zcela ignoroval poslední část toho, co mu říkala. Přistoupil ke stolu v obývacím pokoji a zdvihl malou krabičku, které si Sam před tím ani nevšimla.

„Myslím, že když jsme už tak daleko, měli bychom to dotáhnout až do konce,“ prohodil tajemně, když otvíral malou zelenou krabičku na šperky.

Samantha nevěřícně vytřeštila oči.

Liam jí koupil nějaký šperk... prsten?

„Dej mi ruku,“ slyšela, jak ji tiše ale rozhodně žádá.

Ústa jí vyschla, takže se ani nezmohla na odpor, ale celá se třásla, když ji Liam vzal za levou ruku a varoval ji: „Teď rozhodně není čas na nějaké scény, Samantho. Můžeš si být jistá, že ať je dole kdokoli, jistě očekává, že se tam objevíme jako ten nejšťastnější milenecký pár na světě, jasné?“

„Ne,“ namítl rychle. „Proč by měli? Bobbie přece nikomu nic neřekla.“

Liam s povzdechem zdvihl obočí.

„Možná za normálních okolností by neřekla,“ souhlasil, „ale nebyla sama, kdo tě zahlédl. Měla s sebou Pat,“ připomněl Samanthě, a ačkoliv s ní nechtěl začít další hádku, viděl v Bobbiiných očích úlevu, když ani jeden z nich svou lásku k tomu druhému nepopřel.

Jamesovi rodiče, kteří přivítali Bobbie do své rodiny, byli mírně staromódní a velmi tradicionalističtí. Ani jedna z Jamesových sester nežila se svým manželem před svatbou, obě bydlely doma a navštěvovaly univerzitu v Manchesteru. Přestože neexistoval způsob, jakým by mohla být Liamova politická kariéra závislá na dobré vůli Samina otce, příliš starého pána miloval na to, aby mu chtěl způsobit rozpaky nebo bolest – zasnoubení ukončené po vzájemné dohodě bude pro oba Saminy rodiče daleko lepší než flirt na jednu noc – ne že by někdy měl nějaké záměry – ale jeho záměr, jeho touhy a potřeby musí pro tuto chvíli odložit, zvláště když Samantha reaguje tak, jak toho byl svědkem.

Samantha, která byla plně soustředěna na stravení nepřijemné pravdy, kterou jí Liam sdělil, zprvu ani nevěnovala přílišnou pozornost prstenu, který Liam vyjímал z krabičky, dokud jí do očí neuhodil jasný lesk diamantů.

Když se podívala na prsten, Liam jí ho právě navlékal na prst a nemohla si pomoct, aby překvapením nezalapala po dechu.

Bezvadný safír uprostřed byl sytě modrý a měl skoro stejnou barvu jako její oči a diamanty, které ho obklopovaly, byly ostře bílé a naprosto dokonalé.

Samantha si v duchu uvědomila, že to je prsten, jaký by si přála snad každá žena. Jenom muž, který je opravdu a hluboce zamilován, dokáže vybrat své vyvolené kámen, který tak přesně odpovídá barvě jejích očí, a musí být naprosto zmámený láskou, když je za prsten ochoten vydat tolik peněz, kolik stál tenhle klenotnický skvost.

„Cos to udělal,“ zažertovala chvějícím se hlasem, „půjčil sis ho na den...“

Ale při pohledu na Liama se roztrásla ještě víc. „Liam, to je... to je...“ Zavrtěla hlavou, protože nedokázala najít slova, aby mu řekla, co si myslí o tomhle jeho bláznivém počínání. „Ten musel být hrozně drahý,“ prohlásila chabě. „Co s tím probiha budeš dělat... pak...“

„To už není moje věc, je důležité, aby splnil svůj účel,“ odpověděl Liam suše, když zavíral krabičku s výrazem obchodní povznesenosti.

„Doufám, že ve zmatku, který naše zasnoubení vyvolá, způsob, jakým se náš vztah dostane na světlo světa, všichni přehlédnou,“ prohlásil ironicky.

„Zasnoubení,“ zavrtěla Samantha hlavou. „Ale co máma s tátou...“

„...pochopí, až jim vysvětlím, že to bylo jen zjištění, jak moc jsi mi scházela, a co bych ztratil, co mě přimělo jednat tak rychle a neočekávaně a vyjádřit se,“ odpověděl Liam s naprostým klidem.

„Milenci málokdy jednají racionálně... tak proč bychom my měli být výjimkou? Já jsem to navrhl, tys přijala, a samozřejmě, že jsem se nemohl dočkat, až ukážu světu, že jsi moje, a tak jsem nechtěl čekat až domů, až ti věnuji zásnubní prsten. Koneckonců, já oproti tobě nemohu vysledovat svůj původ až k prvním americkým osadníkům a nemáme žádné rodinné cennosti, které by byly uschovány v bankovních seifech a které bych mohl předat své nastávající,“ podotkl zasmušile.

Samantha se na něj pátravě zadívala. Zнала historii Liamovy rodiny a to, jak jako přistěhovalci přijeli do Ameriky prakticky s ničím, ale jeho slova ji znovu přesvědčila o tom, jak je tato otázka pro Liama dosud citlivá.

„Přece si nemyslíš, že kdybych byla zamilovaná,

pak by mě zajímalo, kdo byli předci mého vyvoleného,“ vyzývavě zaútočila.

„Ne, ale jistě bys chtěla vědět, jaké geny předáváš svým, tedy vašim dětem, nebo se mýlím?“

„Kdybych někoho milovala, pak bych chtěla, aby moje dítě – naše dítě – mělo jeho geny,“ zopakovala pevně.

Liam se na ni cynicky zašklebil.

„No, doufejme, že mě moji voliči budou natolik milovat, že přehlédnou i můj ne zcela dokonalý původ,“ prohlásil Liam.

Samantha se zamračila.

„Přece si opravdu nemyslíš, že by tě lidé nezvolili jen kvůli tomu, odkud jsi a kdo jsou tvoji rodiče,“ vybuchla vášnivě a pokračovala: „Je jasné, že ty jsi ten nejlepší kandidát na to místo, Liam, a nikdo, kdo to nevidí, si podle mého názoru nezaslouží, aby měl hlasovací právo.“

„Velmi demokratické,“ odvětil Liam pobaveně. „Ty opravdu zastáváš názor všechno, nebo nic, Sam, ty buďto miluješ, nebo nenávidíš, pro tebe neexistuje nic mezi tím.“

„Jenom to, že mám jasno, neznamená, že nejsem schopná vidět názor druhého,“ namítla Samantha. „Nejsem netolerantní, Liam.“

„Ne, jen vášnivě odporuješ každému, kdo nesdílí tvoje stanovisko,“ odpověděl Liam s úsměvem. Pak se podíval na hodinky a upozornil rozčilenou Samanthu. „Dělej, už je na čase, abychom se ukázali obecnstvu.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

„No tak pojď dál.“

„Ach!“

Samantha nevěřícně vydechla, když ji Bobbie, která na ně čekala ve foyer hotelu, trochu popostrčila a ustoupila stranou, aby mohla vejít do uzavřeného salonku.

Namísto půl tuctu lidí, které Samantha očekávala, byla místnost plná nedočkavých tváří. Na chvíli zaváhala, jestli se nemá otočit na patě a odejít, ale Liam jako by věděl, co se jí honí v hlavě, stoupl si za ni, objal ji kolem ramen a prohodil k Bobbie: „Zdá se, že jsi nezahléla...“

„Právě jsem volala Jenny, abych jí oznámila tu novinu, protože vím, že už tady dojednala dnešní oběd, protože Katie je doma a pozvala Maxe a Maddy, aby přišli i s dětmi, a tak jsem si řekla, proč bychom nemohli poobědvat všichni dohromady. Doufám, že ti to nevadí?“ zeptala se Samantha. „Mám z toho takovou radost, Sam. Jako by se romantický příběh stal skutečností. Zamíluješ se do Liama po těch letech. Nebo jsi ho vlastně nikdy nepřestala milovat a obdivovat, víd?“ dobírala si ji. „A teď se do tebe zamiluje i on. No, není to nádherné? A kvůli tobě se vydá až na druhý konec světa, aby ti to oznámil. Musí

tě doopravdy milovat, Sam. A dokonce i přesto, že ty budeš ta nejhorší guvernérova manželka na světě,“ dodala varovně.

„Díky,“ poznamenala Samantha k sestře ironicky.

„Je to pravda,“ smála se Bobbie. „Jsem přesvědčená o tom, že Sam povede první protivládni demonstraci, která se uskuteční. Pamatuješ se, Liame, jak zorganizovala ten protestní pochod proti lovu divokých zvířat?“

„Na to nikdy nezapomenu,“ odpověděl Liam utrápeně. „Byl jsem to já, kdo ji musel zachraňovat z policejní cely, vzpomínáš?“

„Ano, a tys to byl, kdo, když jsme dorazili domů, mi říkal, abych se osprchovala na dvoře pro případ, že jsem chytla... něco...“

Samantha se zachvěla při vzpomínce na to, co v ní probouzela jeho slova. Možná to byla pravda, že reagovala trochu unáhleně a nebezpečně, ale Liam svou zlost trochu přehnal. Když si pro ni přišel na policii, oznámil jí, že si její kamarádi z mokré čtvrti asi příliš nepotrpí na osobní hygienu, tak ať se má na pozoru.

To, zda měl pravdu, nebo ne, se nikdy nedozvěděla. Stačilo, že celou noc nezahmouřila ani oka, a neustále sledovala, zda s ní její lože nesdílí nějaký nepříjemný a nechtěný nocležník.

První věc, kterou nazítří ráno udělala, bylo, že zašla ke kadeřníkovi a nechala si ostříhat své krásné dlouhé vlasy.

Dodnes si pamatuje, jak se matka zděsila, když ji uviděla, a taky zklamání v Liamových očích, když si prohlížel její chlapecký sestřih. Nechala si je znovu narůst, ale dávala od té doby přednost kratším vlasům, i když teď ostříhaným daleko ženštějším způsobem.

„To bylo tehdy, když sis nechala ostříhat vlasy,“ dodala Bobbie, jako by četla myšlenky svého dvojčete.

„Pamatuješ, Liame?“ zeptala se. „Chudák máma brečela, když mě uviděla.“

„Ano,“ odpověděl Liam. „Pamatuju.“

Liamův hlas zněl napjatě a rozzlobeně. Samantha se otočila, aby na něj lépe viděla, a pak zůstala tiše stát v jeho objetí. Když spatřila pohled v jeho očích, úplně zapomněla na kolem stojící diváky.

„Tvoje krásné vlasy... Nevěděl jsem tenkrát, jestli tě mám uškrtnit, nebo...“ říkal jí Liam. „Ne že by ti krátké vlasy neslušely, tehdy nebo teďka...“

Samantha ho podezírala, že se snaží působit diplomaticky a zamilovaně, protože poslouchá Bobbie. Chtěla právě odpovědět způsobem, který by byl stejně pseudozamilovaný, když ke svému překvapení zaslechla Bobbie, jak mu přizvukuje: „Ano, ještě dneska si pamatuju, jak jsem byla dočtená, když jsem zaslechla, jak Liam někomu říká, že považuje tvé krátké vlasy na naprosto dokonalý doplněk tvého vzrušujícího těla.“

Samantha se na něj tázavě zadívala.

„To jsi řekl,“ ptala se, „o mně?“

„To jsem si mohla myslet,“ říkala Bobbie, když je oba tlačila do soukromého salonku guvernéra a ohlásila shromážděným příbuzným: „Tak tady jsou. Nejnovější posvěcený páreček Crightonovy rodiny.“

Odkudsi se najednou objevil číšník a roznášel sklenice s perlivým šampaňským.

„Myslela jsem, že jsi říkala jen poklidný rodinný oběd,“ stěžovala si Samantha dvojčeti.

„No... To by si možná přála máma,“ prohodila její sestra cudně.

„Máma...! Doufám, že jsi ne...“ spustila Samantha, ale Bobbie zavrtěla hlavou.

„Ne, to nechám na tobě a Liamovi – ne že bych – Ale...“

„Co se děje?“ zeptala se Samantha, když uslyšela překvapený a vzrušený tón v sestřině hlase.

„To je babička s Grantem a...!“ vykřikla Bobbie, opustila sestru a vydala se ke dveřím, kde stála Ruth s Grantem spolu s několika dalšími příbuznými.

Samantha zavrtěla hlavou a prohodila k Liamovi: „Nemůžu tomu uvěřit. Teď ještě zbývá, aby se tady objevila máma s tátou.“

„No, pochybuju, že se tohle stane, ale myslím, že bychom se měli vypravit za tvými prarodiči a vysvětlit jim to – nebo spíš já bych měl,“ dodal rezignovaně.

Samantha se po něm překvapeně podívala. Zdálo se jí, že v Liamově hlase zaslechla téměř chlapeckou nejistotu a v očích zahlédla vystrašený pohled, když pohlédl směrem ke skupince, která obklopovala její prarodiče. Bylo zvláštní vidět, že Liam dovede být i něco jiného než naprosto sebejistý.

„Babička to pochopí,“ zašeptala mu. „Koneckonců, přece ona a Grant...“

Najednou se Samantha zastavila. Co se to s ní probíhá děje: na chvíli měla pocit, jako by skutečně byla Liamovou snoubenkou, jako by oni dva byli skutečně do sebe až po uši zamilovaní a byli právě vhozeni do arény. Ale teď už bylo pozdě. Když se ho dotkla, přitiskl se k ní ještě těsněji a ona viděla, jak si toho lidé všimli.

Samantha si zlostně uvědomila, že se červená, a co bylo ještě horší, že je víc než šťastná, že se může opřít o Liamovo pevné ramě.

„Tak, konečně je to tady! Přece jen jste se spolu přestali hádat, abyste se do sebe zamilovali.“

Samantha překvapeně zamrkala, když uslyšela v babiččině hlase láskyplný souhlas a v jejích očích zahlédla štěstí z toho, čeho byla svědkem.

„Liam, doufám, že přesně víš, co děláš,“ říkala Ruth Liamovi. „Nikdy už to nezměníš.“

„To rozhodně nechci,“ odpovídal Liam hlasem zamilovaného snoubence.

A když se mu Samantha zadívala do očí, skoro měla pocit, že to myslí vážně.

Tak uplynulo odpoledne v samých objetích a polibcích a gratulacích. Zaměstnanci hotelu narychlo připravili pro všechny zúčastněné chutný oběd ve formě bufetu. Samantha jako ve snách poslouchala rozhovory, které kolem ní nejasně bublaly. Mladší členové rodin se shromáždili v jednom koutě místnosti, zatímco druhá skupina zahrnující Jona a Jenny se soustředila kolem Ruth a Granta, a Bobbie, Luke, Tullah a Saul si vyměňovali své vzpomínky na dětství a začátky jejich vztahů.

Jediná Katie byla bez partnera. Klidná a vyrovnaná Katie nebyla oddána ani tak svému povolání, jako spíše smyslu své práce.

Stejně jako Ruth měla i Katie silné filantropické citění. Její práce v právním oddělení velké charitativní společnosti jí asi nepřinese ani slávu, ani peníze, ale poskytuje jí velké zadostiučinění, připsala Samantha.

Ne že by Katie v dané chvíli vypadala nějak zvlášť šťastně, uvědomila si Samantha, anebo to bylo tím, že jelikož všichni ostatní byli v párech, její osamělost působila nepatřičným dojmem?

Když k nim přistoupili Saul s Tullah, aby jim po-

gratulovali, Tullah žertovně poznamenala: „Možná, že nás trumfnete a narodí se vám první dvojčata naší generace...“

„Dvojčata... Teď, když se Liam uchází o guvernérství, stěží počnou jedno dítě, natož dvě,“ sděloval své ženě zcela bez obalu Saul. Zatímco se oni tři vesele smáli, Samantha cítila, jak se červená, jako by byla doopravdy do Liama zamilovaná.

„A kdy se vezmete?“ zeptala se Tullah. „Před volbami, nebo až...“

Liam varovně stiskl Samanthinu paži a sám odpovídal, než mohla cokoliv říct: „Ještě jsme se nerozmysleli, kdy do toho praštíme.“

„No, tak si myslím, že to je konec tvé návštěvy tady,“ poznamenala Bobbie posmutněle o několik hodin později, když všichni kromě Bobbie, Lukea a prarodičů odešli. Lukeovi rodiče odvezli Francescu s sebou domů na noc, aby Bobbie mohla strávit večer se sestrou. Dříve, než mohla Samantha cokoliv poznamenat, Bobbie pokračovala: „Vím, že Liam tady nemůže zůstat dlouho, a ty samozřejmě budeš chtít odjet s ním. Kdy to řekneš našim?“

„Zavoláme jim, jakmile budeme moct,“ odpověděl jim Liam na otázku.

„No, vím, že Sarah Jane nebude až tak překvapená,“ ohromila Ruth Samanthu svým tvrzením. „Podle toho, co mi říkala; jsem tušila, že chová určité naděje...“

Její matka chová naděje... naděje týkající se jí a Liama... Jak k tomu proboha dospěla? Samantha zmateně pátrala v mysli a Liam zdvihl tázavě pohled.

Nebyl tak docela překvapený, že Samanthina

matka uhádla, co cítí k její dceři. Matky koneckonců takového věci vědí daleko lépe než jejich dcery, o které se jedná. Díkybohu, že Samantha tuhle schopnost postrádá.

Když se podíval stranou na prsten, který se leskl na Samanthině levé ruce, doslova cítil tu hořkosladkou příchut' předstírání jejich vztahu před ostatními.

Stále nemohl zapomenout na dvojitou ránu, kterou mu Samantha uštědřila. Za prvé tím, když ho obvinila, že se pokouší ji využít k vylepšení svých šancí na vítězství – jak si mohla myslet, že by byl něčeho takového schopen? A za druhé, což bylo ještě bolestnější, když mu řekla, že se chladnokrevně rozhodla mít s ním sex, protože nechtěla *jeho* dítě, ale prostě *jakékoliv* dítě. Tohle zjištění ho nejen zranilo, ale doslova šokovalo.

Liam nedokázal pochopit, že Samantha, žena kterou miloval, by mohla odepřít svému dítěti výchovu, které se jí samotné dostalo. A ještě těžší pro něj bylo poznání, že kdyby dostal druhou šanci, aby jí poskytl dítě, které tak chce, asi by tomu svodu neodolal. Tak by s ní měl alespoň nějaké trvalé spojení... prostřednictvím dítěte.

Když Samantha poslouchala své prarodiče, musela uznat, že její děda si s Liamem vždycky báječně rozuměli. Rodina Grantů pocházela z Ji-hu a on a Liam, stejně jako jeho otec, sdíleli přesvědčení, že je životně důležité nalézt cestu integrace jižanských a severských států do jednoho celku, který by vyhovoval všem. Ruth a Liam se té myšlenky okamžitě chopili, takže teď celá rodina včetně Lukea vášnivě diskutovala o stále narůstající potřebě poskytnout mladým lidem obou částí země šanci a pomoci jim osvobodit se

od toho, co západní novináři nazývají *past chudoby*. Samantha měla na chvíli pocit, že je z toho výlučného kroužku vyloučena.

„Tak se mi zdá, že tady budeme i večeret,“ prohodil Grant žoviálně v jednu chvíli. „Měli bychom si raději zamluvit stůl.“

Zatímco ostatní vášnivě přizvukovali, pouze Liam zaváhal, podíval se na Samanthu a tiše se jí zeptal: „Jsi nějaká zamlklá, chceš jít raději někam jinam?“

Samantha otevřela oči překvapením, v srdci ucítila teplý příval přichylnosti k Liamovi. Liam si alespoň všiml, že se neúčastní té nadšené debaty ostatních, a dal si tu práci, aby se jí zeptal, co chce dělat.

Instinktivně se k němu přivinula, doslova přituli-la, aniž by si uvědomovala, co dělá. Nejen uklidňující síla jeho paže, kterou ji objal, ji varovala před nebezpečím, kterému se v jeho náručí vydávala. To si později vysvětlovala tím, že v průběhu odpoledne se tak vžila do role právě zasnoubené ženy, kterou hrála, že se jí stala druhou přirozeností.

„No... tak se mi zdá, že bys odsud nejraději vypadla,“ dobírala si Bobbie nemilosrdně sestru. V tu chvíli si také uvědomila, co dělá, odstrčila Liama a rozhodně prohlásila: „Ne... ráda tady zůstanu na večeri.“

„No, to se podívejme,“ smál se Grant. „Zdá se mi, Liame, že láska zkrotila i tu naši buřičku. Dokonce se naučila umění společenského chování. Možná, že z ní koneckonců nebude až tak špatná manželka guvernéra...“

„Pro vaši informaci,“ spustila Samantha rozhořčeně a její oči vydávaly varovné bouřkové signály. Ale Liam ji rychle umlčel, když ji něžně políbil na rty.

Nevolnost, která ji zaplavila, musela být způsobena tím, že od rána nejedla, pomyslela si Samantha a přinutila se nemyslet na svou neodolatelnou touhu obejmout Liama a vrátit mu jeho polibek.

„Bude to skvělá manželka guvernéra,“ řekl Liam Grantovi hrdečným hlasem, aniž odtrhl pohled od Samanthy. „A určitě jediná manželka, kterou tenhle potenciální guvernér bude kdy chtít...“

Za všeobecného smíchu se Samantha pokusila odtrhnout pohled od Liama, ale zjistila, že to nedokáže. Měla pocit, jako by se topila, rozpouštěla, jako by celé její tělo bylo v jednom ohni... rozpadávalo se na kousky, bolelo, a to tím víc, že právě teď...

Celá zrudla, když si uvědomila, jakým směrem se ubírají její myšlenky a že nemá smysl se obelhávat, ta naléhavá touha, která zalévá celé její tělo, nemá nic společného s její mateřskou touhou po dítěti. Co se to s ní děje? Právě teď netouží po ničem jiném, než být s ním o samotě, jako by to bylo něco snadného, přirozeného, nezbytného, jako třeba dýchání.

Zatímco ostatní probírali nejrůznější praktické stránky jejich budoucího života, Samantha seděla v zadumaném tichu.

„Ale, ale...“ dobíral si ji Grant žertovně v jednu chvíli, když Samantha dokonce ani nezareagovala na jakousi zjevnou poznámku určenou jen jí. „Vím, že se říká, že láska dokáže zcela změnit osobnost, ale...“

K Samanthině překvapení to byl Liam, kdo jí přispěchal na pomoc, zavrtěl hlavou a pravil pevně: „Samanthině a moje názory a ideály se nikdy příliš nelišily, jak si lidé někdy rádi představují, je-

nom můj způsob jejich prosazování je poněkud asertivnější než Samanthin...“

Zatímco se ostatní smáli, obrátil se k ní, vzal ji za ruku, zdvihl ji k ústům, políbil jí prsteníček gestem, které bylo prosté, milující a tak postrádalo jakoukoliv sebestřednost, že Samanthě téměř vytryskly slzy. Jaké by to bylo, kdyby ji Liam skutečně miloval? Dříve se její sny o muži, který ji bude milovat a ona jeho, točily kolem rodiny, kterou budou mít. Nikdy ji nenapadlo, že by mohla cítit tak dokonalé blaho a bezpečí a pocit, že komusi cele patří, že se může úplně uvolnit a vědět, že ji kdosi chvilí ponese.

Zmateně se zadívala do Liamových očí. Prohlížel si ji se směsí vážnosti a čehosi jiného, co nedokázala definovat. Jediné, co věděla, bylo, že jí ten pohled zrychluje tep a rozpaluje tělo, jako by se jí dotýkal a laskal ji.

Zatímco si ostatní objednávali jídlo, naklonil se k ní a zašeptal jí: „Dívej se na mě jako tamta Samantha Millerová a já možná zapomenu na všechny důvody, proč tohle naše zasnoubení není opravdové, a taky možná zapomenu, proč ta opatření, která jsem minulou noc přijal, abys neotěhotněla, byla správná...“

A pak ji políbil. Nikoliv jen letmým polibkem, ale dlouhým, pomalým, hluboce vášnivým polibkem, kterým dával najevo, že ta žena po jeho boku patří jen jemu a chce ji líbat, i když oba sedí v restauraci za stolem a jejich konání přihlíží pomalu celé přibuzenstvo. Samantha si zoufale přála, aby byli sami, nahoře v pokoji a aby...

„Ještě jsi mi neřekla, co se stalo včera s Jamesem,“ prohlásila Bobbie a protrhla kouzlo, kterým byla Samantha svázána.

„James...“

Na chvíli měla Samantha opravdu problém vzpomenout si, koho má sestra na mysli. „A... ano... no, on...“ Zmlkla, protože si nebyla jista, kolik toho může říct o tom, co se předešlého dne stalo. Koneckonců, Rosemary je zasnoubena s jiným mužem a všichni dosud předpokládají, že se Rosemary s Jamesem nenávidí na smrt.

„Ale... měl nějaký telefonní hovor,“ mlžila Samantha, „a musel odejít.“

„To musel být osud,“ poznamenala Bobbie s úsměvem a pak napůl šeptem dodala: „Mimochoodem, už jsi říkala Liamovi to o tom, no, však víš o čem...“

„Víš o čem?“ Samantha se zamračila. „Nevím, o čem mluvíš, sestřičko,“ spustila, ale Bobbie ji zastavila, zavrtěla hlavou a šibalsky jí připomněla: „Pamatuješ se, jak jsme se navzájem svěfovaly a já jsem ti vyprávěla o své fantazii s vodou a ty...“

„A... ano... jistě,“ snažila se ji Samantha přerušit. V žádném případě nechtěla, aby Liam slyšel o její idiotské fantazii o milování v přírodě, když k sobě ve skutečnosti nepatří, když ji Liam nemiluje, nemůže doopravdy milovat, ale nemělo smysl házet zmučené pohledy na sestru. Zatímco Luke a prarodiče byli ponořeni do rozhovoru, Bobbie s radostí informovala Liama, jaké jsou sestřiny sexuální fantazie.

„Ale, Bobbie, to byly moje pubertácké fantazie,“ zasyčela Samantha, neschopna podívat se na Liama, jak reaguje na Bobbiiny důvěrnosti.

„Stejně tak to bylo s Liamem, a podívej se, jak to skončilo,“ dobírala si ji Bobbie kajíně.

Bylo už pozdě, když večere konečně skončila. Nejprve odešel Luke s Bobbie a za nimi následovala Ruth s Grantem.

„Promluvíme si zítra,“ slíbila Bobbie sestře, než odešla, a dodala: „Vím, že budeš chtít odletět s Liamem, ale doufám, že se zase brzy setkáme na vaší svatbě.“

Bylo už po půlnoci, když Samantha s Liamem zamířili halou k výtahům.

„Hotel se už trochu vyprázdnil,“ informoval ji Liam, když přivolał výtah, „takže jsem ti objednal vlastní pokoj.“

Vlastní pokoj... Samantha se pokoušela vypadat vděčně za jeho snahu. Bobbie se před obědem vrátila na chvíli domů a diskrétně podala Samanthě velkou tašku s oblečením a toaletními potřebami.

Se svou staromládeneckou obřadností, proti které Samantha tolikrát bojovala, ji Liam doprovodil až k jejímu hotelovému pokoji a odemkl ho. Když vstupovala dovnitř a procházela kolem něj, měla sto chutí zastavit se a schoulit se mu do náruče.

Hloubka její vlastní touhy ji znervózňovala. Co se to s ní děje? Určitě není tak sugestibilní, že po méně než čtyřicetihodinovém předstírání, že je Liamovou milenkou a budoucí manželkou, se natolik vžila do role, že se není schopna od ní odloučit a vrátit se do reality. Ve skutečnosti se musela hodně přemáhat, aby mu nedala najevo, že chtěla strávit noc v jeho pokoji, v jeho posteli, v jeho náruči, a nejen proto, že chtěla dítě – ne, nejen proto. To, co doopravdy chtěla, byl Liam.

„Ráno zavoláme domů,“ poznamenal Liam.

Samantha se nevzmohla na nic jiného než na po-

kývání hlavou. Kdyby otevřela ústa, kdyby se na něj podívala, kdyby její tělo pocítilo, že by se mohlo pohnout jejím směrem... I poté, co zavřel za sebou dveře, se Samantha ještě několik vteřin nedokázala pohnout; prsty se jí třásly, když zamykala dveře. Prsten, který jí Liam věnoval, zachytil světlo. Nehledě na jeho váhu ho skoro ani necítila. Téměř jako kdyby tam byl od pradávna. Váhavě ho sundala. Její ruka byla najednou holá... nahá...

Trvalo dlouho, než konečně usnula, a ani pak nespala dobře. Postel jí připadala nepohodlná a prázdná bez Liama...

Liam... Liam... Liam...

Posadila se, přitáhla si kolena k bradě a objala nohy rukama. Co se to s ní děje? Co se to s ní stalo? Nikdy nedokázala předstírat, že cítí nebo je něco, co ve skutečnosti neexistuje. Nikdy... a přesto... dnešní předstírání, že miluje Liama, bylo tak jednoduché a tak přirozené, že –

Najednou se jí tělo napjalo jako struna, když si uvědomila nestravitelnou pravdu. To předstírání bylo tak snadné, protože ve skutečnosti to žádné předstírání nebylo.

Ale jak je to možné? Jak by mohla být zamilovaná do Liama, aniž by to věděla?

Možná, že to věděla, kdesi hluboko v podvědomí to věděla... Možná že to byl důvod, proč reagovala na Liama tak, jak reagovala. Možná proto ji tak pronásledovala myšlenka, že chce počít jeho dítě. Příroda pracuje složitě a ne vždy jednoduchými cestami.

Ale přece nemůže Liama milovat. On ji nemiluje. Musela se smířit s tím, že jako děvče... a ačkoliv to nikdy nepřipustila, dokonce ani Bobbie ne, skutečnost, že on její city neopětuje, byla jednou

z nejtěžších a nejbolestivějších zkušeností, které musela v životě přestát. Její city k němu mohly být city dospívající dívky spíše než ženy, ale to je ještě nečinilo méně skutečnými. Ale Liam dal jasně najevo, že jí v žádném případě nedovolí, aby o něm snila beznadějně sny, a její pýcha dokonala zbytek. Teď věděla, že bude potřebovat stejný odhodlání, stejnou pýchu jako tenkrát.

„Vzpomeň si, jak odlišně cítíš některé věci, které jsou pro tebe důležité,“ varovala se Samantha, ale když dneska večer slyšela Liama, jak probíral své altruistické ambice a plány pro budoucnost státu, byla nucena připustit, že se koneckonců od sebe tolik neliší.

Na co to ale myslí? I kdyby se nějakým zázrakem stalo a Liam jí její lásku opětoval, ona by se nedokázala stát takovou manželkou, kterou on potřebuje. Dokonce i celá její rodina se na tom shoduje, ačkoliv oni si myslí, že by se dokázala změnit... dospět ke kompromisu... ale Samantha nejlíp ví, že to nedokáže, má-li zůstat sama sebou.

Natáhla nohy a znovu ulehla. Tiché slzy jí smáčely polštář, když plakala pro muže, jehož život nikdy nebude moct sdílet, a pro děti, které s ním nikdy nepočne.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Drahoušku, není to vzrušující, tady ve *Washington Postu* píší, že Liam určitě vyhraje. Sam... co se děje?“ zeptala se matka polekaně, když její věta nezbudila reakci, kterou od své dcery očekávala.

„Doufám, že se pořád ještě nebojíš, že se staneš guvernérovou ženou, víd?“ zeptala se Samantha něžně. „Ale to je moje vina. Kdybych já sama tu roli měla raději...“ Zmlkla a zavrtěla hlavou. „Ale, Samantho, ty jsi daleko silnější než já, a přestože si to nechceš připustit, ty miluješ ty překážky, kterým budete muset s Liamem čelit. Lidé už teď předvídají, že budete ten nejprogresivnější guvernéřský pár, který kdy stál v čele státu, a otec je na vás na oba tak pyšný.“

Samantha se nedokázala přinutit, aby pohlédla na matku.

Od návratu s Liamem před několika týdny to bylo pořád to samé. Oba rodiče byli nadšeni tou zprávou, a přestože matce zabíraly spoustu času přípravy na otcův odchod do důchodu, zcela se ponořila do příprav na Samanthinu svatbu.

„Chceme počkat až po... po inauguraci,“ protestovala Samantha a snažila se potlačit panický strach, který se jí zmocňoval, ale zdálo se, že zprá-

vy o jejich zasnoubení spustily řetězovou reakci, kterou, jakmile je jednou odstartována, nelze zastavit.

Samantha se účastnila besed, setkání, interview, televizních debat a podobných věcí, které jí zabíraly spoustu času, a musela nakonec souhlasit s otcem, který jí radil, aby dočasně odešla ze zaměstnání – alespoň do voleb.

Samantha zavřela oči. Bylo toho na ni moc. Musela přemýšlet, jak to zařídít, aby jejich odloučení s Liamem působilo věrohodně. A to byla další lež, s níž se musela naučit žít. Liam ji sice nemiloval, ale ona jeho ano. A jak.

„Drahoušku, co je ti?“ starala se matka.

„Ale nic,“ popírala Samantha. „Je toho na mě moc a...“

„...a Liam tu není a tobě chybí, víd? Než přijede, mohly bychom zajet do New Yorku a zkontrolovat svatební šaty,“ navrhovala nadšeně matka.

Když jí Liam později toho dne volal, chtěla s ním o tom Samantha promluvit, ale nebyl sám, takže to odložili na víkend, až se vrátí.

Víkend. To jsou celé dva dny, ještě osmačtyřicet hodin bude Liamovou nastávající. A pak... pak bude muset odejít co nejdál, kde by se mohla schovat a naučit se žít se svou ztrátou a bolestí.

Samantha si prohlížela fotografii v novinách, na níž byla zachycena s Liamem.

Seděli v guvernéřově knihovně, Liam ji držel něžně kolem ramena a ona k němu dychtivě vzhlížela. Fotografie doprovázela článek, v němž Liam hovořil o svých plánech.

Od okamžiku, co spolu předchozího dne hovořili, Samantha si neustále v duchu zkoušela, co

mu řekne, až se vrátí. Být jím, jistě by chtěla vědět, proč je tak naléhavé jejich zasnoubení zrušit ještě tento týden. A protože mu pravý důvod říct nedokázala, musela si nějaký vymyslet, což se jí až dosud nedařilo.

Proč mu tedy neříct pravdu? Samantha vstala, přešla k oknu a zadívala se na milovanou matčinu zahradu.

Řekni Liamovi pravdu! Jak snadné se to zdálo, ale jak naprosto nemožné to bylo. I kdyby se odvážila a řekla mu, jak ho miluje... jeho, který nikdy nemůže a nebude opětovat její city, jak by mohla vědět, že tímto svým přiznáním nevyvíjí emocionální tlak, aby ji litoval, aby... Aby co? Aby si ji vzal, protože ho miluje? Ne! Celá se při té myšlence schoulila. Ne. Ne. To byla ta poslední věc, kterou si přála. Kdyby měla trochu jinou povahu, byla by lépe schopná skrývat své city, počkat až po volbách. Ale účinek každodenního hraní falešné role ji začal natolik ničit, že se obávala, aby nějak neprozradila pravdu.

Koutkem oka zahlédla auto, které vjíždělo do dvora. Srdce jí začalo prudce bušit. Bylo Liamovo. Co tady proboha dělá? Rychle seběhla dolů.

„Liam, co tady děláš? Měls přijet až zítra?“

„Já vím, ale tvůj hlas zněl tak divně, takže jsem odřekl zbytek schůzek a jsem tu.“

„Tys zrušil schůzky kvůli mně?“ Samantha si ho zvědavě prohlížela.

„Matka říkala, že nejíš...“

„Mám toho hodně na srdci. Nemám prostě hlad. Liam... já... Už to déle nevydržím. Musí to skončit. Matka už chystá šaty a táta...“ Zmlkla a polykala slzy.

„Budou mě za to nenávidět. Nikdy jsem si neuvědomila.... Musíme jim to říct.“

Bylo ticho. Nakonec se Samantha otočila na Liama. Smutně se usmála. „Dovedeš si mě představit jako guvernérovu ženu?“

„Ano, dovedu.“

Samantha na něj zírala s otevřenými ústy.

„Ale vždycky jsi mi říkal, jak bych byla nemožná a...“

„Ne, tos říkala ty. A před nějakými deseti dvanácti lety by to asi byla pravda. Tenkrát bys to asi nezvládla. Ale dneska... Jistě, nebudeš typická manželka guvernéra, která chodí dva kroky za manželem a snaží se být co nejméně vidět, ale takovouhle manželku jsem ani nikdy nechtěl.“

„A co tvoji voliči?“

„Moji voliči mi nemají co zasahovat do mého osobního života, Sam. A kromě toho,“ dodal, „kdysi jsem si myslel, že se nehodíš za politikovu ženu, ale mylil jsem se. To já jsem musel změnit své myšlení a podařilo se. Já tě nejen miluju, ale i obdivuju a vážím si tě. Nic na tobě nechci měnit. Kromě jména, samozřejmě!“

„Ale... my vlastně nemáme vztah, Liam, je to jen hra...“

„Opravdu?“ zeptal se a v tom okamžiku už ji držel v náručí a zuřivě líbal, takže všechny Samantiny námitky byly pohřbeny.

„Proč jsem jen musel až na druhý konec světa, abys to pochopila. Když jsem poslouchal, jak si opatříš anglického manžela a otce svého dítěte...“

„To jsem ale nevěděla. Nic jsi mi neřekl.“

„Nikdy jsi nechtěla, abych ti to říkal. Vždycky ses ke mně chovala jako k bratrovi.“

„Já vím, ale když jsi mě tehdy odmítl...“

„Pojď, zapomeneme na to. To už dávno neplatí. Tehdy v Grosvenoru jsem pocítil, že tak je to

správně, že my dva k sobě prostě patříme. A tak jsi mi v noci chyběla.“

„Ne víc než ty mně,“ namítla Samantha s hořícími tvářemi.

Svatba se konala tři týdny před oficiálním otcovým odchodem do důchodu a šest týdnů před Liamovým nástupem do úřadu guvernéra. Otec, který pronesl dlouhou řeč, několikrát poznamenal, že sice ztratil dceru, ale získal do rodiny manželku guvernéra.

Později, když stála vedle Liama, zatímco mu otec předával úřad a hovořil o tom, co Liam bezpochyby dosáhne, naplnila ji taková pýcha na muže, za něhož se provdala, až měla dojem, že jí pukne srdce samou láskou. Ano, život je dokonalý. Její muž je dokonalý. Dokonalý otec dítěte, které nosí pod srdcem...

Penny Jordanová

Dokonalá noc

PRVNÍ KAPITOLA

Když Seb mjel ceduli s nápisem HASLEWICH VÁS VÍTÁ, jako by mu nad hlavou visel depresivní šedý oblak zklamání a pohrdání sebou samým. Rozhodně ne ten pocit, o kterém se člověk dočte v knihách – žádný triumfální návrat domů.

Bylo mu osmatřicet a byl prakticky na vrcholu své kariéry. Právě přijal místo u mezinárodní farmaceutické firmy Aarlston-Becker a stal se vedoucím výzkumného týmu. Jistě ne malý úspěch na to, že o něm na základní škole učitelé mluvili jako o *dalším beznadějném výrostku z Cookova klanu*.

Tvrdou práci a opatrnými investicemi na svém bankovním účtu nashromáždil docela slušné peníze. Jeho příbuzní – ačkoli se za poslední léta moc často nevidali – se zdáli více než ochotni přivítat ho v jeho rodném městě. Přijali ho na místo, za které by mnozí z jeho kolegů rádi dali cokoli. Kdyby si chtěl svůj život k dnešnímu dni vyúčtovat, tohle všechno byly rozhodně dost významné kladné položky.

Ale na druhou stranu té bilance by – aspoň podle svého vlastního mínění – musel zapsat podstatné ztráty.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se ho Guy Cooke, jeden z jeho bratranců, když spolu přednádkou mluvili.

„Třeba o rychlém a nerozumném manželství, které nevyhnutelně následoval rozvod.“

Guy se na chvíli zamyslel, pak zavrtěl hlavou. „Ve dnešní době už rozvod není považován za žádný společenský přestupek, Sebe, a podle toho, cos vyprávěl, se tvoje bývalá žena znovu provdala a je spokojená. Zdá se, že spolu i teď dobře vycházíte.“

„No, to ano. Shodli jsme se se Sandrou, že rozvod bylo to nejrozmumnější, co jsme mohli udělat – samozřejmě kromě toho, že jsme se vůbec neměli brát. Nejde mi ani tak o to, že jsem se ženil příliš mladý a z důvodů, které mi dnes připadají nesmyslné. Je to spíš...“

Zarazil se a na chvíli si zavzpomínal na svou bývalou manželku.

„Sandy vždycky říkala, že jsem sobecký neřád, který nedokáže být ani dobrým manželem, natožpak otcem. Že prý se soustředím jen na svou práci a na postup v zaměstnání. Celou dobu, co jsme byli svoji, jsem si myslel, že neví, o čem mluví. Nakonec jsem přece pracoval proto, abychom oba měli slušné společenské postavení a dost peněz. Aspoň tehdy jsem si to tak vysvětloval. Až dlouho poté mi došlo, že jsem v hloubi duše celou dobu věděl, že má pravdu a že jsem se skutečně choval jako sobec. Ta představa, že pracuju na špičkovém výzkumu, že vyvíjíme léky, které snad změni svět – to pro mě bylo mnohem důležitější, bylo to jako droga. Práce mě přitahovala mnohem víc než rodinný život.“

Guy a Chrissie, jeho žena, se na sebe podívali,

jako by se styděli za to, že sami žijí ve šťastném manželství. Chrissie zvedla ze země Anthonyho, jejich syna, a vzala si ho do náručí. Ze slušnosti se mu snažili odporovat, ale Seb to snadno prokoukl. V duchu si samozřejmě také mysleli, že se choval jako sobec, ostatně co jiného si mohli myslet? Sebastian na vlastní oči viděl, že jeho bratranec žije jen pro rodinu a zaměstnání nepovažuje za nic víc než nejpříjemnější způsob, jak získat peníze.

„Aspoň jsi teď s Charlotte navázal hezký otcovský vztah,“ připomněla mu Chrissie.

„Ano, ale to spíš díky její vlastní dospělosti, než že bych se já choval jako dobrý otec,“ dodal Seb. „Když jsem jí psal, jestli by se se mnou nechtěla sejít a dovolit mi, abych se znovu stal součástí jejího života, samotného mě nenapadl jediný dobrý důvod, proč by měla souhlasit. George, Sandřin druhý manžel, je rozhodně lepší otec než já.“

„Možná po praktické stránce,“ přerušil ho Guy. „Ale ty jsi a vždycky budeš jejím otcem. Stačí vás dva vidět spolu a je to na první pohled znát.“

„Možná ano, pokud jde o fyzickou podobu, ta je dost nápadná,“ připustil Seb.

„A zřejmě po tobě zdědila ty nejlepší geny,“ zasmála se Chrissie.

„No, se Sandrou jsme se vlastně seznámili na univerzitě, takže jsme oba doufali, že to naše dcera dotáhne ještě dál než my, ale přiznám se, že mě dost překvapilo, když jsem se dozvěděl, že se chce vydat v mých stopách.“

„A když se teď dostala na tu soukromou školu v Manchesteru, určitě se spolu budete vídat častěji.“

„To doufám,“ přikývl. „Ačkoli v šestnácti letech je už prakticky dospělá. Má své zájmy a přá-

tele a výlet do zoo s tatínkem ji zdaleka tolik neláká. Ale Sandra s Georgem se možná na nějaký čas odstěhují do zahraničí, takže jsou oba rádi, že tady nezůstane úplně sama.“

„Každopádně jsme ji rádi viděli,“ řekla Chrissie vřele. „Jen mám pocit, že ji trochu vyděsil pohled na Cookův klan v plné síle.“

Cookův klan. Jak strašně se mu protivila ta slova, jak často mu pověst jeho příbuzných komplikovala život. Teď si uvědomil, že právě proto od sud zamlada utekl. Tenkrát samozřejmě nemohl vědět, že není sám, že i Guy marně vede svou vnitřní bitvu s předsudky, které vůči němu chovalo celé město. Ale pak potkal Chrissie a když ji podporoval ve snaze usmířit se s rodinou, samotnému mu to pomohlo vyrovnat se s minulostí.

Seb si byl jistý, že kdyby nedaleko od jeho rodiště nestudovala jeho dcera, nikdy by se sem nevrátil – do toho malého městečka, kde jejich rodinu každý znal. Svůj původ odvozovali podle staré historky od jedné místní nešťastnice, kterou prý svedl jeden z cikánských kočovníků, kteří městem každý rok procházeli.

Jejich potomci – klan, jak se ve městě říkalo – si po léta budovali pověst lidí, kteří se jen s obtížemi udrželi na správné straně zákona. Po čase už bylo samozřejmě těžké rozlišit, kdo z nich si takovou pověst zasluhoval a koho naopak samotná představa, kterou lidé o jejich rodině měli, svedla na šikmou plochu. Rozhodně se postupem času stalo běžným zvykem všechny nevyšetřené krádeže a drobné přečiny, ke kterým ve městě došlo, aspoň nepřímě spojovat s jejich jménem.

Ty časy už byly dávno pryč a jeho příbuzní – aspoň pokud Seb věděl – byli sporádani lidé. Navíc

byli manželskými svazky už tak propojeni s ostatními rodinami ve městě, že je nebylo možné považovat za nebezpečný a uzavřený klan.

Ale i tak se pochybný původ a rozmarň život jejich předků vryl do podvědomí společnosti. Chlapci z Cookova klanu měli tmavé oči a ten uhrančivý pohled, který matky děvčat z okolí právem považovaly za nebezpečný.

Seb už od dětství cítil, že chce uniknout z toho maloměstského světa, kde každý každého zná. Chtěl se dostat do prostředí, kde si o něm nikdo neudělá první dojem jen na základě jeho příjmení. A zájem o rostliny, které jeho dědeček pěstoval, mu předurčil celoživotní vědeckou dráhu.

Na univerzitě by se jistě zbavil stísněných pocitů z rodného městečka, ale právě ve snaze dostat se tam se už na střední škole uzavřel sám do sebe a tím zároveň dost ochromil svou schopnost navazovat přátelské vztahy s lidmi v okolí.

Až když jednou slyšel svou kolegyni mluvit o jeho chování, uvědomil si, jak těžké je jít po cestě, kterou si zvolil. Náhodou ji zaslechl, jak si stěžuje své přítelkyni.

„Svou vlastní dceru už léta neviděl,“ říkala. „Věřila bys tomu?“

„To se stává,“ namítla ta druhá. „Když se muž rozvede, většinou úplně ztrácí zájem o vlastní děti.“

„To je možné, ale jeho jako by to vůbec nezajímalo. Copak k ní neměl vůbec žádný vztah?“

Když se toho dne večer vrátil do prázdného bytu, tu otázku si v duchu musel pořád opakovat.

A odpověď ho samotného vydělala.

Ano, zajímalo ho všechno, co se týkalo jeho dcery. A ještě silněji si to uvědomil, když se s ní pak po dlouhé době setkal. Když se na ni podíval

a poznával sám sebe, nejen své rysy v její tváři, ale hlavně podobný charakter, způsob uvažování a vyjadřování, jeho srdce svírala palčivá lítost z toho, jak málo se jí za ta léta věnoval.

Nebylo snadné navázat vztah tak důvěrný, aby se odhodlala opustit úkryt, do kterého se před ním zcela přirozeně stahovala. Navenek byla vždy příjemná, přátelská, ale bylo znát, že se před ním má na pozoru. A kdo by jí to mohl vyčítat? Ale za poslední tři roky se mu podařilo vrátit se aspoň zčásti do role otce – samozřejmě s vědomím, že žádné pokání už nesmaže chyby, které jednou udělal.

Sandra, jeho bývalá manželka, měla s Georgem ještě dvě další děti, dva chlapce. Spolu s Charlotte tvořili velmi úzce spojenou rodinu, ale jeho dcera nikdy nepřestala být jeho dcerou... a členkou Cookova klanu.

„Tolik příbuzných,“ zasmála se, když s ním jednou navštívila Haslewich. „Ani se v tom nevyznám. Zřejmě jsme příbuzní s půlkou lidí ve městě.“

„Nejmíň,“ dodal suše, ale Charlotte ani nepostřehla, že to na rozdíl od ní nepovažuje za nic příjemného.

„Věci se mění,“ řekl mu Guy. „Do města přišla spousta nových lidí, rostou tu nové domy a mění se i smýšlení těch ctiuhodných starousedlíků.“

Ženy z Cookova klanu vždycky měly takovou tvrdou, neústupnou povahu, a ta je teď vidět víc než kdy jindy. Skoro obsadily radnici, podnikají a ukazují svým dětem, že na svůj původ mohou být hrdé. Samozřejmě bys pár Cookových našel i v azylovém domě pro matku a dítě u paní Crightonové, ale to jsou Cookové po otci, ne po matce.

Cookovy ženy jdou tvrdě za svým cílem, odjíždějí na univerzity a vracejí se hrdé a sebevědomé.“

Seb toho o Crightonově domě věděl dost. Kdo z Haslewichu by ho neznal? Rod Crightonů byl ve městě stejně známý jako jejich vlastní, ačkoli oproti Cookům tu byli jen krátce, přistěhovali se někdy na přelomu století.

Chrissie s nimi byla trochu příbuzná, ačkoli to její rodiče zjistili až tehdy, když začala chodit s Guyem.

Jon Crighton byl starším společníkem rodinné právnícké firmy, ve které pracovala i jeho neteř Olivia, dcera jeho dvojčete Davida. David sám byl záhadnou postavou, říkalo se, že město opustil za podivných okolností. Jonův a Davidův otec bydlel ve velkém alžbětinském sídle za městem, spolu se svým vnukem Maxem – synem Jona a Jenny – jeho manželkou a dětmi.

Max byl oblíbencem Bena Crightona, ne nějaký usmolený právní poradce, ale advokát, který v Chesteru pracoval spolu s Lukeem a Jamesem, syny Benova bratrance Henryho.

Crightonovi byli původem z Chesteru, ale po jakési roztržce se Josiah Crighton, Benův otec, odstěhoval a založil si právníckou kancelář v Haslewichi. Až donedávna mezi oběma větvemi rodiny panovalo určité napětí.

Jenny Crightonová, Jonova manželka, měla v Haslewichi starožitnictví společně se Sebastianovým bratrancem Guyem, ale protože se kvůli práci nemohla dostatečně věnovat rodině, prodala po nějaké době Guyovi svůj podíl.

Vlastně to byl Guy, kdo Sebovi doporučil Jona Crightona jako právního poradce, když projevil zájem koupit si ve městě byt a odstěhovat se sem.

Zatím ale nenašel nic, co by se mu líbilo, a tak si něco pronajal.

„Ceny nemovitostí jsou dost vysoké,“ upozornil ho Guy, „díky Aarliston-Becker. Ne že bychom si stěžovali, přinesli s sebou mnoho dobrého, ale jsou tu i lidé, kteří tvrdí, že ohrožují zdraví celého města.“

Seb zpomalil a zařadil se do proudu vozů, mířících do centra města. Když začal dávat do pořádku svůj vztah s Charlottou, odložil stranou pocity viny z toho, jak málo se stýká se zbytkem rodiny, ale už při prvním pohledu na Haslewich se mu vybavily některé nepříjemné vzpomínky.

„Ty by ses potřeboval zamilovat, tati,“ řekla mu Charlotta před pár měsíci. Pak se sice sama zasmála, ale z jejího tázavého pohledu pochopil, že to myslela napůl vážně.

„Zamilovat se je tak pro lidi ve tvém věku,“ namítl ironicky.

„Uvažoval jsi vůbec někdy o tom, že se znovu oženíš?“ zeptala se tiše.

„Ty se ještě ptáš?“ usmál se hořce. „Copak už si nepamatuješ, jak to dopadlo posledně? Kdepak, Lottie,“ zavrtěl hlavou. „Na to jsem příliš sobecký. Zamilovat se a muset se přizpůsobovat, to už pro mě není.“

„To přece není pravda. Jenom si to namlouváš,“ řekla rázně. Vzápětí ho zaskočila postřehem, který v jejím věku nečekal: „Sám sebe trestáš, tati, cítíš se provinile kvůli mně. Ale to nemusíš. Byly mi dva roky, když jste se s mámou rozešli, a do roka nato už u nás bydlel George. Aspoň jsem nikdy nezažila pocit, že se o mě přetahujete. Máma říká, že to je díky tobě, že Georgovi dovolil, aby mě vychoval...“

„Takže chceš říct, že jsem ti pomohl tím, že jsem se vůči tobě zřekl veškeré odpovědnosti?“ zasmál se pochmurně, „že jsi mi za takové sobectví ještě vděčná?“

„Ne, jasně že ne, ale nakonec jsi přece sám zjistil, že mezi otcem a dcerou zůstává citové pouto na celý život. Nikdy jsem nepochybovala o tom, že mě miluješ.“

Miloval ji. Ale musel si přiznat, že uplynula celá léta, kdy si ani nevzpomněl na to, že je na světě, a že tuhle křivdu nikdy nedokáže odčinit. A znovu se oženit? Zamilovat se? Tiše zaklel, protože jen kousek před ním vstoupila do vozovky mladá žena. Ani se nerozhlédla, až když na poslední chvíli zastavil, otočila se a překvapeně se na něj podívala.

Na okamžik jako by strnula, nebo se snad Sebastianovi tak silně vryl do paměti její zaskočený pohled, elegantní tvář a vlasy lehce vlající ve větru.

Měla drobnou, štíhlou postavu a její hnědá sukně a krémová halenka jen zvýrazňovala její opálenou pleť. Ale zatímco Sebastian podvědomě vstřebával tahle fakta – například výjimečně krásné nohy – jeho vědomí ovládla zlost.

Co ji to k čertu napadlo, že mu jen tak vlezla přímo do cesty?

Stačilo jen málo a mohlo dojít ke strašnému neštěstí. Kdyby si jí byl všimnul jen o vteřinu později... nebo kdyby dostal smyk... Ale když se z jejího pohledu vytratil první šok, nevystřídal jej ani stud, ani vděk. Teď se na něj dívala tak nevraživě, jako by to všechno byla jeho vina. Chvilí se dokonce zdálo, že přijde až k jeho okénku a vynadá mu, ale pak řidič auta jedoucího za ním, který jen tak tak

stačil zastavit, netrpělivě zatroubil. Zaváhala, pak přece jen přešla na druhou stranu ulice.

Sebastian, o nic méně rozčilený než ona, se za ní ještě ohlédl a nevěřicně zakroutil hlavou nad její nezodpovědností, pak zařadil rychlost a znovu se rozjel.

Když Katie procházela haslewichskou nejrušnější ulicí, jako by na ramenou cítila tíživý tlak neštěstí. Rozhodně ne ten pocit, který by v tuhle chvíli cítit měla – radost z návratu do lůna rodiny.

Bylo jí čtyřiaadvacet a pracovala jako právní zástupkyně. Její otec a sestřenice ji takřka prosili, aby se vrátila domů a pracovala s nimi v rodinném podniku. Její starší bratr a zbytek rodiny ji při každé příležitosti přesvědčovali, jak skvělá nabídka to je.

„Táta tě tam potřebuje, Katie,“ říkal jí Max. „Jsou prací úplně zavaleni a všichni víme, jak by se dědeček rozčilil, kdyby do společnosti přijali někoho, kdo není z rodiny. Moc by jim pomohlo, kdyby ses vrátila domů. Nemáš ještě moc praxe, ale takhle bys to během pár let mohla dotáhnout na společnici.“

„Ano, to je docela možné,“ říkala střízlivě, „ale asi zapomínáš, Maxi, že už práci mám.“

„To přece vím,“ přikývl Max. „Ale nemůžu si pomoci, Katie, mám pocit, že sama nejsi se svým životem spokojená. Víím, že mi do toho nic není, že už nemám právo hrát si na tvého velkého bratra, ale dovol, abych ti připomněl, že ne každému prospívá samota. Jsou lidé, kteří se raději stáhnou do ústraní a čekají, dokud se staré rány nezacelí, ale jiní naopak potřebují lásku a péči rodiny. A oba víme, do které skupiny patříš.“

To byla pravda. Louisa, její sestra, byla spíš ten typ samotáře, o kterém Max mluvil. Ale teď neměla důvod vyhledávat samotu. Měla přece Garetha.

Louisa a Gareth.

Katie zavřela oči a děkovala bohu, že nikdo nezná její hanebné tajemství. Bylo jedno, že Garetha sama dlouho milovala, tajně a z povzdálí – nejen proto, že svojí sestře přála to nejlepší, že byla jako její druhé já, milovaná, ačkoli občas trochu paličatá, ale hlavně proto, že Gareth ji nikdy nemiloval. Gareth miloval Louisu.

Katie stoicky snášela svou vlastní bolest a pod záminkou, že má pořád víc a víc práce, jezdila domů co nejméně. Ale to nebyla jediná rána, kterou jí osud zasadil.

Šéf právního oddělení charitativní společnosti, který ji hned po škole přijal a celou dobu ji podporoval v profesionálním růstu, odešel do důchodu. Na jeho místo nastoupil...

Katie za pochodu znovu zavřela oči. Jeremy Stafford vypadal na první pohled jako milý, sympatický člověk. Zpočátku spolu vycházeli tak dobře, že ani teď pořádně nechápala, jak se to pak všechno mohlo stát.

Stále častěji ji prosil, aby zůstala v práci až do noci. Vyhovovalo jí to, udělala spoustu práce a měla radost z toho, že může pomáhat lidem, kteří to potřebují.

Když ji poprvé pozval na večeři, aby si společně vynahradili všechny ty přesčasy a tvrdou práci, měla radost, ani ji nenapadlo, že za tím mohlo být něco jiného. Teď jí to připadalo strašně naivní, ale když ho občas slyšela nadšeně vyprávět o dětech, myslela si, že je spokojeným otcem

a manželem... zkrátka, nikdy ji nenapadlo, že by jeho mohlo napadnout... ale to byl omyl. Nejen že ho to napadlo, dokonce se mu ta myšlenka zřejmě velmi zalíbila.

Když jí párkrát složil poklonu, myslela si, že jí chce prostě udělat radost, ale pak, když vyšli z restaurace, ji vzal kolem pasu a dokonce se pokusil ji políbit.

Okamžitě se ohradila, ale on ji místo očekávané omluvy sám obvinil, že ho chtěla svést. Říkal, že ho celou dobu provokovala, a ještě mnohem horší věci. Pak už ji samozřejmě na večeri nezval, začal se k ní chovat nepřátelsky a neustále jí něco vyčítal: ztracené dokumenty, o kterých si byla jistá, že je založila, chyby, které docela určitě neudělala, nedostatky v práci, kterou jí sám špatně zadal.

Ne že by se s něčím takovým Maxovi svěřila. Od té doby, co se vypravil na Jamajku hledat otcovo dvojče, Davida Crightona, a stal se tam obětí brutálního přepadení, se z něj stal nejen vzorný manžel a otec, ale i pozorný a starostlivý bratr a syn. Katie si byla jistá, že kdyby se to dozvěděl, ani na chvíli by neváhal a vypravil by se za Jeremym, aby ho potrestal za jeho drzost.

Chtěla si svůj život řídit sama. Věděla, že se od moderní a nezávislé ženy očekává, že se se svými problémy nějak vyrovná. Jen litovala práce, ve které si připadala užitečná.

Ženy z rodu Crightonů prý vždycky považovaly za svou povinnost pečovat o své příbuzné i cizí a pomáhat jim. Její prateta Ruth založila charitativní spolek a vybudovala domov pro svobodné matky. Její matka Jenny věnovala všechnu svou energii rodině a její sestra začala

v Bruselu pracovat jako terapeutka s léčícími se narkomany. Její sestra a Gareth.

Katie strnula strachy, protože těsně vedle ní prudce zabrzdilo nějaké auto.

Ani si neuvědomila, že přechází silnici, ale to samozřejmě neomlouvalo toho maniaka, který se strašnou rychlostí řtil po rušné ulici a na poslední chvíli dupnul na brzdu. Dokonce se na ni teď díval tak výhružně, jako by to byla její vina.

Když se trochu vzpamatovala, uvědomila si, že je vlastně velmi přitažlivý. Měl černé vlasy, chladné šedé oči a smyslné rty – i když je teď zkřivil jeho zlostný výraz.

Ale přece jen ji málem přejel. Katie už chtěla vyrazit k jeho vozu a říct mu pěkně od plic, co si myslí o jeho stylu jízdy, ale pak někdo za ním začal troubit. Ráda by tomu hezounovi něco řekla, ale sama pospíchala. Už před deseti minutami měla být v kanceláři a začít svůj první den v práci s Olivíí a otcem.

I přes to, co si musela za poslední dobu vytrpět od Jeremyho, se se svou prací v charitativní organizaci jen těžko loučila a pořád si nebyla jistá, jestli udělala dobře, že přijala místo v rodinném podniku. Otec i Olivia naznačovali – přesně jak to Max říkal – že by se po nějaké době mohla stát společnicí firmy, přestože teď nastupuje jako placený zaměstnanec. Ale Katie se nikdy moc nehnala za penězi a věděla, že ani otec ani sestřenice je nepovažují za svůj nejdůležitější cíl.

Měla začít s administrativní prací, připravovat smlouvy o zprostředkování prodeje nemovitostí. Když jí to otec řekl, nebyla z toho zrovna nadšená.

„Aspoň budu mít nějaké zkušenosti, až si sama

budu kupovat dům," řekla nakonec a pokorně svůj úkol přijala.

Rodiče jí sice hned navrhli, že se může nastěhovat zpátky do svého dětského pokoje, ale po těch letech, co žila sama, na univerzitě a potom v Londýně, jí připadalo mnohem snazší najít si něco svého. Zatím se jí to ale nepodařilo, a tak se – přechodně, jak vždycky zdůrazňovala – nastěhovala k rodičům.

Její starý pokoj, o který se dříve musela dělit se sestrou, jí teď připadal podivně prázdný.

Louisa byla nadšená, když se dozvěděla, že se Katie chce vrátit domů. Dokonce se jí snažila přemluvit, aby za ní na víkend přiletěla do Bruselu.

„Proč bys tam nejela?“ ptal se jí otec, když se od Jenny dozvěděl, že odmítla.

Nenapadalo ji žádné logické vysvětlení, ale naštěstí nemusela odpovídat, protože její mladší bratr Joss a bratranec Jack hned začali jeden přes druhého navrhopvat, že by jeli místo ní.

Joss měl ale krátce před maturitou a tak bylo pochopitelné, že mu to otec zakázal. O dva roky starší Jack solidárně prohlásil, že sám nepojede.

Ti dva byli skoro tak nerozluční jako páry dvojčat, které se v Crightonově rodině objevovaly takřka pravidelně. Jack se nastěhoval ke Katieiným rodičům krátce potom, co se jeho vlastní rodiče rozvedli a jeho otec David zmizel.

S desetiminutovým zpožděním Katie zaklepala na dveře otcovy kanceláře a vstoupila. „Promiň, že jdu tak pozdě. Už se ve městě skoro nevyznám a dlouho jsem nemohla najít volné parkoviště.“

„Jestli jsi dneska měla problémy, nevím, co budeš dělat, až tady začne veletrh,“ varoval ji otec vesele.

„Olivia přijde až v deset,“ řekl pak. „Chodí teď ráno s dětmi do školky a Caspar je v poledne odvádí domů.“

Caspar, Oliviiin manžel z Ameriky, byl profesorem na nedaleké univerzitě, kde přednášel obchodní právo. Olivia se s ním seznámila na jednom z jeho kursů.

„Musí to pro ni být těžké, chodit do práce a starat se přitom o dvě malé děti,“ řekla Katie.

„To jistě ano,“ přikývl otec. „Zařídili jsme ti kancelář a už jsem pro tebe připravil nějaké dokumenty, které bys měla zpracovat. Pro začátek nic náročného.“

„Díky,“ přikývla zamyšleně.

„Stalo se něco?“ podivil se, když si uvědomil, že ho sotva vnímá.

„Ne, vlastně nic... teda kromě toho, že mě málem přejel nějaký šílenec,“ vysvětlila rychle.

„Mmm... už mnohokrát se mluvilo o tom, že by se centrum města mělo pro osobní auta úplně uzavřít, ale...“

„Ale co?“ zeptala se Katie. Město mělo dlouhou historii, založili ho už Římané, kteří v okolí našli cenná ložiska soli. Normané tu postavili tvrz, kterou za občanské války takřka úplně zničila vojska parlamentu. Ulice ve středověkém centru města byly většinou úzké a křivolaké, čili naprosto nevhodné pro dnešní dopravní ruch.

„No, aby to prosadili, museli by postavit nový dálniční obchvat. A dovedeš si představit, kolik by to stálo...“

„Aspoň že by pak lidi jako tenhle hezoun do města mohli jen pěšky.“

„Hezoun?“ podivil se její otec.

Katie trochu zrudla. Nechápala, proč se jí při

vzpomínce na toho blázna vždycky vybaví jen jeho smyslné rty.

„Ale nic,“ řekla roztržitě a začala se věnovat spisům, které pro ni připravil.

DRUHÁ KAPITOLA

„Jenny Crightonová bude pořádát malý neformální večírek,“ informoval Guy svého bratrance. „Byla by ráda, kdybys přišel, Sebe. Bude se ti tam líbit,“ dodal, když viděl, jak se Sebastian mračí.

Zastavil se u něj, aby neprodleně doručil pozvání Jenny Crightonové a aby se podíval, jak se Seb zabydlel u Aarlston-Becker.

„Měl bych?“ zeptal se Seb nedůvěřivě.

„A ještě něco,“ přerušil ho, než mohl cokoli namítnout. „Chrissie ti vzkazuje, že kdybys měl někdy čas zastavit se u nás na večeři, budeš kdykoli vítán.“

„Díky, to je opravdu lákavá nabídka, ale teď mám zrovna práce až nad hlavu...“ Seb zavrtěl hlavou. Věděl, že ho tahle výmluva zpočátku ušetří všech povinných návštěv, které na něj v rodném městě čekaly, ale práce u Aarlston-Becker byla skutečně vyčerpávající. Firma se snažila jako první uvést na trh léčiva nové generace.

„O víkendu jsem chtěl vyrazit do Manchesteru a navštívit Charlotte, ale když jsem s ní mluvil, řkala mi, že by chtěla někam odjet s přáteli, takže...“

„Takže můžu Jenny Crightonové vyřídit, že její pozvání přijímáš,“ řekl Guy pevně. „Bude se ti

tam líbit. Snad přijde i Saul. Už ses s ním setkal? Je to vedoucí právního oddělení u Aarlstona a..."

"Ano... vzpomínám si, že jsme spolu nedávno mluvili. Docela sympatický..."

"A už sis vyhlédl nějaký byt, který by se ti líbil?" zeptal se Guy.

"Ne, zatím ne. Rád bych si pořídl něco dost velkého, aby tam za mnou občas mohla přijet Charlotte, takže něco se dvěma ložnicemi a koupelnami, ale rozhodně nic většího."

"No, na okraji města stála jedna obrovská vila, kterou nedávno přestavěli na několik luxusních bytů, ale většina z nich už asi bude prodaná. Podle toho, co říkáš, by ti to tam určitě vyhovovalo."

"Mmm... musím si o tom promluvit s těmi agenty. Rozhodně by to stálo za pokus," řekl Seb.

Malý domek s verandou, který si zatím pronajal, byl vzdálen jen dvě ulice od místa, kde vyrůstal, a Seb z toho neměl moc dobrý pocit. Po smrti otce se matka odstěhovala ke své sestře, která už také ovdověla, a tak Sebovi ve městě nezůstali žádní blízcí příbuzní. Zato se všude, kam se podíval, setkával se vzdálenými bratrance nebo pratectami... a také s lidmi, kteří hned věděli, kam si ho zařadit, když řekl, že se jmenuje Cooke.

Pokud šlo o večírek u Jenny Crightonové, to byla zrovna jedna z událostí, kterým by se raději vyhnul, ale zdálo se, že Guy si to už rozmluvit nenechá.

Kdykoli Guy vyslovil její jméno, zaznělo v jeho hlase cosi zvláštního.

Seb začínal mít pocit, že na řečech o tom, že s ní něco měl ještě dřív, než se seznámil s Chrissie, možná bude něco pravdy.

"Mmm, to vypadá zajímavě," poznamenala Olivia, když si na Katiině stole všimla poznámek jednoho z agentů.

"Kdo o to má zájem?" zeptala se a prohlédla si fotografie světlého a prostorného bytu.

"Doufám, že já," řekla Katie vesele, ale pak se zatvářila provinile a dodala: "Ačkoli za to chtějí spoustu peněz."

"Mohla bys to zkusit usmlouvat," navrhl jí Olivia.

Katie zavrtěla hlavou. "To asi nepůjde, už mají poslední dva byty."

"Ani se nedivím... dvě ložnice, oddělené koupelny a šatny, obývací, jídelna a dost velká kuchyň. Navíc ten výhled..."

"Jo, a tenhle co je v nejvyšším patře má i balkon," dodala Katie. "Včera večer jsme se tam s tátou byli podívat a vypadalo to opravdu skvěle. Je to sice spousta peněz, ale táta mi nabídl, že by mi pomohl, takže bych to snad dohromady dala."

"Každopádně na té koupi neprodáš," řekla Olivia. "Ne když se Aarlston-Becker takhle rychle rozrůstá a poptávka po bydlení ve městě neustále stoupá."

"To je pravda, všimla jsem si, kolik farmářů z okolí města žádá o převedení orné půdy na stavební parcely."

"Taky se o tom ve městě už dlouho diskutuje. Odpůrci říkají, že tu je spousta proluk, které by se mohly znovu zastavět, ale ostatní tvrdí, že by volné parcely ve městě stejně nestačily a že jestli tu Aarlston-Becker nenajde dost bytů pro své zaměstnance, odstěhuje se zas někam jinam."

"Řekla bych, že některým lidem by to vyhovovalo," přikývla zamyšleně Katie.

„To jistě, mnoho starousedlíků se nedokáže smířit s tím, že hned za městem vznikla nová průmyslová zóna. Říkají, že se v našem městě vždy konaly veletrhy a farmáři z okolí se sem sjížděli spolu obchodovat, a tvrdí, že takhle ztratí nejen svůj půvab, ale i svou identitu.“

„Takový spor se asi hned tak neurovná.“

Olivia zamyšleně přikývla a odešla. Katie zvedla telefon a vytočila číslo realitního agenta. Bylo zbytečné přes něj smlouvat se stavitelem o ceně, nešlo než kousnout do kyselého jablka a souhlasit s jejich cenou. Ten byt se jí líbil zdaleka nejvíc z těch, co si prošla, a pokud měli otec a Olivia pravdu, určitě se brzy zhodnotí a bude to aspoň dobrá investice.

Seb zamyšleně studoval plány bytu, který si včera večer prohlédl. Byl to jeden z posledních volných bytů v domě, na který ho Guy upozornil, v posledním patře s krásným výhledem. Guy měl pravdu, bylo to přesně to, co potřeboval. Cena sice nebyla zrovna nízká, ale to pro něj nehrálo zas tak významnou roli.

Zavolał Charlottě a dohodl se s ní, že dnes po škole vyrazí do Haslewiche a půjde se s ním na nový byt podívat. Domluvili si schůzku přímo na místě a pak ji pozval na večeři.

Jedním z důvodů, proč Sandra tak ochotně souhlasila Georgeovým návrhem přijmout práci v zahraničí, byl určitě fakt, že jejich dcera navštěvovala soukromou internátní školu, která se pečlivě starala o pohodlí a bezpečí studentů. Sama si ji vybrala, protože tu mohla studovat předměty, které ji zajímaly. Původně z toho Sandra dobrý pocit neměla, ale po delším rozhovoru s ředitelem se ujis-

tila, že škola dělá pro svoje studenty maximum. Navíc věděla, že kdyby se náhodou něco stalo, bude mít Charlotte vždycky na dosah spoustu příbuzných z otcovy strany.

Krátce nato Seba přijali k Aarliston-Becker a všechno jako by do sebe zapadalo. Takhle mohl své dceři kdykoli nabídnout útočiště.

Zvedl telefon a vytočil číslo realitního agenta. Chtěl si s ním dohodnout schůzku na večer, pevně rozhodnut – pokud samozřejmě Charlotte bude souhlasit – zaplatit požadovanou sumu a okamžitě se nastěhovat. Smlouvu samozřejmě nechá prověřit právníkem a i tentokrát asi bude dobré dát na Guyovy rady a světit tenhle úkol Jonu Crightonovi.

Katie se podívala na hodinky. Jestli toho agenta nechtěla nechat čekat, byl už nejvyšší čas vyrazit. Sklidila věci ze stolu a telefon hodila do kabelky. Po několik dní bylo ve městě výjimečně krásné počasí s dlouhými prosluněnými večery a tak si do práce vzala jen lehký kalhotový kostým, který ji matka takřka donutila koupit.

Už dlouhá léta si žádné drahé oblečení nekuovala. V charitativní organizaci, ve které donekdávna pracovala, sice nebyla v přímém styku s klienty, ale přesto si byla dobře vědoma rozdílu mezi jejím pohodlným životním stylem a způsobem života těch, kterým pomáhala. A navíc...

Jaký to mělo smysl elegantně se oblékat, když bylo předem jisté, že toho jediného muže, kterému by se chtěla líbit, stejně nikdy nemůže mít.

Snad bylo ironií osudu, že její neopětovaná láska ke Garethovi odrážela podobně nešťastný vztah se ženatým mužem, kterým prošla Louisa.

Ale ta se pak šťastně provdala za Garetha a Katie, ačkoli pochybovala, že by ještě někdy mohla někoho tak milovat, věděla, že se musí dívat dál do budoucnosti a nechat ty smutné vzpomínky za sebou.

Podívala se z malého okénka své kanceláře na rušné náměstí. Na jedné straně stál kostel a ze tří zbylých stran náměstí obklopovala směsice domů z různých období. Úzké hrázděné domky z doby Tudorů bok po boku s georgiánskými městskými domy. Díky opatrným stavebním zásahům si náměstí samotné doposud zachovávalo středověkou prostotu, jen stará obecní studna byla přestavěna na kašnu.

Jako malé holky tu společně s Louisou čekávaly na otce, když se vracel z práce, společně chodily do kostela za tetou Ruth a pomáhaly jí aranžovat květinovou výzdobu, společně jezdily na kole u starožitnictví, které jejich matka kdysi vedla. Společně...

Jako dvojčata si vždy byly hodně blízko, ačkoli charakterem byly dost odlišné. Šly spolu na univerzitu a tam se seznámily s Garethem Simmondsem, obě chodily na jeho přednášky.

Ona se do Garetha tiše zamilovala.

Ztělesňoval všechno to, co od muže očekávala. Byl milý, klidný, jemný a vnímavý... miloval její sestru... a nikdy nemohl být její.

Ještě pořád stála u okna a dívala se na náměstí, ale oči jí zalily slzy. Rychle zamrkala. Když se Louisa s Garethem brali, slíbila si, že na něj co nejrychleji zapomene, že ho bude brát jen jako švagra, jako manžela milované sestry, ale kdykoli ho viděla, kdykoli viděla, jak šťastní spolu jsou, ta bolest se vždycky vracela.

Věděla, jak moc Louisu mrzí, že věčně odmítá pozvání k nim domů, a také si všimla, že zvětšující se propast mezi dvojčaty trápí rodiče, zvláště matku. Ale co měla dělat? Co jim měla říct? Nemohla přece nikdy přiznat, co ji tak trápilo. A teď, když se Louise navíc narodilo dítě... Garethovo dítě...

Na rtech se jí objevil hořký úsměv. Proč měla v životě tolik štěstí na zadané muže? Proč vždycky skončila jako druhá v pořadí? Věděla, že Garethovi by nikdy nepřišlo na mysl udělat něco takového jako jejího bývalého šéfa, na to Louisu příliš miloval. Tak dokonale přehlížel její city, že si skoro začala myslet, že si ani nezaslouží být milována. Jako by přitahovala muže, kteří jí chtějí ubližovat.

Její sestře nikdy žádný ženatý muž nenavrhl, aby se stala jeho milenkou, a ostatním ženám z Crightonovy rodiny určitě také ne. Dokonce ani Maddy, manželce jejího bratra Maxe, kterou dřív každý považoval za nešťastnou, protože Max očividně nechtěl ani svatbu, ani rodinu. A pak byli překvapeni, jak pevně se ujala vedení domácnosti, když se vrátil ze své nešťastné cesty.

Loni na svatbě Bobbiiny sestry Samantha si všichni pochvalovali, jaký se z Maxe stal vzorný otec. Když se jim narodilo další dítě, staral se o něj dokonce skoro sám, aby se Maddy mohla vrátit do práce. Nikdo by si předtím nedokázal představit, že by Max dokázal přebalit nemluvně, ale najednou jako by v tom viděl smysl svého života.

Tak proč se jí pořád vyhýbala ta životní láska, na kterou jako by ostatní Crightonovy ženy měly dědičný nárok? Nejdřív se jí zdálo, že má celý život prožít ve stínu jiných lidí... například své sestry...

Ještě si vzpomínala na to, jak Louisa, když byly malé, plánovala jejich budoucnost, jako by měly vládnout světu... tedy aspoň ona, zatímco Katie by jí oddaně pomáhala. A Katie jí samozřejmě ten pocit doprávala, zůstala věrnou a oddanou sestrou, ale Louisa si pak našla někoho jiného... našla si muže, kterého Katie milovala, zatímco Katie... Katie neměla nic.

Na kostelní věži hodiny odbily celou. Katie se probírala ze vzpomínek a uvědomila si, že má za chvíli schůzku s agentem. Rychle se oblékla a vyrazila ze dveří.

Když o půl hodiny později zaparkovala před domem, na parkovišti byla jen mladá dívka, která tu zřejmě na někoho čekala. Štíhlá a vysoká, na sobě měla džíny a bílou blůzu. Míle se na Katie usmála a Katie podvědomě úsměv opětovala. Ta dívka měla dlouhé tmavé vlasy a velké šedé oči. Katie si byla jistá, že ji nezná, ale přesto jí připadala nějak povědomá.

„Ahoj, čekám tu na tátu,“ začala vesele. „Už chápu, proč si chce koupit byt zrovna tady. Máme by se tu moc líbilo. Nevím, kde se tak dlouho zdržel,“ řekla a podívala se na hodinky. „Říkal, že se sejdeme v půl páté. Vám nevolal?“

Katie si uvědomila, že ji zřejmě považuje za agentku z realitní společnosti, ale než ji mohla opravit, dívka pokračovala. „Táta vám už asi říkal, že pracuje pro Aarlstón-Becker. Nabídl mi místo vedoucího výzkumu,“ dodala hrdě. „Já teď studuju v Manchesteru, ale tady v Haslewichi máme spoustu příbuzných, takže... Ah, támhle jede,“ vykřikla vesele, když na štěrkovou cestu odbočil veliký mercedes.

Hned za ním jel menší vůz, v jehož řidiči Katie poznala člověka z realitky. Ale ten mercedes taky odněkud znala... a řidiče taky. Teď už věděla, proč jí ta dívka byla tak povědomá. Připomínala jí muže, který právě vystoupil z mercedesu – člověka, který ji nedávno málem přejel.

Z jeho výrazu bylo zřejmé, že ji také poznal. Ale ještě než se Katie zmohla na nějakou kousavou poznámku o jeho řízení, přiběhl k nim agent. „Doufám, že to nikomu z vás nebude vadit, ale protože jste si oba chtěli prohlédnout tu samou lokalitu a prakticky ve stejnou chvíli, myslel jsem, že bychom se tu mohli sejít všichni naráz.“

„Vy si tu něco kupujete?“

Katie ta slova vyslovila ještě dřív, než si to stačila rozmyslet, a byla si jistá, že tón i samotná formulace dávala jasně najevo, co si o tom myslí.

Nic na to neřekl, ale věnoval jí pohled tak chladný, že bylo jasné, jak moc se mu líbí představa, že by se z nich stali sousedé. Pak ho ale jeho dcera láskyplně objala a on jako by na Katie úplně zapomněl.

„Výborně, takže mě laskavě následujte,“ zašvi-tořil agent a vyrazil ke dveřím.

„Vy jste, pokud se dobře pamatují, chtěla koupit byt číslo devět, slečno Crightonová,“ řekl, zatímco na svazku hledal příslušné klíče. „A vy máte zájem o desítku, že, pane Cooku?“

Cooke, pomyslela si Katie. Pochopitelně... zdaleka nevypadal na otce pubertální dcery, ale pokud byl z klanu Cooků, mnohé se tím vysvětlovalo. Koutkem oka se na něj podívala, ale vzápětí toho litovala, protože si jejího pohledu všiml.

Rychle se podívala jinam, ale ten jediný oka-

mžik stačil na to, aby se ujistila, že legendy o pohledu mužů z Cookova klanu nelžou.

Agent je dovedl k výtahu, dobře ukrytému ve velkolepé vstupní hale.

„Jestli tedy oba máte o zmíněné byty vážný zájem, asi bych vás měl představit: budete brzy sousedy, že?“

Otočil se k nim a dřív, než ho mohl někdo zastavit, obřadně se jim oběma uklonil. „Slečna Katie Crightonová... pan Sebastian Cooke.“

Takže Crightonová, blesklo Sebastianovi hlavou. Ale z které větve? Zamyšleně si ji prohlédl od hlavy k patě. Takhle zblízka se mu zdála velmi atraktivní, ještě krásnější než předtím na ulici.

Uhýbala mu pohledem, jako by chtěla dát najevo znechucení z celé té situace a z jeho přítomnosti vůbec. Teď, když byla upravená, její vlasy splývaly v dlouhých jemných vlnách až na ramena.

Seb si ani neuvedomil, jak nepřátelský výraz nasadil. Vůbec se mu nelíbilo, kterým směrem se jeho myšlenky ubíraly, kdykoli se na ni podíval. Ne že by za poslední léta žil úplně jako mnich, ale omezil svůj sexuální život na diskrétní vztahy se ženami, které od začátku přijaly jeho teorii o tom, že jako manžel ani jako otec se prostě nehodí.

Když si všimla jeho výrazu, hned si vzpomněla na to, co ji napadlo, když ji posledně málem zabil. Nedostatek sebedůvěry a frustrující zkušenosti ji utvrdily v představě, že takhle přitažlivý muž ji už určitě zařadil do kategorie žen, o které nemá zájem, protože nemají dostatečně plné křivky. Ale ne že by se mu líbit chtěla. To rozhodně ne.

Stačil jí jeden pohled a byla si jistá, že to není její typ. Byl příliš arogantní, příliš agresivní a roz-

hodně příliš přitažlivý. Prostě na ni byl příliš sexy, přinejmenším proto, že – kromě ostatních citových břemen, kterými byla zatížena – měla to své nepříliš roztomilé tajemství, totiž že...

„Crightonová? Jestli se můžu zeptat, nejste náhodou z dvojčat?“

Málem na Charlotte zapomněla, ale když ji stydlivě položila tu docela příjemnou otázku, soustředila teď svou pozornost na ni. Stejně jako její otec asi o Crightonových hodně slyšela. Zřejmě ale – na rozdíl od otce – nestála jen o to někde si ji zařadit, spíš zcela oprávněně narážela na to, že v rodokmenu Crightonových se se železnou pravděpodobností objevovala dvojčata.

„Charlotte,“ zarazil ji Seb, ale Katie zavrtěla hlavou. Na rozdíl od otce jí dcera byla hned sympatická. Její zájem ji docela potěšil, a tak jen přikývla. „No ano, mám sestru.“

„A ta taky žije v Haslewichi? Budete tu bydlet spolu?“ vyptávala se Charlotte dál.

Katie zavrtěla hlavou. „Ne.“ Přes její tvář přelétl stín nepříjemných vzpomínek. Sebastian si toho všiml, ale Charlotte, příliš mladá a navíc zabraná do svých představ, to přehlédla.

„Ne, Louisa je vdaná a žije s manželem v Bruselu... s Garethem...“

Proč vlastně tak hloupě zakopla o jeho jméno? I Sebastian si povšiml, že v jejím hlase teď zazněl skrývaný smutek. Zřejmě spolu moc dobře nevycházely... možná se jedna druhé vzdálily právě proto, že se její sestra vdala.

Zamračil se a pustil Katie a Charlotte do výtahu. Proč vlastně přemýšlel o rodinném životě ženy, se kterou se seznámil jen čistou náhodou a za krajně nepříjemných okolností? Ani nevěděl, jak

se to stalo, ale najednou si uvědomil, že zírá na její rty... plné rty, které přímo sváděly k polibku...

„Tak jsme tady... Výtah je jen pro vás dva a oba k němu dostanete klíč,“ vysvětloval zástupce reality a Sebastian se ve svých myšlenkách pomalu vrátil k bytu.

Katie jako první vstoupila do chodby, která spojovala oba byty. Najednou se cítila nejistá, jako by se pod ní podlamovala kolena.

Instinktivně se konečky prstů dotkla rtů. Nikdy netoužila po tom, aby ji nějaký muž políbil – kromě Garetha, samozřejmě. Jedině Gareth, rozhodně ne... její myšlenky se prudce zastavily. Jak ji něco takového vůbec mohlo napadnout? Po očku se ohlédla a sama sebe ujistila o tom, že Sebastian Cooke se Garethovi ani v nejmenším nepodobá. Gareth s ní vždycky jednal jemně a laskavě, dodával jí sebedůvěru, zatímco Seb Cooke se choval agresivně a šfířil kolem sebe auru sexuální přitažlivosti, které... Katie se otřásla. Proč vlastně pořád přemýšlela o někom tak hrubém, na první pohled nebezpečném jako on...?

„Tak tohle bude váš byt,“ řekl agent vesele a odemkl jí dveře. „Jak víte, je tu i balkon s krásným výhledem, zatímco v tom druhém,“ otočil se k Sebastianovi, „je navíc jeden pokoj, třetí ložnice, nebo snad pracovna...“ S věčným úsměvem na tváři přešel chodbu a odemkl druhé dveře.

Katie využila toho, že se teď věnuje Sebastianovi, a vklouzla do bytu sama.

O pět minut později, poté, co si prošla všechny místnosti, musela uznat, že by těžko našla něco lepšího. Pokoje byly velké, díky citlivým přestavbám tu zůstaly dekorace, dodávající jim eleganci, snad dokonce velkolepost. A výhled, který si po-

prvé ani pořádně nevychutnala, byl opravdu krásný. Byla odsud vidět nejen krásná zahrada, o kterou se starala zahradnická firma, ale i řeka a zelené pastviny za ní, táhnoucí se až k obzoru.

Když agent odešel za Katie a Sebastian zůstal s Charlotte na chvíli sám, tázavě se na ni podíval: „Tak co si o tom myslíš?“

„Je to super,“ zakřenila se. „Koupelna je nádherná... možná by se tam vešla i vířivka, kdybys chtěl.“

„Kdybych ji chtěl,“ zdůraznil. „Což nechci.“

„Tati, proč ses vlastně nikdy znovu neoženil?“ zeptala se Charlotte vážně.

Sebastian se zamračil, ale než přišel na nějaký způsob, jak se z toho vymluvit, Charlotte nesměle pokračovala:

„Není to kvůli mně, víd? Tedy chci říct... no, máma o tobě vlastně nikdy moc nemluví... ale jednou jsem slyšela, jak Georgovi říká, že když jsem se narodila, byla to pro tebe poslední kapka.“

Seb se na ni podíval a nevěděl, co na to říct. Ačkoli se za poslední dobu hodně sblížili, otázku jeho manželství se Sandrou a jejich následného rozvodu nikdy neprobírali. A Sebastian nerad mluvil o věcech, které ho stavěly do tak špatného světla.

„Spíš myslím, že tvoje matka chtěla říct, že můj nedospělý a sobecký přístup k péči o dítě a jeho výchově byl poslední kapkou pro ni,“ opravil ji klidně.

„Důvod, proč se naše manželství rozpadlo, je třeba hledat jen a pouze ve mně, Charlotte... Když jsme se brali, byl jsem příliš sobecký a zdaleka ne dost dospělý na to, abych se dokázal starat o někoho jiného než sám o sebe. Seznámili jsme se s tvou matkou na univerzitě, nejprve jsme si mys-

leli, že jsme se do sebe zamilovali, ale později jsme si uvědomili, že to byla jen vášně... pak jsme se vzali, ty ses narodila a... ani si nedovedeš představit, jak teď lituju toho, co všechno jsem pokazil."

"Máma jednou říkala, že kdybyste byli o něco starší a zkušenější, snad byste poznali, že váš vztah je sice krásný, ale svatba ho jen pokazí. Tak říkala, že zatímco *ona* se snažila tě svést, tys byl ten, kdo trval na staromódních zásadách a na tom, že se vezmete..."

Seb se usmál. Byla to docela pravda. Sandra, o osmnáct měsíců starší než on, už před ním měla několik milenců a ani on nebyl docela nezkušený. Ale vyhýbal se divokým láskám, protože věděl, jak by to mohlo dopadnout. Historie Cookova klanu byla plná mužů, plodících nemanželské potomky, a mladých opuštěných matek... a Sebastian cítil potřebu dokázat, že je jiný, že se na něj nevztahují jinak oprávněné předsudky, které si lidi se jménem Cooke spojovali. Možná že jeho svatba se Sandrou byla jen směšným pokusem něco si dokázat, ale i po těch letech si Seb byl skoro jistý, že by se v takové situaci dnes zachoval stejně.

Jeho otec vždy tvrdě kritizoval životní styl některých členů Cookova klanu. Sebastian si vzpomínal, že když byl malý, jeho rodiče se čas od času polohlasem bavili o nečekaném přírůstku v rodině, který ovšem jen málokdy dostal jméno po otci. Oba jeho rodiče si byli jistí, že je to dědičný zlovyk, a tvrdě jej odsuzovali. Stejně jako Sebastian.

Charlotte mu stiskla ruku a políbila ho na tvář. „Jsem ráda, že o tom můžeme mluvit,“ řekla skoro mateřsky. „A byla bych ještě raději, kdyby

sis někoho našel, tati. Katie Crightonová je docela milá, víd'?"

Sebastian se na ni zamračené podíval, ale Charlotte se zatvářila jako nevinnost sama. Chtěl jí říct, že *i* kdyby si chtěl někoho najít, rozhodně by netoužil po nikom jako Katie Crightonová, ale vtom se k nim vrátil zástupce realitní kanceláře.

O deset minut později, když se Sebastian, Katie a agent před domem rozloučili a odjížděli, rozhodl se, že zavolá Jona Crightona a pověří ho přípravou smlouvy. Teď, když se rozhodl byt koupit, se chtěl co nejrychleji nastěhovat.

Když Katie odjížděla z parkoviště před domem, byla by ochotná dát cokoli za to, aby jejím novým a prakticky jediným sousedem byl kdokoli, opravdu kdokoli jiný než Sebastian Cooke. Na druhou stranu ho snad moc často neuvidí. Podle toho, co říkala Charlotte, bude asi od rána do večera v práci, a podle toho, jak se na ni sám tvářil, nebude asi ani on zrovna toužit po tom, aby se nějak často potkávali. Jaká asi byla jeho manželka? Určitě krásná a velmi přitažlivá. Na první pohled jí bylo jasné, co byl za člověka. Sexualita z něj přímo vyzařovala... Nebyl jako Gareth. Gareth byl ten typ, ke kterému by se chtěla přitulit před romantickým ohněm v krbu... Gareth dokázal utěšit a povzbudit... probouzel v ní pocit bezpečí...

A takový Sebastian Cooke prostě nebyl. Rozhodně se v jeho přítomnosti necítila bezpečná. Stačilo jen pomyslet na pověst jeho rodiny. Už jako malá slychala historky o mužích z Cookova klanu, a teď si byla jistá, že by těžko našla lepší příklad než Sebastiana.

Celá se zachvěla, když si vzpomněla, jak se na ni podíval. V tu chvíli se jí zdálo, že cítí jeho dotyk, že se jeho smyslné rty dotýkají jejích úst.

Bylo to zřejmě jen chvilkové pomatení, sama nevěděla, kde se to v ní vzalo. Každopádně to bylo směšné. A Sebastian sám by pro to jistě našel racionální vysvětlení, vždyť přece jako vedoucí výzkumu musel znát všechny ty záhadné sloučeniny chemikálií a reakce, které v lidském organismu vyvolávaly všechno to, čemu méně vzdělaní lidé říkali *city*.

Podívala se do zpětného zrcátka a s úlevou zjistila, že jeho mercedes se na hlavní silnici dal opačným směrem.

TŘETÍ KAPITOLA

„Mmm, tady to krásně voní,“ vzdychla Katie, když přišla do kuchyně. Matka byla skvělá kuchařka. Byla dcerou farmáře z Cheshiru a ovládala všechny domácí práce, což jí kdysi samotné připadalo strašně staromódní a fádní. Kdo by chtěl mít za manželku ženu, která si na zahrádce pěstuje vlastní zeleninu a co hned nepoužije v kuchyni, zavaří na zimu? V té době byla v módě štíhlá postava, vosí pás, velké oči a celkově křehký vzhled. Kdo by stál o zdravé, urostlé děvče s kudrnatými vlasy a pihovatou tváří, když všude byly vidět jen křídově bledé krasavice s rovnými, dlouhými blond vlasy?

Trvalo dlouho, než si uvědomila, jak hluboce ji Jon Crighton miluje, ale teď, poté, co spolu se svým bratrem oslavil padesáté narozeniny, bylo jejich manželství krásnější než kdy předtím.

„Celý den chystám tu slavnostní večeři. Doufám, žeš nezapomněla, že dnes večer pořádáme večírek.“

Katie se na ni omluvně podívala.

„To víš, že ano. Úplně se mi to vykouřilo z hlavy. Nejdřív jsem si hledala byt a pak jsem musela něco vzít za Olivii.“

„Mmm... otec říkal, že musela s dětmi k dok-

torovi. Ale doufám, že tu dnes večer budeš s námi, ne?"

„Snad ano. V kolik hodin to začne?"

„Asi za hodinu," řekla jí matka.

„Dobře, tak já se jdu osprchovat a převléknout a pak ti půjdu pomoci. Táta už se vrátil?" zeptala se a ochutnala jednu z čerstvě upečených ovocných taštiček.

„Ano, před chvílí přijel. Nejez to horké, bude ti špatně," řekla Jenny a lehce ji klepla přes prsty.

„Oh, mimochodem, ráno jsem volala Louise..."

Katie už byla na cestě ke schodům, ale zarazila se a její srdce se rozbušilo. Každá zmínka o sestře v ní vyvolala vzpomínky na Garetha a připomněla jí skutečnost, že zatímco Louisa je šťastná a zamilovaná, ona jen proplová životem.

„Víš, že připravujeme ještě večerek pro tvého dědečka," pokračovala matka. „Myslely jsme si s Maddy, že by bylo krásné, kdyby se sjelo co nejvíc lidí. Ben je tak rád, když kolem sebe má svou rodinu, a poslední dobou mi připadá tak smutný..."

Katie se na ni překvapeně podívala.

„Že by pro něj rodina opravdu tolik znamenala? V tom případě to dokáže skvěle skrývat," řekla suše. „Kromě Maxe, a samozřejmě strýčka Davida, ho podle mě nikdo z příbuzenstva vůbec nezajímá..."

„Oh, prostě už je starý a má rád, když se všechno řídí podle něj," ujistila ji Jenny. „Ani bys nevěřila, jak hrdý je na tebe a na tvého bratra..."

„Ne, to bych asi nevěřila," přikývla Katie.

„Když jsem mu vyprávěla o tom, že mě s Louisou vzali na práva, řekl mi jen že podle jeho názoru se ženy na práva nehodí. Že prý jsou moc citlivé a že z nich nikdy nebudou dobré právničky..."

„No dobře, je trochu staromódní," připustila matka, „a od té doby, co je David pryč..." vzdychla si.

„Myslíš si, že se strýček David ještě vůbec někdy vrátí?" zeptala se Katie zamyšleně. „Chci říct, když takhle podivně zmizel... Olivia se ani netají tím, že nestojí o to, aby se vracel, ale Jack..."

Zarazila se, protože si v tu chvíli s matkou obě vzpomněly jak se Jack a Joss tajně vypravili hledat Jackova otce. A později Jack potají odletěl s Maxem na Jamajku, ačkoli Katiin otec rozhodl, že jeho bratr má právo sám se svobodně rozhodnout, jestli svého syna chce vidět nebo ne.

Max bezohledně využíval toho, že je dědečkovým oblíbencem, a tak za jeho peníze vyrazil na luxusní dovolenou a předstíral, že hledá svého strýce, aby si odpočinul od manželky a unikl složitě situaci v zaměstnání.

Tragédie, ke které pak málem došlo, způsobila nejen Maxův přerod ve vzorného manžela, ale přispěla také k tomu, že se Jack sblížil se svým strýcem Jonem, ačkoli všichni cítili, že hluboko v sobě pořád skrývá bolest z toho, že ho vlastní otec opustil a zřejmě už o něj nemá zájem.

„Nevím, jestli se David někdy vrátí," řekla matka nejistě. „Ani nevíme, jestli je ještě naživu. Už kvůli Benovi..." zarazila se, kousla se do rtu, ale Katie pochopila, co chtěla říct.

„Dědeček je poslední dobou opravdu dost smutný," přikývla tiše. „Jestli se strýček David hodlá někdy vrátit, doufám, že to nebude moc dlouho odkládat... aby nebylo příliš pozdě..."

„Myslím, že by pro Davida bylo dost těžké po tolika letech se vracet. A nejsem si jistá, jestli na to má dost odvahy," zamyslela se Jenny.

„Mmm... byli si s Maxem hodně podobní,

vidí?" zeptala se Katie. „Ale Max se hodně změnil, takže..."

„Max se opravdu hodně změnil," přikývla matka. „Mimochodem, dnes večer s Maddy přijdou. Maddy říkala, že by s tebou chtěla o něčem mluvit. Už dlouho chtěli koupit další budovu a rozšířit ten domov pro svobodné matky a tak předpokládám, že tě požádá, abys pro ně pracovala jako právní zástupce."

Rodinnou charitativní společnost původně založila Ruth, sestra Bena Crightona. Ze začátku to byl jediný dům s několika malými byty pro svobodné matky, ale postupně se rozrostl a společnost teď kromě mnoha vedlejších služeb zajišťovala ubytování pro rodiče obou pohlaví, kteří z nějakého důvodu vychovávali dítě sami.

Když nastoupila Maddy, zavedla systém, díky kterému rodiče mohli chodit do práce, případně studovat, zatímco děti byly pod dozorem v jeslích přímo v domově.

Byl to velmi ušlechtilý cíl a všechny ženy z Crightonovy rodiny jej tak či onak podporovaly. I Katie a Louisa pracovaly během studia každé prázdniny jako dobrovolnice.

„Kdo ještě přijde?" zeptala se matky a dojedla poslední sousto horké taštičky.

„Mmm... Olivia a Casper, Tullah a Saul a ještě pár dalších lidí. A taky Chrissie a Guy..."

„Guy Cooke?" zeptala se Katie překvapeně. Její matka si toho musela všimnout, protože tázavě nakrčila obočí.

„Ano. Proč?"

Už kdysi dávno, aspoň teď se to Jenny zdálo strašně dávno, Guy naznačil, že kdyby se k ní její manžel nechoval hezky, u svého obchodního part-

nera vždycky najde pochopení. Jejich vztah ale nikdy nepřesáhl úroveň přátelství.

Časem si totiž s Jonem všechny své problémy vyřešili, Guy se seznámil s Chrissie a pokud Jenny věděla, nebyl jediný důvod, proč by je Guy Cooke nepřišel navštívit.

Kdyby si Jenny měla vybrat, Katie jí z obou dvojčat byla vždycky bližší. Někdy se v ní sama poznávala. Ale přece bývala Katie své rodině často velmi vzdálená.

Dlouhou dobu si o ní Jenny dělala starosti, protože cítila, že není spokojená, ale Katie se nikdy nenechala donutit k tomu, aby mluvila o věcech, o kterých mluvit nechtěla. Jenny na celou tu věc měla svůj názor, a pokud se nemýlila...

Katie si vždycky lidi idealizovala, v duchu si je postavila na malý piedestal a opředla je ctnostmi, které si sama přimyslela.

Měla mnohem jemnější a romantičtější povahu než Louisa a také velmi rozporuplný přístup k životu... a k mužům.

A když teď viděla její výraz, usoudila, že to není nejvhodnější chvíle jí říct, že se s Guyem dohodla, že s sebou přivede ještě jednoho Cooka.

Jenny Sebastianu ještě neviděla, ale slyšela o něm od Guye a od Chrissie jen to nejlepší. Hned jim navrhla, aby ho vzali s sebou, protože podle toho, co říkali, se asi ve svém rodném městě cítil dost osamoceny.

„Není snadné najít si k němu cestu," varoval ji Guy. „Někteří lidé říkají, že je uzavřený, někdo se ho dokonce bojí. Jak říkám, je to vědec, uvažuje velmi analyticky. A stejně jako já má svoje zkušenosti s tím, jaké to je být Cookem a vymýkat se všeobecné představě."

Katie se šla nahoru převléknout, ale její dobrá nálada byla nenávratně pryč. Otec ji požádal, aby se místo něj ujala nového zákazníka, protože jeden z jeho rozpracovaných případů se ukázal být složitější, než se zprvu zdálo, a on teď musel absolvovat několik slyšení u soudu.

„Je to dobrý člověk,“ řekl Katie. „Bude se ti líbit. Seb Cooke.“

„Seb Cooke?! Chceš, abych pracovala *pro něj*?“

Otec se na ni překvapeně podíval, protože si nedokázal vysvětlit pohoršení v jejím hlase. „Stalo se něco? Myslel jsem si...“

„Nic se nestalo...“ zalhala Katie. Celá ta situace byla tak složitá a její pocity tak osobní, že by to otci jen těžko vysvětlila. Jak mu měla říct, že hlavní důvod, proč Sebastiana od první chvíle neměla ráda, je jeho přitažlivost... že jeho mužná dokonalost ji ponižuje a nutí, aby se sama za sebe styděla?

„Kupuje si byt hned vedle mě.“ To bylo to jediné, co mu klidně mohla říct.

„Ano, všiml jsem si,“ přikývl její otec, ale dál to raději nerozebíral.

Uvědomil si, že se Katie za poslední léta dost změnila. Zřejmě se jí stalo něco nepříjemného, snad jí někdo ublížil, ale ačkoli by jí rád pomohl, nechtěl vyvídat. Byla už dospělá a pokud se s tím nesvěřila ani své matce, co mohl čekat?

Smluvil si se Sebastianem schůzku na příští pondělí... schůzku, na kterou teď místo něj musí jít ona. Naštěstí už bylo všechno připravené a stačilo nechat si od něj podepsat nějaké dokumenty. Do konce týdne mohl ten obchod být uzavřený a tím pro ni celá záležitost končila. Jistě, pak se stane jejím sousedem, ale s trochou štěstí ho víc než jednou do roka nepotká.

Co to vlastně je za člověka? přemýšlela v duchu, když o pár minut později stála ve sprše pod proudem horké vody. Kupoval byt sám na své jméno, ne společně s manželkou. To považovala za zastaralý projev šovinismu a naštěstí už se s tím příliš často nesetkávala. Většina mužů přijala skutečnost, že jejich manželky jsou jim rovnocennými partnerkami ve všech směrech, a tedy i finančně.

Možná jsem trochu staromódní, pokud jde o intimní život, říkala si, ale velmi moderní, pokud jde o rovnoprávnost mužů a žen, ať už ekonomickou nebo citovou. Navíc je přece zřejmé, že muž, který trvá na svojí převaze ekonomické, bude velmi pravděpodobně chtít svou partnerku ovládnout i citově.

Max, její starší bratr, byl dřív přesně takový, a ona viděla až příliš zblízka, jak zničující vliv to mělo na jeho manželství. Jaká asi bude manželka Seba Cooka? zamyslela se Katie. Atraktivní? Určitě ano. Sebastian jí na první pohled připadal jako muž, který vyžaduje dokonalost v každém ohledu, vždyť jeho dcera, krásná, dobře vychovaná a zřejmě inteligentní, toho byla živoucím důkazem.

A byla jeho žena chytrá, vtipná... byl s ní rád? Rozzářily se jeho šedé oči láskou a vášní, když se na ni podíval?

Katie se zarazila a donutila se přestat o tom přemýšlet. Jestli to takhle půjde dál, pomyslela si, stane se ze mě ten nesnesitelný druh člověka, co sice sám v životě žádné štěstí nenašel, ale pořád se stará o vady a nedostatky ostatních, i když je sotva zná. Nakonec dopadnu přesně jako... jako stará panna, jak se dřív říkalo, jako svobodná a pro-

to pravděpodobně nikým nechtěná dcera, která zůstává v rodném hnízdě, aby se starala o stárnoucí rodiče.

No, její rodiče sice ještě zdaleka nebyli staří a navíc Katie žila v době, kdy bylo vědecky dokázáno, že právě ženy, které se rozhodly zůstat nezávislé, prožívají nejméně stresových situací a z hlediska zdraví, ať už fyzického nebo duševního, jsou na tom nejlépe. Ale vědci bohužel zkoumali jen ty, které se rozhodly *dobrovolně*, připomněla si trpce, určitě ne ty, které zůstaly svobodné, protože jediný člověk, kterého by si chtěly vzít, se oženil s jejich sestrou.

Možná to byl osud, že se s Louisou zamilovaly do stejného muže. Na druhou stranu Bobbie a Sam byly dvojčata a zatímco Bobbie milovala Lukea, Sam si našla Liama.

Jenže ti dva si byli hodně podobní. Takže jediný problém byl zřejmě v tom, že žádný druhý Gareth neexistoval. A ani existovat nemohl...

Venku svítilo slunce, byl krásný teplý večer a Katie si byla jistá, že večírek nezůstane uvnitř, že hosté hned vyjdou ven, aby obdivovali krásnou zahradu její matky. Otevřela šatní skříň a vybrala si pro takovou příležitost lehkou sukni a bílou blůzu – dárek od Louisy.

„Je strašně přiléhavá a –“

„– sexy,“ smála se tenkrát Louisa. „Taky má být. Sluší ti, Katie. Od té doby, co pracuješ pro charitu, se oblékáš strašně usedle. Přitom jsi krásná, mnohem krásnější než já... ale ano, nic neříkej,“ trvala na svém, zatímco Katie chtěla namítnout, že vůbec nestojí o to vypadat sexy. Vzápětí si Louisa nevědomky ještě přisadila.

„Když jsme se posledně viděly, Gareth říkal, že

oproti tobě se i naše máma obléká vyzývavě. Víím, že nechceš propadnout módě, když pracuješ s lidmi, kteří se bez ní musí obejít, ale tahle blůza není vůbec drahá a přesto v ní vypadáš ohromně. A nezapomeň,“ dodala káravě, „pokaždé, když si něco koupíš, dáváš někomu vydělat peníze.“

Když si Katie vzpomněla, s jak vážnou tváří jí Louisa tuhle moudrost předávala, musela se zasmát. Nasadila si zlaté náušnice, které jí Louisa s Garethem poslali loni o Vánocích. Pak seběhla dolů a vybrala matku z kuchyně, aby se také stačila připravit na příchod prvních hostů. „Neboj se, mami,“ řekla jí rázně, „všechno to tady zvládnou.“

„Opravdu? Ach, zlato, mohla bys ještě zkusit něco udělat s tou vázou, co jsem dala do prádelny? Jsi asi jediná, kdo po tetě Ruth zdědil talent pro aranžování květin.“

„Mmm... to by mě zajímalo, po kom ty jsi zdědila ten lichotivý jazyk,“ zasmála se Katie a vyrazila do prádelny.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Jenny a Jon se ti budou líbit,“ řekla Chrissie, když Sebastiana vyzvedli u domku, ve kterém zatím bydlel. „Vlastně jsi už Jona asi viděl,“ dodala potom, „vždyť se stará o koupi toho bytu.“

„To ano, ale ještě jsme se osobně nesetkali,“ řekl jí Seb. „Máme domluvenou schůzku na pondělí, měli bychom projít kupní smlouvu, ale teď mi volal, že bude muset být u soudu a že ho zastoupí jeho dcera.“

„Jeho dcera...“ Guy se na chvíli zamračil, pak se jeho tvář rozzářila. „No jistě. Úplně jsem zapomněl, že s ním teď kromě Olivie pracuje i Katie.“

„Katie... Katie Crightonová?“ zeptal se Seb tak ostře, že se Guy a Chrissie zmateně podívali jeden na druhého.

„Ano. Ty ji znáš?“

„Setkali jsme se,“ řekl Seb. Když cítil, že jejich zvídavost to ještě neuspokojilo, dodal: „Shodou okolností si chce koupit byt hned vedle mě.“

„Opravdu?“ podivila se Chrissie. „Jenny mi posledně říkala, že si její dcera chce najít něco vlastního ve městě nebo v okolí. Je to škoda, že musela odejít z charity. Ta práce tam se jí prý moc líbila.“

„Z těch dvou byla vždycky ta starostlivější,“ ře-

kl Guy. „Vzpomínám si, jak jako děti šetřily kapesné, aby ho mohly poslat hladovějícím sirotkům v Africe. Ale Katie to nestačilo a tak chodila do krámu a všechno tam leštila, aby si na tu sbírku ještě trochu přivydělala.“

„Předpokládám, že spolu v takových věcech trochu soutěžily,“ řekl Seb podivným, cizím hlasem, jako by říkal něco jiného, než si myslí. Ale dřív, než ho Guy mohl opravit a vyprávět mu, jak se Katie se svou sestrou vždy o všechno dělila, aby nakonec měly obě stejně, Chrissie se zeptala, jestli si na někoho z té rodiny pamatuje ještě z doby, kdy v Haslewichi vyrůstal.

„Samozřejmě znám to jméno,“ přikývl Sebastian a cynicky dodal: „Vždyť je skoro tak známé jako jméno Cooke, ačkoli z jiného důvodu. Pokud si vzpomínám, starý pan Crighton byl považován za jednoho z dobrodinců města, typický otec rodiny... myslím, že mě jednou někdo z nich pozval na oslavu narozenin nahoře v Queensmeadu, ale byla to taková ta klasicky rozdělená společnost: jako by bohatí rozdávali almužnu chudým...“

„Mmm... na tyhle časy si dobře vzpomínám,“ přikývl Guy. „Ale teď už je všechno jinak. Jon se svému otci skoro v ničem nepodobá a s mladou generací Crightonových si určitě budeš rozumět.“

Seb svému bratranci raději ani nezkoušel vysvětlit, že jeho předchozí dvě setkání s Katie Crightonovou neproběhla zrovna nejlépe.

Původně si od toho večírku nic moc nesliboval, ale kdyby býval věděl, kdo je to Katie Crightonová, udělal by cokoli proto, aby se mu vyhnul. Teď už bylo samozřejmě příliš pozdě.

Vybavilo se mu první setkání s ní a podvědomě se zamračil. Těžko se dokázal smířit s tím, kolik

emoci v něm ta představa vyvolávala. V osmatřiceti měl sice ještě plné právo všimnout si přitažlivých žen kolem sebe, ale zároveň už se považoval za dost dospělého na to, aby je dokázal ovládat. Jenže s ní se mu to nějak nedařilo.

Zatímco v duchu sváděl boj se svou představitostí, vůz projel branou na příjezdovou cestu a zastavil před domem Jona a Jenny Crightonových.

Když bylo tak krásně, připravila Jenny švédský stůl na terase pod větvemi stromů. Guy a Chrissie obešli růžové keře, které terasu oddělovaly od zbytku zahrady, a Sebastian odhodlaně kráčel za nimi. První člověk, kterého uviděl, byla Katie.

Byla k němu otočená zády a povídala si se Saulem Crightonem, kterého Seb znal už z práce. Právě mu nalévala sklenku silného jahodového vína, které její matka sama vyráběla. Scéna, která se mu nabízel, byla úplně idylická. Na zeleném trávníku se tu a tam objevovaly různobarevné kvítky, lehký vánek sem nesl vůni kvetoucích růží a lidé na terase se zřejmě dobře bavili. Po zahradě vesele pobíhalo půl tuctu hrajících si dětí. Jak se na ně díval, jedno starší děvčátko se od hloučku oddělilo a přiběhlo za Saulem. Ten je lehce objal kolem ramen.

Katie natáhla ruku a odhrnula dívce z obličejce pramen vlasů. Sebastian se rychle odvrátil, ta roztomilá scénka mu jen připomínala, že sám jako otec selhal. Když si na to teď vzpomněl, sám nemohl uvěřit, že se dokázal chovat tak sobecky.

„Tak pojď, představím tě,“ rozhodl Guy, lehce ho vzal za rameno a společně vyrazili směrem ke společnosti.

O pět minut později musel Seb uznat, že když mu Guy říkal, že se mu Jenny a Jon budou líbit, ani v nejmenším nepřeháněl. Zvlášť Jenny ho vřele uvítala a okamžitě ho seznámila se svými ostatními hosty. Ani nevěděl, jak se to stalo, a najednou zjistil, že jí vypráví, že se sem přestěhoval kvůli Charlotte, kvůli tomu, aby jí byl nablízku.

„Cítil jsem se provinile, protože když byla malá, vídal jsem ji jen zřídka,“ říkal kající. „Měl jsem štěstí, protože mi Charlotte odpustila. A ona zas měla štěstí, že si moje bývalá žena našla skvělého partnera, který mě zastoupil všude tam, kde já jsem selhal.“

„Dospívání není pro nikoho jednoduché,“ řekla Jenny jemně. „Musel jste být velmi mladý, když se vaše dcera narodila.“

Kousek od nich Katie nalévala další sklenici vína pro Tullah, Saulovu manželku. Najednou Tullah vzrušeně zašeptala.

„Co je to za krasavce, co se baví s tvou matkou?“

Katie se tím směrem podívala a nemohla uvěřit svým očím.

„To je... to je Sebastian Cooke,“ řekla prostě.

„Ty ho znáš?“ vyzvíдалa Tullah. Snažila se rozpoznat podivný tón jejího hlasu.

„Letmo,“ připustila Katie a pak, protože dobře věděla, že by se to tak jako tak záhy rozneslo, dodala: „Budeme sousedé.“

„Cože? No *páni!* To se teda máš...“ vzdychla si Tullah závistivě. Saul si toho všimnul a přitočil se k nim. „Copak se děje?“

„Nic zvláštního,“ odbyla ho rychle Tullah. „Ale je opravdu úžasný. A teď, když vím, kdo to je, už vidím tu podobu s Guyem.“

„Mmm... v laboratořích se už o něm hodně mluvívá,“ připustil Saul. „Myslím, že několik dívek se dokonce vsadilo o to, která s ním jako první půjde na rande.“

„Je přece ženatý,“ namítla Katie.

„Chceš říct, že *byl*,“ opravil ji Saul. „Podle toho, co uvedl při přijímacím pohovoru, už je delší dobu rozvedený.“

Sebastian Cooke byl *rozvedený*. Najednou se Katie zatočila hlava a potřebovala se rychle posadit. Sama nevěděla, proč ji tak vzalo zjištění, že ta dokonalá manželka, kterou si představovala po jeho boku, vlastně neexistuje... nevěděla to, ani to nechtěla vědět.

„Nechceš za ním zajít a nabídnout mu něco k pití?“ navrhla jí Tullah se šibalským úsměvem.

„Jsem si jistá, že kdyby měl žízeň, obsloužil by se sám... kromě toho mám ještě pár drobností v kuchyni,“ řekla rychle, protože už cítila, jak jí rudnou tváře. Rychle podala Tullah svou sklenku a vyrazila dovnitř – pro jistotu oklikou, aby se k němu nemusela ani přiblížit.

Bohužel si jí ale všiml otec.

Vzpomněl si, že ji pověřil Sebastianovým případem, a zavolal na ni. Zastavila se, na chvíli zaváhala, ale pak odevzdaně přistoupila k malé skupince, ve které stáli její rodiče, Guy a Chrissie a pochopitelně Seb.

„Katie, právě jsem Sebastianovi říkal, že za mě převezmeš jeho případ,“ řekl jí otec klidně.

„Už jsme se s vaší dcerou setkali,“ ujistil ho Sebastian dřív, než je Jon stačil představit.

Pozdravil ji, ale ani se nesnažil předstírat, že ji vidí rád. Katie přemýšlela o tom, jestli si kromě ní ještě někdo všiml toho zvláštního *vaše dcera*.

„To je ale náhoda, že si vy dva kupujete byty hned vedle sebe,“ zaplesala Chrissie.

Seb lehce pokrčil rameny.

„Jsou ideální pro člověka, který žije sám, ale přesto si cení klidu a soukromí. Pokoje jsou prostorné a pak je tam ta krásná zahrada, o kterou se člověk navíc nemusí starat.“

„Mmm... někde jsem slyšela, že stavitelé renovovali i staré tenisové kurty.“

„Hrajete tenis, Sebastiane?“ zeptala se Jenny.

„Hrával jsem,“ přikývl. „Ačkoli...“

„Katie také!“ zajásala Chrissie.

Katie teď úplně zrudla a rychle zavrtěla hlavou. „Už dlouho jsem nehrála... Nemám na to čas, a od té doby, co se Louisa provdala...“

„Louisa je její sestra,“ vysvětlila Chrissie. „Jsou dvojčata. Louisa a její manžel teď žijí v Bruselu. Kdy vlastně přijedou, Jenny?“

„Chtěli jsme pro Bena připravit večírek. To je můj tchán,“ dodala na vysvětlenou Sebastianovi. „Poslední dobou mu není moc dobře, takže jsme ho chtěli trochu rozveselit. Vždycky rád vidí své děti pohromadě. Navenek se sice zdá, že ho zájem příbuzných jen otravuje, ale strašně by ho mrzelo, kdyby někdo z nich nepřijel.“

„Řekla bych, že nás *svým způsobem* má docela rád,“ přikývla Katie, vděčná za změnu tématu. „Ale nejraději by tu viděl strýčka Davida.“

„David je manželův bratr,“ doplnila Jenny.

„Mluvíte o tátovi?“ zeptala se Olivia, která se k nim právě připojila. „Černá ovce rodiny.“

Seb se zamračil. Nevěděl sice, kde se v ní bere taková hořkost, ale všiml si, jak ji Jon bere za ruku a takřka otcovsky ji uklidňuje. „Jen jsme říkali, jak blízcí si vždycky byli s otcem...“

„Ani mi to nepřipomínej,“ řekla Olivia a vyprostila svou ruku z jeho dlaně. „Kdyby ho děda tak nerozmazloval...“ zarazila se a zavrtěla hlavou, pak se omluvně podívala na Jenny. „Promiň, ale děda mi poslední už vyčítal i to, že jsem nepřestala pracovat, když mám malé děti.“

„Vím, že to s ním někdy není snadné,“ přikývla Jenny. „Katie, nechceš Guye, Chrissie a Seba zavést do domu a nabídnout jim něco k jídlu? Chtěla bych, aby byli pěkně vykrmení, až se na ně vrhnu,“ řekla s širokým úsměvem.

„Vrhne se na nás?“ podivil se Seb, když vešli dovnitř.

„Mmm...“ Guy už se nadechoval, aby něco řekl, ale Katie ho předběhla. „Moje matka je velmi energická. Pracuje v charitativní organizaci, kterou založila teta mého otce, Ruth.“

„Domov pro svobodné matky,“ dodala Chrissie nadšeně. „Snažíme se pomáhat, jak se dá, ale bez Maddy a Jenny by to nešlo.“

„Saulovou zásluhou jim teď hodně pomáhá Aarlston-Becker,“ dodala Chrissie. „Teď zrovna připravují den dětí. Už se to blíží, vid', Katie?“

„Mmm... Aarlston dal všem svým zaměstnancům den volna, takže se na tom většina z nich podílí.“

„Ano, má se to odehrávat na Fitzburghově náměstí. A jsem si skoro jistý, Sebe, že tě do toho taky zatáhnou,“ zasmál se Guy.

„Guy sehnal stany a zařídil vystoupení několika bavičů,“ řekla Chrissie hrdě.

Guy jen pokrčil rameny.

„Nic to není. Koordinujeme tu událost s prodejní akcí na radnici, takže to dohromady pořídíme s minimálními náklady. Lord Astlegh nám dal

k dispozici pozemek a divili byste se, kolik talentů se našlo mezi zaměstnanci Aarlstonu.“

„A taky v rodině,“ připomněla mu Chrissie. „Loni jsme na dětském dni měli věštkyni, bylo to ohromně úspěšné číslo. Doteď jsi mi neřekl, kdo to byl?“

„Ne, a ani teď ti to neřeknu,“ odvětil Guy. „Je to tajemství.“

„Mmm... rozhodně to byl někdo z Cookovy rodiny,“ zašeptala Chrissie.

„Samozřejmě. Znáš v okolí někoho jiného s cikánskými předky?“ zasmál se Guy.

Došli do domu a Katie je zavedla do prostorné zimní zahrady, ve které bylo připraveno jídlo. Když splnila svou povinnost, chtěla rychle zmizet. Pořád cítila Sebastianovu kolínskou a jeho přítomnost ji rozčilovala.

Krátce po nich přišli Saul a Tullah s dětmi. Saul a Seb se začali bavit o práci. Katie sama nevěděla proč, ale zůstala tu s nimi.

Saul asi řekl něco vtipného, protože Seb se rozesmál.

Katie se otrásla, jako by jí mráz přeběhl po zádech. Ale byla si jistá, že ji Seb nepřitahuje. Milovala přece Garetha.

Malá Meg zatahala Saula za rukáv a on se k ní sklonil, aby jí odpověděl. Katie si všimla, jak se Sebastian zachmuřil.

Záviděl Saulovi. Ale proč? Katie si od první chvíle, kdy ho viděla s Charlotte, byla jistá, že jsou si velmi blízcí a mají se moc rádi.

Chrissie, která stála opodál a také si té scény všimla, jako by uhodla, na co Katie myslí. „Seb si pořád vyčítá, že se dost nezajímal o svou dceru, když byla ještě malá.“

„On opustil manželku s dítětem?“ zeptala se Katie ostře.

Nemohla vědět, že ve chvíli, kdy se k němu otočila zády, opustil Saula a přiblížil se k nim. Zjistila to až tehdy, když se přímo za ní ozval jeho hlas. „Neopustil jsem je.“

Katie cítila, jak rudne, a Chrissie se diskrétně vytratila a nechala ji v tom samotnou.

Katie věděla, že by se měla omluvit, už jen proto, že Sebastian byl v jejich domě jako host, ale najednou ji posedla zvláštní palčivost. Uraženě vyrazila ke dveřím a přes rameno na něj jen zasyčela.

„Ale odešel jste... vykašlal jste na ně...“

Chtěla proklouznout spojovací chodbou do kuchyně a na chvíli si odpočinout od všech hostů, ale Sebastian vyrazil za ní. Otočila se k němu čelem a už se nadechovala, aby mu něco řekla, ale když na ni dopadl stín jeho ramenatého těla, najednou se cítila, jako by nemohla dýchat.

Její oči se rozšířily hrůzou, bylo jí jasné, že zuří vzteky. Ale dokázala snést jeho pohled a neustoupila. Byl tak blízko, že cítila lehkou klaustrofobii. Už jako malá se bála stísněných a uzavřených prostorů, snad od té doby, co ji sestra zavřela ve skříni. Ale když se k němu nakonec znovu otočila zády a chtěla odejít, najednou ji chytil za ruku a přitáhl k sobě. „Jakým právem mě chcete soudit?“ zasyčel jí do ucha. „Byla jste někdy vdaná? Měla jste děti? Ne, jistěže ne, vždyť vy jste přece...“

Jedna z těch šťastnějších, chtěl dodat, kterou rodiče a okolí chránili před okolním světem. Ale když viděl její bledou tvář, rty, které se lehce chvěly a svaly tak napjaté, jako by jí působil fyzickou bolest, zarazil se. Mozek vědce musel nejprve zpracovat množství informací, které získal.

Katie na něj nevěřícně zírala. Jak mohl uhodnout její trapné tajemství? Cítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce. Nemohl přece vědět, jak se cítila. Nebo ano?

Ve chvíli, kdy se Gareth začal ucházet o Louisu, si Katie přísahala, že udělá všechno pro to, aby vedla spokojený život i bez něj. A od té doby na tom tvrdě pracovala.

Měla před sebou zářivou budoucnost, dělala kariéru, práce ji bavila. Kromě veliké rodiny měla spoustu dobrých přátel. A byla pevně rozhodnutá, že se její láska ke Garethovi nikdy neobráťí proti její sestře a že těm dvěma vždycky bude přát jen to nejlepší. Ale na druhou stranu... kdesi hluboko v ní pořád hlochal pocit nejistoty, strach a zároveň lítost z toho, že ještě neprožila opravdovou lásku a sexuální naplnění, které bylo pro tolik spokojených párů v jejím okolí takřka samozřejmé.

Snažila se sama sebe přesvědčit, že se nemá za co stydět, ale věděla, že v hloubi duše závidí všem těm lidem, kteří prožívali pravou lásku. A zároveň ji zneklidňovala skutečnost, že se kvůli svému naivnímu citu ke Garethovi dobrovolně izolovala na svém malém ostrůvku nezkušenosti a zábran.

Představa sexuálního uspokojení bez lásky jí samozřejmě připadala naprosto odpudivá, ale někdy si tajně přála, aby se už dávno předtím, než se zamilovala do Garetha, byl objevil nějaký obyčejný kluk, který by ji zasvětil do celého toho rituálu a ušetřil ji tak dnešní nejistoty. Cítila tuhle svou slabinu a věděla, že ani ta nejúspěšnější kariéra jí tady nepomůže.

A teď se navíc začala bát, že tuhle slabinu odhalí právě Sebastian Cooke, člověk, který by toho zřejmě okamžitě zneužil a krutě se jí vysmál.

„Nechte mě být,“ sykla ostře a rychle se od něj odtáhla.

Nechat ji být? Sebastian si ani neuvědomil, že ji pořád drží za ruku, ale když ho na to teď sama upozornila, když mu sama připomněla, že je v jeho zajetí... ona, která neváhala ho soudit a zatracovat...

Chodbička sice byla docela šerá, ale ještě tu bylo dost světla na to, aby viděl, jak se její oči rozšířily v němém úžasu. Místo aby ji pustil, stiskl její ruku ještě pevněji a přitáhl ji k sobě.

„Nechte toho... co to děláte?“ vyhrkla Katie a divoce sebou škubla, ale to už ji jeho tělo přitlačilo ke chladné zdi. Jeho pravá ruka těžce dopadla na její rameno, zatímco levá se jemně dotkla jejího boku.

Ani se nestačila začít bát nebo vztekat, protože vzápětí ucítila na ústech dotyk jeho smyslných rtů.

Po té nešťastné schůzce se svým bývalým šéfem už dobře věděla, jaké to je, když ji nějaký muž líbá proti její vůli, ale tentokrát ucítila vzrušení a elektrizující impulsy, které proletěly celým jejím tělem. Ani v nejmenším nepřipomínaly to, co tehdy cítila.

Zamotala se jí hlava a v uších jí duněl podivný zvuk, jako mořský příboj na oblázkové pláži. Až po chvíli si uvědomila, že to je zvuk jejího vlastního srdce. Zdálo se jí, že samotné rty teď převzaly vládu nad celým tělem a proti její vůli si ten polibek vychutnávaly co nejdéle. Ale další a další pocity její rozum přetížily natolik, že přestala uvažovat o tom, *proč*... Rychle zamrkala a zdvihla ruku, lehce se dotkla jeho tváře a tiše vzdychla.

Jeho ruka ji pomalu hladila, až se zlehka dotkla lákavé křivky nadra. V tu chvíli úplně ztratil vlá-

du nad svým tělem a jeho rozum překonala šířící touha.

Za dveřmi nějaký dětský hlásek zavolal její jméno. Teprve to Sebastiana zase probralo. Rychle se od ní odtrhl a ona bezmyšlenkovitě vyrazila pryč.

V kuchyni naštěstí nikdo nebyl, a tak nenápadně proklouzla na schodiště a pospíchala se ukrýt do svého pokoje.

Otevřeným oknem slyšela smích a hlasy lidí na zahradě, ale zdály se jí být tak vzdálené, jako by utekla do jiného světa. Nevnímala je, hlavou se jí honily útržky myšlenek. Celá se třásla a když se trochu uklidnila, byla si jistá, že to je odporem a hrůzou z toho, co se právě stalo.

Hrůzou z toho, jak se k ní Sebastian Cooke choval. Už jen to, že si dovolil se jí *dotknout* bylo neodpuštělné... byla to urážka... útok proti ní, proti jejím citům a jejímu přesvědčení. Nedala mu k tomu svolení ani jediný důvod. Udělal to proti její vůli.

Zavřela oči a snažila se neslyšet vnitřní hlas, který jí připomínal, že se jí to nakonec docela líbilo.

Když ho nedokázala umlčet, pokusila se ho aspoň přehluchet. Pevně zavřela oči a tiše zašeptala: „Dobře. Tak jsem... reagovala. Ale to bylo jen... přirozené... fyzická reakce, podvědomá. S každým jiným mužem...“ Kousla se do rtu a otevřela oči. S každým jiným mužem by to bylo stejné? Na každý polibek by její tělo takhle odpovídělo? Pokud to tak skutečně bylo...

Divoce vstala a začala přecházet po pokoji. Bylo to jen proto, že chvíli před tím myslela na Garetha... Vlastně celou dobu myslela na Garetha,

toužila po něm. Protože Garetha milovala. A jen láska k němu, smíšená s bytostným odporem vůči Sebastianovi umožnila... možná dokonce vyvolala... takovou reakci. Nebo jen snaha vzít mu dech, zastavit ho dřív, než se jí vysměje, že je – jaká ostuda to v jeho očích musela být! – ještě panna.

Ale jak to mohl uhodnout, jak to mohl vědět? Katie zavřela oči a znovu propadla zoufalství.

Věděla, že v jejím věku už lze panenství jen těžko vydávat za ctnost, za znamení sebeúcty a odhodlání nepropadnout radovánkám bez opravdového citu.

To, že se na univerzitě velmi záhy zamilovala do Garetha, jí zabránilo vydat se cestou, pro kterou se rozhodla většina jejích kolegů, tedy najít si partnera na škole a užívat si s ním i přes to, že to možná není věčná láska. Teď se díky tomu stala tak trochu raritou, dospělou ženou, která vlastně ještě ženou nebyla. Jenom ona sama věděla, jak strašně odstrčená se cítila, když se nějaká její příbuzná, zvlášť její sestra, objevila s tím lehce zamlženým omámeným pohledem, ze kterého se snadno dalo vyčíst, že se svým partnerem právě prožila krásnou noc. Ale ještě horší byly chvíle, kdy se ji sestra snažila vyzpovídat.

„Tak na koho myslíš?“ vyzvíдалa, když ji Katie posledně viděla. „Znám ho?“

Katie samozřejmě zavrtěla hlavou a hned se stáhla do ochrany chladné povýšenosti, která Louisu pochopitelně zaskočila a navíc urazila. Ale jak jí proboha měla říct, že v duchu sní o jejím vlastním manželovi?

Katie se zhluboka nadechla. To, co se stalo mezi ní a Sebastianem Cookem, byl přece jen projev přirozené touhy nabídnout někomu svou

lásku, tím si byla jistá. Samozřejmě k tomu došlo v nevhodnou chvíli a s úplně nevhodným mužem, ale i tak ji uklidňovala představa, že existuje přirozené vysvětlení pro celou tu situaci i pro její reakci na jeho dotyky.

Už nikdy by se mu nemohla podívat do očí, kdyby si nebyla jistá, že vzrušení, které před chvílí cítila, s ním nemělo vůbec nic společného. Ale on si to zřejmě ještě pořád myslí, napadlo ji.

Sebastian se dole právě loučil s hostitelkou. Nášť si tu nemusel zůstat moc dlouho, protože Chrissie s Guyem druhý den očekávali návštěvu jejich rodičů a museli ještě vyzvednout Anthonyho u Guyovy sestry.

Pořád neměl tušení, co ho to posedlo, když před chvílí držel Katie Crightonovou v náručí. Tedy věděl docela dobře *co* ho posedlo, ale nedokázal si vysvětlit *proč*. Poznal mnoho otevřenějších žen, dokonce takové, které dávaly zcela jasně najevo, že by se s ním rády vyspaly, a dokázal se k nim otočit zády bez jediného zaváhání. Jak se tedy Katie Crightonové podařilo vyvolat v něm takovou nesnesitelnou touhu?

Touhu, ale i hněv. Jako vědec věděl, že to je ta nejnebezpečnější kombinace vůbec, a jako vědec také samozřejmě věděl, že vzrušení je čistě fyzickou reakcí... Možná. Ale jako muž zároveň věděl, že to, co cítil, když se Katie dotýkal, byla mocná a čirá síla, kterou má jedině sama příroda a které on, jako muž, nedokázal odolat. Jen se zeptejte vědce, který se snaží bojovat proti hurikánu, proti zemětřesení nebo výbuchu sopky.

K čertu s ní, pomyslel si, taková žena je to poslední, o co bych stál, teď nebo kdykoli jindy. Ale přesto na chvíli zavřel oči a představil si ten oka-

mžik, kdy se na něj podívala a v jejím pohledu se strach pomalu mísil se vzrušením. A co jestli ona v tu chvíli v jeho očích viděla, co cítil? Jak moc touží po tom, aby ji mohl svléknout a položit do postele?

Možná byl špatným manželem a špatným otcem, ale Sandra mu jednou zcela otevřeně řekla, že jako milenec byl nepřekonatelný.

Citlivý vědec. Byl to tak trochu protimluv, dvě poloviny jeho já, každá sama o sobě nedokonalá, se o sebe neustále třely a působily zmatek a bolest.

„Katie ještě pořád nevypadá moc dobře,“ řekla Chrissie tiše Guyovi, když vyjeli na hlavní silnici. „Mám pocit, že od té doby, co se Louisa provdala, už nikdy nebyla tak veselá jako dřív. Asi to pro ni je dost těžké, když byly dvojčata...“

„Hmm,“ přikývl Guy. „Je pravda, že na té svatbě nevypadala zrovna nadšeně, ale na druhou stranu z těch dvou byla vždycky ta tišší. Teď se s Louisou uvidí aspoň na tom večírku pro Bena.“

„Co si o ní myslíš ty, Sebe?“ zeptal se po chvíli. „Nebo bychom se raději neměli ptát,“ dodal žertem. „Zdalo se mi, že to mezi vámi zajiskřilo.“

„Připadá mi až příliš idealistická a citlivá,“ řekl Seb bez váhání. „Rozhodně to není můj typ.“

Na předních sedadlech se na sebe Guy a Chrissie po očku podívali. Ta odpověď byla až příliš stručná a úsečná. A pokud se Sebastian a Katie měli brzy stát sousedy, rozhodně to nevěstilo nic dobrého.

PÁTÁ KAPITOLA

Od toho incidentu na večírku ho neviděla, ale když teď vstoupil do její kanceláře, hned si všimla, jak je klidný. Jako by se nic nestalo. Lehce mu pokynula, aby se posadil, a nervózně před něj položila složku dokumentů.

„Tohle by nemělo trvat moc dlouho,“ ujistila ho a posadila se proti němu. „Smlouva je poměrně jednoduchá a až si ji přečtete a podepíšete, bude převedení bytu do vašeho vlastnictví už jen formalitou.“

„Dobře. Zanedlouho se mám účastnit nějaké konference a rád bych se ještě předtím přestěhoval.“

Katie na to nic neřekla. Věděla, že by se sama měla těšit na svůj nový byt, ale pokaždé, když si vzpomněla, kdo bude bydlet hned vedle, všechna radost ji přešla.

Kdyby k tomu, co se stalo na tom večírku, došlo už dřív, byla by si ten byt koupila? Nebo by to stačilo na to, aby změnila názor a našla si něco jiného?

Sebastian přišel v perfektním obleku se sněhově bílou košilí. Kdo mu ji asi žehlí? napadlo Katie. Určitě to nedělá sám. Vzpomínala si, jak si otec, když byla malá, několikrát musel narychlo vyžehlit jednu ze svých nejlepších košilí.

Jednou, když matka onemocněla, jí dokonce musel vyžehlit školní uniformu. Katie si dodnes pamatovala, jak divný pocit to byl, když si ji oblékla. Až po pár dnech matka zjistila, že otec žehličku špatně nastavil.

Sebastian se na ni pozorně díval. Neuniklo mu, že se záměrně chová chladně a odtažitě, ale zároveň cítil i její špatně skrývaný strach.

Co si o něm vlastně myslela? Že je nějaký nadřazený divoch, který se na ni vrhne, jakmile si na něj přestane dávat pozor? Nemělo smysl s ní o tom mluvit. Navíc ani nevěděl, co by jí řekl, když sám neměl rozumné vysvětlení pro to, co se mezi nimi stalo... a co zřejmě ještě nepřestalo, dodal v duchu, když se k němu předklonila a on ucítil vůni jejích vlasů. Jeho vnitřností se sevřely a hlava se mu zamotala.

Katie si všimla, že se od ní docela nápadně od-táhl, a její tváře lehce zrudly. Co od ní vlastně čekal? Že s ním bude flirtovat, že ho bude ještě povzbuzovat, aby po prvním výbuchu vášně v domě jejích rodičů pokračoval? Měla sto chutí říct mu na rovinu, že se v ní mylí, že o něj nestojí, protože miluje někoho jiného.

Záměrně věnovala svou pozornost dokumentům ležícím na stole, aby se s ním náhodou nesetkala pohledem. Až když začal podepisovat kopie smlouvy, odvážíla se na něj podívat. Její pohled hned přitáhl jeho ruce, sice veliké, ale na první pohled velmi hbité a jemné.

Na chvíli zavřela oči, ale vzápětí toho litovala, protože se jí v duchu vybavila představa jeho rukou, dotýkajících se její kůže... její nahé kůže...

Živě si představovala jeho opálené ruce, hladící bledou kůži jejího těla a laskající měkké oblíny

jejích řader. Pocity, které vnímala, byly tak skutečné, že na chvíli přestala sledovat skutečný svět kolem sebe. Ale žádná z těch představ, jeho ruce, jeho tvář, ani jeho rty, nebyla tak konkrétní jako dosud nepoznaný pocit, hlodající v jejím nitru.

Najednou jí její kancelář připadala malá, tak malá jako chodbička v domě rodičů, a ona znovu cítila panický strach a úzkost. Bylo jí horko, točila se jí hlava, roztrásla se jí kolena a chtěla už jen...

Seb dočetl smlouvu, podepsal ji a posunul ji po desce stolu před Katie. S vypětím všech sil se znovu dokázala soustředit na skutečný důvod jeho návštěvy.

Když nic neříkala, vzal si svou aktovku a vstal. Zřejmě nechtěl schůzku zbytečně dlouho prodlužovat a ona už se také nemohla dočkat okamžiku, kdy se za ním zavřou dveře.

Ale proč ho tedy ještě před chvílí pozorovala, jak podepisuje kupní smlouvu, a do očí se jí draly slzy?

Roztřeseně se odsunula od stolu a vstala.

„Ozveme se vám, jakmile stavitelé podepíší smlouvu a převedou byt do vašeho vlastnictví. Pak už si budete moci vyzvednout klíče,“ řekla suše.

„A jak jste na tom vy? Předpokládám, že také chcete ten byt koupit?“ zeptal se Sebastian.

Katie ztuhla. Co se jí tím snažil naznačit? Snad nečekal, že si to rozmyslí jen kvůli němu? Ale zřejmě ani on nestál o to, mít jako jediného souseda právě ji.

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí – poprvé od chvíle, co vstoupil do její kanceláře.

„Je snad nějaký důvod, proč bych neměla?“ zeptala se úsečně.

Zřejmě nevěděl, co by na to řekl. Jen zavrtěl hlavou a vyrazil ke dveřím.

Tam se naposled zastavil, otočil se a řekl: „Spojím se s realitkou, aby mi dali klíč co nejdřív. Potřebuju si přeměřit pokoje kvůli kobercům a záclonám.“

„To si budete muset zařídit se svým agentem,“ řekla Katie nezaopatřet. „Jako právník vám jen mohu říct, že ze zákona nejsou povinni umožnit vám přístup dřív, než bude nemovitost převedena do vašeho vlastnictví.“

„Děkuju,“ odsekl Seb a otevřel dveře. „Vlastně jsem v téhle otázce ani nepotřeboval právního poradce, jen jsem vás jako svou budoucí sousedku chtěl upozornit na skutečnost, že se v bytě zřejmě budou pohybovat bytoví návrháři. Pro případ, že by vás jejich přítomnost zneklidňovala.“

Bytoví návrháři. Chvilí jí trvalo, než tuhle informaci strávila. Sama se chtěla spolehnout na zkušenosti a rady své matky a dalších žen z rodiny, ale on si najme hned celou hordu návrhářů.

A kromě toho měla sto chutí mu říct, že jestli jí něčí přítomnost v tom bytě bude zneklidňovat, tak jedině jeho.

Když odešel, otevřela si okno a zhluboka se nadechla. Ale ještě druhý den ráno v místnosti cítila jeho jemnou vůni.

„Ale tati, *prosím!* Moc ráda bych tam šla...“

Seb se musel smát, když viděl, jak nadšeně jeho dcera reaguje na něco, čemu by se sám raději obloukem vyhnul.

„Bude to určitě krásný den,“ dodala Chrissie jemně, aby ho přesvědčila.

„Mmm... a když uvážíme tvoje postavení u Aa-

rlston-Becker, asi se očekává, že se tam objevíš,“ dodal Guy.

Samozřejmě mluvili o dětském dni, který sponzoroval Aarlston-Becker jako dárek dětem a rodičům žijícím v domově Ruth Crightonové a na který byli srdečně zváni i zaměstnanci s rodinami.

„Už ses seznámil s lordem Astleghem?“ zeptal se Guy, a když Seb zavrtěl hlavou, Chrissie se toho hned chytla.

„Bude se ti líbit. Je kouzelný. A je to opravdový džentlmen ze staré školy.“

„Mmm... vzpomínám si, že když jsem byl malý, kradli jsme z jeho sadu jablka. Jeho zahradník rozhodně žádný džentlmen nebyl, když nás přistihl, sliboval nám ty nejstrašlivější tresty, jestli nás tam ještě někdy uvidí,“ vzpomínal Seb provinile.

„Tys kradl jablka? Tati... tomu nemůžu uvěřit!“ zasmála se Charlotta.

„Oh, když byl mladý, byl k nezastavení,“ řekl Guy s vážnou tváří. „Zeptej se mé sestry Laury.“

„Ani náhodou,“ zarazil ji Seb.

„Ale na ten dětský den půjdeme, víd?“ zeptala se Charlotte rychle. „Určitě se ti tam bude líbit.“

Když viděl její rozzářené oči, bylo mu jasné, že nemá na výběr.

Ačkoli to na sobě nechtěl nechat příliš znát, měl strašnou radost, když mu Charlotte zavolala a zeptala se ho, jestli u něj může strávit víkend.

Proto také v práci skončil o něco dřív a přijal návrh Chrissie, aby se všichni sešli na večeři v restauraci, která patřila Guyově sestře Frances.

Charlotte se rychle seznámila se všemi jeho nejbližšími příbuznými a oni si ji na první pohled zamílovali. Sebastian si byl jistý, že on v jejím věku o společnost tolika dospělých nestál.

„Takže je to rozhodnuto. V kolik vyrazíme?“ nedala se Charlotte.

„No, doporučoval bych vyrazit co nejdříve,“ řekl Guy, ale pak se zarazil a otočil se na Seba. „Něříkal jsi, že zítra ráno máš s někým schůzku v tom novém bytě?“

„Měla přijít ta návrhářka, kterou jste mi doporučili,“ řekl Seb. „Ta konference se rychle blíží, takže...“

„Oh, no ano, jistě. No, Jamie je opravdová profesionálka, takže stačí jasně říct, co chceš, a pak můžeš všechno bez obav nechat na ní.“

„A Katie Crighthonová už se do toho druhého bytu nastěhovala?“ zeptala se Charlotte zaujatě. „Byla moc milá. Ráda bych...“

„Bude se stěhovat příští týden,“ řekla Chrissie. „Nedávno si stěžovala, že ji Maddy celý den tahala po nákupech, aby si vybrala všechno, co by v novém bytě mohla potřebovat. Říkala, že jen díky Maddy objevila nejkrásnější látku na záclony, jakou si dokázala představit, a to ještě za velmi dobrou cenu.“

V tu chvíli se k jejich stolu přitočila Frances, krátce si s nimi popovídala a doporučila jim, co se zrovna dnes jejich kuchaři povedlo.

Chrissie mezitím zapomněla, o čem mluvila, za což byl Sebastian neskonale vděčný. Od toho dne, co podepisoval kupní smlouvu, Katie neviděl ani jednou a už ji trochu podezíral, že se mu záměrně vyhýbá.

Říkal si, že to tak je lepší, že rozhodně nestojí o to komplikovat si svůj klidný život zrovna teď nějakým nepodařeným vztahem.

Zítra ji ovšem docela určitě uvidí. Podle toho, co zaslechl v práci, nastoupí na dětský den Crigh-

thonova rodina v plné síle. Dokonce i samotná Ruth na tu slávu přiletí z Ameriky.

„No tak kde jste všichni? Už musíme jet!“

Katie rychle dopila svůj ranní šálek kávy. Začínala mít pocit, že v domě rodičů se každoroční dětský den stal už takřka institucí. Za poslední půl hodiny sem přibuzní přicházeli jeden za druhým.

Nahoře ve Queensmeadu na tom Maddy nebyla o nic líp, a přitom tou dobou už ve městě zvláštní autobusy svázeli lidi na Fitzburghovo náměstí.

Jednou ze změn, které Ruth a Maddy v domově zavedly, byly *rodinné místnosti*, vyhrazené styku rodičů, kteří v domově nebydleli, se svými dětmi. Snažily se tím povzbudit muže, nebo spíš chlapce, kteří se z různých důvodů nedokázali o své děti postarat, aby se s nimi aspoň občas stýkali a stali se tak součástí jejich života.

Další novinkou, zavedenou teprve nedávno, byly kurzy péče o dítě, a Maddy jednala s několika středními školami ve městě, které měly zájem o zavedení projektové výuky. Šlo o to, dát mladým chlapcům a dívkám počítačem ovládané panenky, které by dokázaly napodobit všechny projevy a potřeby skutečného dítěte, aby si uvědomili, jak náročné je starat se o něj.

„Nechceme je strašit, nikdo jim nebude vtoukat do hlavy, že se nesmějí milovat, dokud se nevezmou,“ smála se Maddy, když o tom Katii vyprávěla. „Jen jim chceme ukázat, jak by neplánované těhotenství změnilo jejich život.“

„Jsem tak ráda, že Louisa a Gareth přijeli,“ vzdychla si její matka, když sklízela nádobí od snídaně do myčky. „Nikdy bych nevěřila, jak rychle malý Nick vyrostl.“

Nick byl Louisin syn a Katie se musela usmát, když slyšela, jak je Jenny ze svého vnoučka nadšená.

„Panebože, to už je tolik hodin!“ vyděsila se Jenny. „Katie, nemohla bys vyběhnout nahoru a říct Louise, že za deset minut musíme vyrazit?“

Když Sebastian a Charlotte dorazili na Fitzburghovo náměstí, dětský den už byl v plném proudu. Cestou se jen na chvíli zastavili v jeho novém bytě a nechali tam bytovou návrhářku. Ukázalo se, že Guy měl pravdu.

„Chceš něco pohodlného, něco z čeho vyjadřuje rodinná pohoda,“ vysvětlila Charlotte Sebastianovi, když se ho Jamie zeptala na jeho představu. „Hlavně nic přetechlizovaného a moderního.“

„Chtěl bych zařízení, které by respektovalo stáří a styl budovy,“ řekl Sebastian klidně. „O pracovní se zatím nestarejte, chtěl bych si nechat udělat psací stůl na míru... Ale do hlavní ložnice budu potřebovat pořádnou postel... velkou a pohodlnou.“

„Na co ti bude?“ podivila se Charlotte. „Budeš tam snad pořádat nějaké orgie?“

„Věř nebo ne, budu tam spát,“ řekl suše.

Druhou ložnici si Charlotte měla zařídit podle svého a jak se dalo předpokládat, měla víc nápadů než Sebastian k celému zbytku bytu. Deset minut nepřetržitě popisovala návrhářce svou představu a pak, když už se musela nadechnout, se podívala na Sebastiana, jestli s ní souhlasí.

„Mně to je jedno, jen pokud si nenecháš celý pokoj zařídit v růžové,“ zasmál se.

Charlotte se na něj zamračila.

„Z toho už jsem vyrostla hodně dávno, tati.“

Ted, když zaparkovali a vyrazili mezi lidi na ná-

městí, si Sebastian říkal, že by to přece nemusel být tak špatný den. Počasí jim rozhodně přálo.

„Podívej, tati, támhleto bude určitě sestra Katie. A její manžel,“ ukázala Charlotte do hloučku lidí. Seb si nejprve všiml jen vysokého muže, ale hned vedle něj stála žena, která – protože věděl, že to není Katie sama – musela docela určitě být její sestra.

Ta podoba byla zcela zřejmá, ale musely tu být určité rozdíly, protože Sebastiana ani na okamžik nezmátla. „To by mě zajímalo, kde je Katie,“ pokračovala Charlotte. „Možná bychom se její sestry mohli zeptat, kdy přijede.“

Sebastian překvapeně nakrčil obočí. „To asi nebude dobrý nápad. Nejspíš má spoustu práce s organizací,“ namítl váhavě.

O deset minut později, když procházeli kolem improvizovaných jeslí pro nejmenší děti, si uvědomil, že měl pravdu.

Katie seděla uprostřed velkého kroužku dětí a předčítala jim pohádku. Nevšimla si jich, dokud na ni Charlotte nezamávala.

Její hlas trochu zakolísal a v obličeji zbledla, ale pokračovala ve čtení, jako by se nic nestalo. Sebastian naznačil Charlotte, že by měli jít dál a nevyrušovat ji.

„Ne, už je skoro u konce,“ odbyla ho šeptem. „Ale nemusíš tu čekat. Jestli chceš, běž se podívat kolem a za půl hodiny se sejdeme u stánku s čajem,“ navrhla.

Pokrčil rameny a odešel. O kousek dál zahlédl Saula s rodinou a připojil se k němu.

Katie po chvíli skutečně dočetla. „Charlotte,“ přivítala ji s úsměvem, když se k ní protlačila zástupem odcházejících dětí.

„Před chvílí jsem viděla vaši sestru,“ řekla Charlotte vesele. „Stála u skákacího hradu se svým mužem a vevnitř měli moc krásného chlapečka.“

„Jejich syn, Nick,“ přikývla Katie.

„Chtěla jsem vám jen říct, že moc obdivuju, co tady děláte,“ začala Charlotte. „Máma mi vždycky říkala, jaké jsem měla štěstí, že se o mě táta aspoň po finanční stránce postaral. Když zjistili, že jejich manželství není to pravé, snažili se společně, abych tím netrpěla já. A pak máma poznala George a zamilovala se do něj.“ Provinile se na Katie usmála.

„Táta má sklony sypat si při každé příležitosti popel na hlavu za to, že se mnou nestrávil každou minutu, když jsem byla malá, ale abych řekla pravdu, George byl jako otec tak skvělý, že mě po léta ani nenapadlo, že by nebyl mým pravým otcem. A pak, když jsem se to dozvěděla... samozřejmě jsem chtěla vědět, kdo můj pravý otec vlastně je, ale máma mi vysvětlila, že mi nechtěla motat hlavu, dokud jsem byla malá. Asi měla pravdu, nevím, jak bych se tenkrát byla smířila s tím, že mám dva tatínky.“

Nakonec to vlastně byl George, kdo mě podpořil v tom, abych se s otcem setkala. Nevěděla jsem, proč se po tolika letech ozval, ale pak mi vysvětlil, jak moc litoval rozvodu i toho, že nemohl být se mnou, když jsem byla malá. Říkal, že se se mnou chtěl spojit už dřív, ale zdálo se mu, že nemá právo zasahovat do naší rodiny.

Oba dva, táta i máma, dnes říkají, že jejich svatba byla chyba... že si jako mladí popletli vášeň a lásku. Zamilovala jste se někdy?“ zeptala se Katie mimochodem.

Katie byla tou otázkou tak překvapená, že by

ani nemohla říct, jestli se jí taková důvěrnost do-tkla. Nevěděla, jak odpovědět, ale naštěstí Charlotte ani žádnou odpověď nečekala.

„Doufám, že si táta někoho najde... Myslím, že právě proto se po rozvodu tak ponořil do práce, prostě pro něj bylo těžké si přiznat, že se s matkou vlastně nemilovali,“ řekla hloubavě. „Taky by mě mrzelo, kdybych byla v jeho věku a cítila, že jsem za celý život nepoznala opravdovou lásku.“

Charlotte se na chvíli odmlčela, pak se zasmála a dodala: „Pokaždé, když jdu s nějakým klukem na rande, se táta bojí, že mě chce jen svést, ale na něco takového se ještě necítím. Táta v sobě asi má něco z té legendární přitažlivosti mužů z Cookova klanu. Nerad o tom mluví, ale myslím, že se s matkou oženil tak mladý, protože se bál, jak by to skončilo, kdyby ji svedl a nevzal si ji. Tenkrát to asi bylo docela moudré rozhodnutí, ale dnes už jsou věci jinak, ne? Aspoň už se za předmanželský sex nehrozí peklem.“

Já kdybych si chtěla s nějakým chlapcem začít něco vážného, tak spíš proto, že bych si byla úplně jistá, že ho miluju. A tou dobou už bych chtěla mít v těch sexuálních věcech jasno. Podle toho, co jsem slyšela, je ztráta panenství významná spíš jako psychický přelom.“

Katie se cítila ztracená v bludišti myšlenek, které v ní Charlotte vyvolávala svým bezelstným monologem. Zdálo se jí, že Charlotte čeká na její reakci, že ji nepochybně považuje v těchhle věcech za zkušenější. Nebyl mezi nimi moc velký věkový rozdíl, ale Katie věděla, že v Charlottiných očích stojí celkem jasně na opačné straně té propastné zkušenosti, o které mluvila. Když jen věděla, jak to je doopravdy. Podle toho, co Charlotte řekla, se

Katie zdálo, že má k sexu mnohem dospělejší přístup než ona sama. Ale na druhou stranu její názory nikdy nepoznamenala láska k muži, kterého nemohla mít.

To, co říkala o svém otci, bylo pro Katie také velmi poučné, ačkoli po tom, jak se choval k ní, bylo obtížné vidět v něm muže přísných morálních zásad, které ho prý donutily ke svatbě s ženou, kterou nemiloval, jen aby mu na krátký čas zabránily utéct od své odpovědnosti.

„Tak jsem tady, chceš vystřídat?“

Katie vzhledla a usmála se na Tullah, Saulovu manželku.

„Výborně, jestli tu končíte, můžete mi pomoci najít tátu,“ rozhodla za ni Charlotte.

Hledat Sebastiana? Jeho společnost bylo to poslední, o co by stála, a zrovna dnes, uprostřed davu lidí, se kterými si mohla povídat, měla hledat právě jeho? Chtěla něco namítnout, ale na Charlotte bylo vidět, že ne jako odpověď neuzná. A tak se s ní poslušně propletala davem ke stánku s čajem, u kterého se měli sejít.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Podívej, koho vedu,“ zasmála se Charlotte, když si protlačila cestu davem a za sebou přivlekla Katie.

„Předpokládám, že po tom čtení budete mít žízeň,“ řekla vesele, zatímco druhou rukou se chytla otce. Teď tvořili nerozlučnou trojici.

„Tati,“ začala, ale Katie, která věděla, co asi přijde, si byla jistá, že Sebastian o její společnost stojí asi tolik jako ona o tu jeho, a tak ji rychle zastavila. „To je dobré, Charlotte. Nemám žízeň. Ale matka připravila rodinný piknik a asi na mě už čekají.“

Podívala se na něj, ale on se kupodivu tvářil, jako by ho představa jejího rychlého odchodu spíš rmoutila. Když už se chtěla s Charlotte rozloučit, najednou kolem ní proběhl nějaký malý chlapec se špičatým dřívkem, na jehož konci musel být původně připevněný balonek, protože z něj ještě visely cary barevné gumy. Na to ale Katie nemyslela, když se za ním otočila a zachytila ho ve chvíli, kdy začal padat na zem. Věděla, že by to špičaté dřívko mohlo skončit v něčím oku.

Zvedla ho ze země a chlapeček nesouhlasně zakřičel, ale Katie s ním vesele zatřásla a zeptala se ho, jak se jmenuje. Zamračená tvářička se rychle rozzářila širokým úsměvem.

„Sem Joey,“ řekl a zašklebil se na ni ďábelským úsměvem, který se tak podobal Sebastianovu, že jí při tom pohledu poskočilo srdce.

„Joey... tady jsi...“

Katie se otočila a uviděla černovlasou ženu, která pospíchala za nimi. Joey k ní hned natáhl ručičky a začal sebou zmítat. „Mami,“ zavolal na ni.

„Málem upadl,“ řekla Katie na vysvětlenou a předala ho matce.

„Ano, já vím... viděla jsem to,“ odvětila ta žena. Objala svého malého chlapce v náručí a pozorně se podívala na Katie. Měla tak uhrančivý pohled, že od ní Katie nemohla odtrhnout oči.

„Tady,“ dodala ta žena významně a dotkla se prstem svého čela. „V duchu jsem věděla, že je v nebezpečí, a pak jsem viděla, že jste ho chytla.“ Když viděla Katiin nechápavý výraz, potěšeně se usmála.

„Jestli mi nevěříte, zeptejte se jeho,“ řekla a pohodila hlavou směrem k Sebastianovi. „On je jedním z nás a ví, že někteří z nás mají dar vnitřního vidění...“

Katie o tom už slyšela svoje. To, že ženy z Coovkova klanu mají určité věštecké schopnosti, bylo ve městě všeobecně známo a existovala pro to celá řada důvěryhodných důkazů. Ale tentokrát to poprvé viděla na vlastní oči.

„Nepochybovala jsem o tom,“ ujistila ženu a lehce pohladila jejího synka po hlavě. Měl černé vlasy, stejně jako jeho matka... stejně jako Seb. Jemné černé vlasy. Vypadal jako jeho vlastní syn. Sebastianův by jistě také měl ty hebké černé vlasy, ten ďábelský úsměv... Snad to bylo nějaké kouzlo té cikánky, protože si na chvíli dokázala představit Sebastianova syna tak jasně, jako by

skutečně existoval. Ale vzápětí se zase vrátil její zdravý rozum a rozhodl za ni, že to je jen její přebujelá představivost.

Ale když se cikánka se svým synkem už měla k odchodu, najednou se Katie dotkla a lehce kývla hlavou směrem k Charlotte.

„Ona není vaše společné dítě, ale nebojte se. Taky brzy přijde.“

Pustila ji a otočila se k Sebastianovi, který je celou dobu mlčky pozoroval.

„Vím, že mi nevěříš, ale je to tak,“ řekla pevně. „Dejte mi ruku,“ řekla Katii a sama ji vzala za ruku dřív, než stačila ucuknout.

Nejdřív se jí zdálo, že je směšné věřit tomu, že se v té ženě skrývá nějaká mystická síla stará jako život sám, ale přesto se od té představy nedokázala odpoutat. Cikánka přelétla pohledem její dlaň a rozhodně prohlásila: „Je to tu úplně jasné. Jste jeden druhému souzeni, ačkoli tomu ani jeden z vás nechce uvěřit. Ale ještě než tomu uvěříte, ty,“ otočila se k Sebastianovi a oslovila ho tak přísně, jako by mu něco vytykala, „ty musíš zavřít dveře za minulostí a sám sobě dopřát budoucnost. Není potřeba se vracet do minulosti, ani na to není čas. A ty,“ řekla Katii o něco jemněji, ale přece to znělo skoro jako rozkaz, „ty musíš přestat toužit po tom, o čem víš, že ti to nikdy nemůže patřit...“

Ještě chvíli tak zůstali mlčky stát, jako by kolem nich všechno ztichlo a pro oči lidí kolem se stali neviditelnými. Jako první se vzpamatovala Charlotte. Rychle natáhla svou dlaň k cikánce. „A co já?“ zeptala se. „Co vidíte v mém životě?“

„Vidím, že tě čeká ještě dlouhé putování po cestě poznání, než budeš moci započít své životní dílo. A také vidím...“ velmi jemně zavřela Charlottiny

prsty v pěst a usmála se na ni, „vidím, že jsi jednou z těch, které pro svět vykonají mnoho dobrého.“

A pak její ruku pustila a rychle se ztratila v davu lidí, který je obklopoval, ačkoli ho doposud vůbec nevnímali. Zůstali tiše stát na místě a přemýšleli o tom, co jim předpověděla.

„No,“ začala Charlotte, „to bylo... zvláštní... Všimli jste si jejích očí? Zdálo se mi, jako by mě hypnotizovala.“

„Možná to taky udělala, nebo se o to aspoň pokoušela,“ řekl Sebastian krátce a rychle dodal: „Samozřejmě to všechno je jen pouťová atrakce.“

„Už opravdu musím jít,“ řekla Katie oběma. Ale nedokázala se Sebastianovi podívat do tváře, po tom, co jim cikánka předpověděla. Asi měl pravdu, všechno to byly jen nějaké kejkle, ta žena se je pokusila hypnózou přesvědčit o svých schopnostech a pak jim napovídala něco nekonkrétního, co si určitě na místě vymyslela. Asi se jí zdálo, že jsou se Sebastianem do sebe zamilovaní, ale bylo jí jasné, že Katie je moc mladá na to, aby Charlotte mohla být její dcerou. A pak by jistě bylo přirozené, že by s ním chtěla mít vlastní dítě. Bylo směšné nechat se tak unést představou Sebastianova černovlasého synka. To, že mu chlapec té cikánky byl tak podobný, byla čirá náhoda.

„Zřejmě si myslela, že spolu něco máte,“ podotkla Charlotte a usmála se.

„Asi ne...“

„To těžko...“

Překvapeně se podívala nejprve na svého otce, pak na Katii. Bylo to zřejmé, ale oba dva se to snažili popřít.

„Ale slyšeli jste přece, co říkala, ne?“ řekla škádlivě. „Je to nevyhnutelné... osud...“

„Řekl bych, že se to dá mnohem snáz vysvětlit jako velmi bujná představivost než jako nějaká nadpřirozená síla,“ namítl Seb pevně.

„Katie! Tady jsi. Všichni už na tebe čekají s obědem.“

Když se Louisa – samozřejmě s Garethem a s jeho synem v náručí – takhle nečekaně objevila jen chvíli poté, co cikánka zmizela, měla Katie sto chutí říct Sebastianovi, že nějaká nadpřirozená síla přece jen existovat musí. Je to zákeřná a zlá moc, která se baví jen tím, že do jejího klidného života vnáší zmatek.

V Crightonově rodině bylo už dlouho zvykem, že se všichni příbuzní vítali objetím a polibkem, ale když Gareth začal chodit s Louisou a poprvé Katii přátelsky objal, úplně z toho ztuhla strachy. Gareth s ní vždycky jednal trochu s odstupem a Katie mu za to byla vděčná. Ale zrovna teď, když ji sledoval Sebastianův dychtivý a Charlottin zvědavý pohled, si skoro přála, aby ji přátelsky objal.

Samozřejmě bylo nutné všechny navzájem představit, a zatímco Charlotte se hned začala zabývat o malého Nicka, Gareth a Sebastian prohodili pár přátelských poznámek a jeden druhého klidně odhadovali.

„To byste nevěřila, co se právě stalo,“ začala Charlotte nadšeně vyprávět Louise. Katie pocítila svíravý pocit v břiše. Kdyby její sestra slyšela, co jí cikánka řekla, jistě by si rychle domyslela... Ale její sestra – místo toho, aby si z nich hned začala utahovat kvůli té věštbě – jen s úsměvem přikyvovala a pak Katii připomněla, že na ně rodiče čekají s obědem.

„Mmm... oběd, to zní skvěle, tati,“ začala Charlotte. „Nevím, jak ty, ale já umírám hladu.“

Louisa si všimla, jak se Sebastian nejistě rozhlíží po stáncích rychlého občerstvení, a rychle navrhl: „Co kdybyste se k nám vy dva přidali? Jak znám matku, jídla bude víc než dost.“

„Oh, to ne...“

„Děkujeme, ale ne...“

Katie a Sebastian znovu začali skoro zároveň. Když to Louisa viděla, lehce pozdvihla obočí a zcela jistě si všimla toho, jak Katii rudnou tváře.

Ale než stačili se Sebastianem vysvětlit, proč není vhodné, aby šli na oběd společně, připlekli se k nim Guy a Chrissie.

„Právě jsem chtěla Sebastiana a Charlotte pozvat na oběd k nám,“ vysvětlila Louisa bývalému společníkovi své matky.

„Opravdu? To je skvělé, protože já s Jenny před chvílkou mluvil a už jsem to pozvání přijal i za ně.“

Katie by v tu chvíli nejraději sama někam utekla, ale věděla, že i tuhle komplikaci bude muset nějak přežít. Chtěla se aspoň začít bavit se sestrou, ale Guy se k ní hned přitočil a podával jí klíčky od matčina auta. „Mohla bys prosím skočit pro přibory? Tvá matka pro ně poslala nás, ale Anthony potřebuje přebalit a naše auto je na druhém konci parkoviště.“

Katie byla tak ráda, že se aspoň na chvíli může vzdálit z přítomnosti Sebastiana Cooka, že jen kývla hlavou a vyrazila směrem k parkovišti.

„Máme piknik tam co vždycky,“ zavolala za ní Louisa. Pak se připojila k Charlotte, která dychtivě poslouchala její historky o malém Nickovi.

Katie ušla jen pár desítek kroků, když za sebou zaslechla, jak ji někdo volá. Byl to Seb.

Otočila se a ostražitě ho pozorovala, než doběhl k ní.

„Chtěl jsem s vámi jen chvílku mluvit o samotě, než se připojíme k vaší rodině,“ řekl stručně. „Všechny ty žvasty, které nám navykládala ta cikánka, můžete zas klidně pustit z hlavy.“ Bylo zbytečné jí to připomínat, protože sama se takhle rozhodla už před chvílí. „Nic z toho, co o mně říkáš, není pravda,“ dodal udýchaně.

Najednou cítila, jak jí krev začíná vřít v žilách.

„No se mnou to rozhodně taky nemělo nic společného,“ ohradila se prudce. „Už jen ta myšlenka mi připadala směšná. Pro začátek bychom museli...“

Zarazila se a cítila, jak se jí do tváří vlévá krev. Až příliš živě si představila, co by museli udělat, aby se ta věštba splnila.

„Museli bychom co?“ zeptal se Seb, „museli bychom se spolu vyspat? To jste chtěla říct?“

Katie se tvářila, jako by jeho otázku ani neslyšela. „Ne, vlastně ne. Chtěla jsem říct, že bychom... že by náš vztah musel být úplně jiný, než je.“

„Jak jsem řekl, museli bychom se spolu vyspat,“ pokračoval Seb stroze. „A nenapadá mě jediný způsob, jak by k tomu mohlo dojít.“

Katie si nemohla pomoci, cítila se takovým rázným odmítnutím dotčena. Bylo to tím horší, že ji odmítl ještě dřív, než byf jen náznakem dala najevo, že by o něco takového stála.

„Máte pravdu,“ řekla rychle a rázně. „Taky mám pocit, že je to zcela vyloučené. Chtěla bych muže... muže, který by mě přitahoval,“ naprázdno polkla, protože cítila, že se trochu zapletla do toho, co chtěla říct. „Takový muž je... musel by být...“

„Jaký by musel být?“ zeptal se Sebastian, jako by přešel do protiútku.

Katie byla tak zmatená, že neměla ani pomyšlení na to, aby se chovala opatrně, nebo dokonce taktně.

„Rozhodně by vypadal úplně jinak než vy,“ řekla příkře. „Musel by být milý, jemný... citlivý...“ Její hlas ji zradil a rozostřený pohled, upřený do dálky, jako by právě teď takového muže hledal. „Moudrý a... a musel by mít pochopení, aby nikdy, nikdy...“ zarazila se, protože si uvědomila, že se před ním nemusí zpovídat ze svých tužeb. „Rozhodně by ani v nejmenším nepřipomínal vás.“

„Ne, to asi ne,“ připustil Seb. „Ani mě, ani žádného jiného muže, který kdy žil. To, co jste řekla, zní spíš jako popis asexuálního ženského ideálu, ale takové jsou snad jen figuríny ve výkladech. Skuteční muži jsou jiní,“ poznamenal jedovatě. „Ten váš ideál se skutečnému muži nepodobá o nic víc než...“

„To říkáte jen proto, že sám takový být neumíte,“ namítla Katie pohrdavě. „Jsou takoví muži... muži, kteří...“

„Kteří co?“ vyštěkl Sebastian. Protože cítila, že ztrácí pevnou půdu pod nohama, vyrazila k parkovišti, kde stálo matčino auto, ale on ji rychle dostihl.

Když si ho nevšímala, popadl ji za ruku a trhnutím ji otočil čelem k sobě.

„Nechte mě být,“ vykřikla.

„Doufám, že mi nejprve zodpovíte mou otázku,“ řekl chmurně. „Jací jsou muži? Řekněte mi, co přesně na tom mytickém obraze ideálního muže vás tak přitahuje – protože to docela určitě nemá nic společného s jeho sexualitou.“

„Sebastiane!“ vykřikla pohoršeně. „Na vztahu

mezi dvěma lidmi... na lásce... je přece mnohem víc než...“

„To jistě ano, ale mně se zdá, že podle vás většina mužů – a žen také – netouží po ničem jiném než vychutnat si a probouzet partnerovy sexuální choutky. Asi to víte z vlastní zkušenosti,“ dodal příkře, když na to Katie nic neřekla. Když se jí podíval do očí, jeho výraz se trochu změnil.

„Poznala jste to, Katie, víte?“ zeptal se jemně.

„Co jsem poznala a co ne, do toho vám nic není,“ bránila se Katie.

„Asi ne,“ přikývl. Ale místo aby ji pustil a šel si po svých, ještě pevněji ji k sobě přitiskl. „Nebo snad ta věštkyně věděla víc, než víme my dva... zkusíme na to přijít?“

„Ne...“ začala Katie, ale už bylo pozdě. Ve stínu stromů na okraji parkoviště ji nenápadně přivinul k sobě a jeho ústa se nemilosrdně přiblížila k její tváři.

Byl to polibek plný hněvu a touhy po pomstě, a Katie nebyla zas tak nezkušená, aby si toho nevšimla.

Odmítal uvěřit věštbě té cikánky a teď měl vztek na ni. A tímhle ji chtěl jistě jen potrestat.

„Ne...“ vzdychla tiše a pokusila se od něj odtáhnout. Její zuby přitom náhodou stiskly jeho ret.

„Co to sakra...“

Strnula strachy, když zaslechla jeho tichou kletbu. A vzápětí v ústech ucítila sladkou chuť jeho krve. Zděsila se toho, co udělala, i když to byl on, kdo to všechno vyprovokoval.

„...a toužíte tedy po něžném, poddajném milenci,“ řekl chladně. „Vy lžete, Katie. Toužíte po muži stejně vášnivém, jako jste sama. Po muži, který...“

„Rozhodně vím, že netoužím po vás,“ odsekla divoce.

„Ani já po vás,“ ujistil ji. Jeho výraz se změnil a jeho oči jí teď nedovolily uhnout pohledem. „Ale chci tohle...“

Katie se chtěla bránit, ale když ucítila dotyk jeho rtů, její vlastní tělo jí odmítlo poslušnost. Ten druhý polibek byl tak vášnivý, že se celá rozchevřela.

Stáli ve stínu stromů, ale ona na tváři cítila pa-prsky slunce. Zdaleka ovšem nehřálo tolik, jako jeho rty na její tváři.

Chtěla se od něj odtrhnout. Věděla, že to je to jediné, co může dělat. Ale proč se pak její ruce zapletly do jeho objetí, proč se tak tiskla proti jeho tělu, proč se její rty dobrovolně rozestoupily... proč?

„Vidíš, říkal jsem ti, že jsi vášnivá,“ zašeptal hlubokým hlasem. „Jestli jsi někdy toužila po jemném a citlivém milenci, tak jenom proto, abys ho mohla ovládnout a zničit jako kudlanka nábožná.“

„Oh...“

Když slyšela jeho krutý soud, odtrhla se od něj a podívala se mu do očí.

„To ty jsi přece... já jsem nic...“ snažila se namítnout, ale jeho pohled nesnesla.

„Já jsem nic...“

Chtěla ho tam nechat a jít si po svých, ale Sebastian ji zadržel, sevřel její tvář v dlaních a zdvihl ji tak, aby ji donutil podívat se na něj.

„A co je tedy tohle?“ zeptal se tiše, vzal ji za ruku a přitiskl její ukazováček na svůj oteklý ret.

Tiše protestovala a nakonec se jí podařilo vyprostit svou ruku z jeho sevření. Zamotala se jí

hlava a kdesi v sobě pocítila skrytou, ale zákeřnou bolest, která ji trápila.

Ale než stačila cokoli říct, zaslechla za sebou káravý hlas strýčka Guey.

„Tak tady jste, vy dva. Jenny už se bála, že jste se někde ztratili.“

Později Katie sama sebe přesvědčila, že během oběda řekla a udělala všechno, co se od ní očekávalo. Rozhodně se nikdo netvářil, jako by její chování bylo nevhodné nebo podezřelé.

Ale ona sama během rodinného pikniku nedokázala myslet na nic jiného než na přítomnost Sebastiana Cooka. Ostatní si povídali, vedli takové ty bezvýznamné společenské řeči, ale ona měla co dělat, aby spolkla aspoň pár soust matčiny výborné pomazánky.

S hořkostí si uvědomila, že on sám žádné problémy nemá. Vesele se bavil s jejími příbuznými, a pokud šlo o Charlotte... připadala si zřejmě jako v sedmém nebi. Právě Jenny vyprávěla, jak se jí líbí na škole.

„Na internátu je to prostě skvělé,“ říkala vesele. „Našla jsem si tam spoustu nových přátel.“

„Ale odejít na internátní školu muselo být docela těžké rozhodnutí,“ řekla Jenny a otočila se na Sebastiana.

„To ano,“ přikývl. „Probírali jsme to s Charlotte všichni, Sandra, George a já. Chápu, že si v šestnácti letech připadá jako dospělá, a taky všichni uznáváme, že o svém životě může rozhodovat sama, ale v tomhle světě je bohužel jen málo míst, kde by pro osamělou mladou dívku bylo bezpečno. Právě proto jsme se nakonec všichni shodli na téhle škole, protože dívkám do-

přává maximální svobodu, ale zároveň se stará o jejich bezpečí.“

„Jo, můžeme večer chodit do města, dokonce i do klubů, ale musí nás na to být nejméně osm a musíme se vrátit společně. Stačí zavolat a ze školy pro nás přijede mikrobús. Musela jsem sice mámu s tátou i George chvilu přesvědčovat, ale když se dozvěděli, že v mých předmětech je to nejlepší škola široko daleko, nakonec souhlasili. Až se budu hlásit na Manchesterskou univerzitu, rozhodně budu mít větší šance.“

Katie chápala, že se její matka o Charlottino studium tak živě zajímá, vždyť Katiin mladší bratr byl skoro stejně starý. Ale na druhou stranu ji trápila matčina vstřícnost vůči Sebastianovi.

Od skupinky se postupně oddělovali lidé a Katie si najednou uvědomila, že sedí vlastně vedle něj. O kousek dál na druhou stranu od ní seděl bohužel Gareth – a Katie nemínila změnit své předsevzetí, že si od svého švagra bude udržovat co největší odstup.

Jediné štěstí bylo, že Louisa zatím nikomu nevyprávěla o tom, co jim předpověděla ta cikánka. A Katie doufala, že na to sama co nejdříve zapomene.

Později odpoledne se ovšem ukázalo, že její naděje byly liché.

Louisa si chtěla prohlédnout nový byt, do kterého se Katie co nevidět měla nastěhovat, a tak se tam společně jely podívat. Gareth zůstal doma a dostal za úkol postarat se o malého Nicka.

„Je to tu krásné,“ vzdychla si Louisa po krátké prohlídce. „Kdy se budeš stěhovat?“

„Doufám, že do konce týdne už tu budu bydlet.

Tou dobou už by tu měly být koberce a snad budou hotové i záclony.“

„Mmm... pro mladou svobodnou ženu je to opravdu luxusní byt,“ řekla Louisa. „Ale na druhou stranu,“ zamrkala na Katie, „po tom, co ti předpověděla ta cikánka...“

„Se Sebastianem jsem...“ začala Katie rychle, ale hned jí došel dech. „Jsem jenom...“

Než stačila vymyslet jediný důkaz toho, že o Sebastiana vůbec nestojí, její sestra jí lehce položila ruku na rameno.

„Můžeme si promluvit? Upřímně?“

Katie poskočilo srdce. Těhle věty se bála už od chvíle, kdy se Gareth s Louisou zasnoubili.

„Samozřejmě...“ zašeptala a byla si jistá, že je na jejím hlase poznat, jaké úsilí ji to stálo. „O čem chceš mluvit?“

„No tak, Katie, nezapomínej, že jsem tvá sestra... vzpomeň si, jak to bylo dřív... my dvě... Podívej, já vím, že...“

Katie strnula strachy. Co ví? Že miluje jejího manžela?

Ale Louisa jen zavrtěla hlavou a tiše pokračovala: „Byly jsme si přece tak blízké. Vždycky jsme spolu mluvily o všem, nikdy jsme před sebou neměly žádné tajnosti... ale od té doby, co jsme se s Garethem vzali... Jsme přece dvojčata... pořád tě potřebuju... vždycky tě budu potřebovat a nesnáším ten pocit, že mezi námi vyrostla nějaká skleněná zeď. Jestli jsem ti nějak ublížila...“

„Ne, ne, jistěže ne,“ začala Katie rychle, protože najednou dostala strach, že se jí Louisa dál bude vyptávat a nakonec odhalí pravdu. Nebyla to její vina, že se navzájem odcizily. Nemohla za to, že se Katie zamilovala do Garetha.

Není to ničí vina, řekla si Katie v duchu. A jestli přece, tak jediné moje. Ale teď, když Louisa tak opatrně dala najevo, že ji mrzí, jak náš vztah ochladl, rozhodně to nemůžu přiznat. Nakonec by je to oba jen uvedlo do rozpaků a já bych mohla umřít hanbou.

„Je to tím,“ začala a zoufale se snažila přijít na nějaký důvod, který by mohla sestře předhodit, aby se jí přestala vyptávat. „No, spousta věcí se prostě změnila, když ses provdala za Garetha a teď když máte malého Nicka.“

„No jistě, to chápu,“ přikývla Louisa a při vzpomínce na manžela a syna se lehce usmála. „Ale jak to vypadá, taky se brzy dočkáš manžela i dítěte... Je to opravdu fešák, Katie. *Opravdu* fešák,“ zdůraznila a spiklenecky na ni mrkla. „Kdybych tolik nemilovala Garetha...“

„Louiso, Sebastian a já...“ začala Katie znovu, protože si byla jistá, že pokud to sestře nerozmluví hned, bude o tom záhy vědět celá rodina.

„Ale každopádně je to škoda, že jste se nepoznali dřív, než sis koupila tenhle byt. Předpokládám, že až se k němu budeš stěhovat, snadno najdeš kupce a prodáš ho se ziskem... už máte nějaké plány?“

„Louiso, sotva se známe,“ namítla Katie. „Vlastně ho vůbec...“ nemám ráda, dořekla v duchu, natožpak abych ho milovala. Ale Louisa ji ani nepustila ke slovu. „A zdá se mi, že s Charlotte taky vycházíte skvěle. To je krásné. Ty by ses sice dokázala zamilovat i do toho nejhoršího nevlastního spratka, ale je vidět, že ona je pravý opak. A taky se to skvěle hodí, když budete bydlet hned vedle sebe...“

„Louiso...“ začala Katie zoufale, ale Louisa se podívala z okna a překvapeně vykřikla.

„Podívej, támhle je Gareth. Asi už ho omrzelo na nás čekat. Katie, ani nevíš, jakou mám z tebe radost,“ řekla nadšeně a pevně Katie objala. „Víš, teď už se ti asi můžu přiznat. Jednu dobu jsem o tom dost přemýšlela... víš, ty ses vždycky Garetha zastávala, když já jsem na něj ze začátku nadávala, a pak, když jsem se do něj zamilovala... napadlo mě, že když jsme dvojčata...bála jsem se, že bys...“

Každé další slovo bylo pro Katie novým utrpením. Ta myšlenka jí ležela na srdci, chladná jako kostka ledu, tíživá jako olovo. Její nejhorší noční můra se stala skutečností. Ať se snažila sebevíc, vždycky se bála, že před svou sestru vlastní city neutají. Byly dvojčata a pouto, které mezi nimi vždycky bylo, od Katie nevyžadovalo jen věrnost, ale i vůli nadřadit Louisiny city svým vlastním. Musela ji chránit před bolestí, kterou by jí to jistě způsobilo, kdyby se dozvěděla o tom, že Katie miluje jejího manžela.

Jejímu svědomí se přčila představa, že by svou sestru měla obelhávat, ale na druhou stranu se bála, že je to marné. Věděla, že když se Louisa nějaké myšlenky chopí, moc dlouho se před ní nic utajovat nedá. A když zatím nebude nic říkat, pravda se rychle ukáže. Je přece tak zřejmé, že se Sebastian a ona nemůžou ani vystát.

„A slib mi, že nezapomeneš na dědečkovu oslavu,“ řekla Jenny a políbila Louisu na rozloučenou.

Přijeli až z Belgie autem, aby mohli pokračovat dál do Skotska a navštívit Garethovy rodiče. „Určitě přijedeme,“ slíbila jí Louisa. „Jak bychom si to mohli nechat ujít, vždyť to bude pro Katie první příležitost, aby Sebastiana představila celé rodině.“

„Sebastiana?“ zeptala se Jenny překvapeně. „Ale...“

„Už na první pohled mi bylo jasné, že mezi těmi dvěma se něco děje,“ pokračovala Louisa sebejistě. „Mám z toho takovou radost, mamí. Poslední dobou se mi zdálo, že není ve své kůži. Už jsem se o ni začínala bát. Je to zvláštní, jak se nakonec všechno vyřádí, víd? Vrátila se domů jen díky tomu, že jí ten její strašný šéf ztrpčoval život, a nakonec mu vděčí za to, že potkala Sebastiana. A měla bys vidět, jak se tvářila, když nám Charlotte na tom dětském dni vyprávěla, jak jim nějaká cikánka z dlaně věštila budoucnost,“ zasmála se. „Už teď ti můžu slíbit, že to bude chlapeček. Charlotte z toho byla úplně pryč. Zdá se, že ty dvě si taky skvěle rozumí, a podle toho, co říkal Guy, se Sebastian se svou manželkou rozešel v dobrém a pořád spolu dobře vycházejí, takže Katie nečekají žádné nepříjemnosti. Podle mě je totiž moc citlivá, tak citlivá, že si tím sama škodí. Vždycky se chová, jako by cizí ostatních lidí měly přednost.“

„Ano, to dělá,“ přikyvla Jenny střízlivě.

Že by Katie něco měla se Sebastianem Cooke, to pro ni byla novinka. Ale Louisa měla jistě pravdu v tom, že se poslední dobou chovala divně. Byla tak tichá, uzavřená sama do sebe, že se o ni matka začínala bát. Taky proto přemluvila Jonu, aby jí nabídl místo ve své kanceláři, když se zmínila, že uvažuje o výpovědi.

Ne že by Jenny Seb Cooke nepřipadal jako dobrý zeť, to vůbec ne. Od první chvíle, co ho viděla, si ho oblíbila, a jeho dcera byla moc milá. Ale vrtalo jí hlavou, že by její váhavá a vždycky tak zdrženlivá dcera takhle rychle navázala vážnou známost.

„Oh, jistě, Guyi, Katie z toho určitě bude mít velkou radost,“ řekla Jenny vesele. Stoleček, kvůli kterému ji Guy zavolal, byl opravdu krásný. Našel ho ve starožitnictví, které dřív provozovali společně. Dnes ho vedla Didi Fowlerová, jedna z jeho příbuzných, protože Guy sám se musel věnovat řízení svého malého impéria.

„Vzpomínáš si, jak se jí líbil ten stolek, co jsem obstaral pro Lauru?“ zeptal se. „Když mi Didi řekla, že sehnala ještě jeden podobný kousek, okamžitě jsem si vzpomněl na Katii a na její nový byt. Kdy se vlastně bude stěhovat? Sebastian mi říkal, že už vypověděl svou starou nájemní smlouvu a že se nastěhuje hned, jak se vrátí z té konference.“

„Katie se chce nastěhovat co nejdříve. A teď, když spolu chodí, to zřejmě znamená opravdu brzy.“

„Katie a Seb?“ vydechl Guy překvapeně. „To jsem nevěděl...“ začal a zavrtěl hlavou.

„Mě to taky překvapilo,“ připustila Jenny. „Ale Katie se s tím svěřila Louise a ta mi to řekla... nevěděla, že se o tom Katie sama zatím ani nezmínila.“

„Cooke a Crightonová... to určitě otřese celým městem. Benovi se to nebude líbit. Jak se vlastně má?“

„Obávám se, že ne moc dobře,“ vzdychla si Jenny. „Maddy mi říkala, jak moc ho trápí, že nemá žádné zprávy o Davidovi... snažíme se před ním vyhýbat slovu *nezvěstný*, to by asi neunesl. Víš, že ho vždycky měl ze všech nejraději. Byl to jeho nejmilejší syn.“

„Mmm... já bych řekl, že právě proto David odešel. Nešlo jen o to, že se mu jeho otec snažil

vnutit hvězdnou kariéru, hlavně ho nutil uvěřit tomu, že k němu celý svět bude vzhlížet jako k němu samotnému. Myslím, že nemá jediný důvod, proč se vracet.“

„Asi by to pro něj nebylo snadné,“ připustila Jenny. „A ani pro nás. Ale jen kvůli Benovi pořád doufám, že se s námi jednou nějak spojí... Upřímně řečeno, Guyi, bojím se, že jestli s tím ještě déle bude otálet, mohlo by pak už být příliš pozdě,“ řekla zasmušile. „Doktoři říkají, že se Ben po poslední operaci zotavoval déle, než je v jeho věku obvyklé. Všichni jsme se snažili o něj co nejlépe pečovat, hlavně Maddy... doufali jsme, že když Max nastoupí do nového zaměstnání v Chesteru a usadí se v Queensmeadu, trochu ho to rozveselí... sám víš, že kromě Davida se vždycky nejvíce shlížel v něm.“

Guy se zasmál a zamyšleně pohlídl desku stolu. „Takže říkáš, že bych si tenhle kousek mohl nechat v záloze jako svatební dar?“ zeptal se vesele. „Sebastian je dobrý chlap. Má svoje zásady, to by se Katii mělo líbit.“

Nakonec Jenny slíbil, že stolek zatím pro Katie schová. Hned jak odešla zavolaal domů a řekl své ženě, že v nejbližší době může očekávat další svatbu v rodině.

„Seb a Katie? To je nádherná,“ zajásala Chrissie. „Charlotte bude mít určitě radost. Zdá se mi, že si s Katie skvěle rozumí.“

A ti dva, kteří vůbec netušili, že všichni kolem nich jim plánují společnou budoucnost, se zatím starali o své každodenní záležitosti. Katie před sebou měla těžký den plný schůzek a odpoledne jedno soudní stání. Seb se musel zúčastnit konferen-

ce o lékařské etice ve vztahu k obrovským pokrokům na poli genetického inženýrství. Cesta na Floridu mu nepřípadala zas tak vzrušující, zvlášť s ohledem na to, kolik hodin musel strávit v letadle. Když vzlétli, zavřel oči a snažil se usnout, ale v duchu se mu vybavil obraz té poslední osoby, na kterou by chtěl vzpomínat.

„Oh ne, to tedy v žádném případě.“

Ani si neuvědomil, že to řekl nahlas, až když otevřel oči a zachytil překvapený pohled muže sedícího vedle něj.

Dobře věděl, že vědecky vzato jsou všechny teorie o jasnovidectví naprosto nesmyslné – jistě, té cizímu stačilo odhadnout situaci a říct jim to, o čem předpokládala, že to chtějí slyšet. Ale samotná vzpomínka na tu ženu ho bytostně znepokojila.

Zavrtěl se ve svém křesle. Dobrá, bylo na čase si přiznat, že po Katii toužil. Z čistě sexuálního hlediska v něm dokázala vzbudit pocity, na které už dávno zapomněl... pokud je vůbec kdy vnímal.

Ale samotný sex pro něj nikdy nebyl tak důležitý, nikdy ho neovládl tak jako jiné muže. Jistě, byl to pro něj vždy příjemný zážitek, ale právě proto, jaké legendy se v jeho rodném městě šířily o mužích z Cookova klanu, se vždycky snažil svou sexualitu ovládat. Právě proto se snažil svou mladistvou touhu po Sandře vtěsnat do společensky přijatelných hranic zákonného manželství. Časem zjistil, že to nebyla dobrá volba, ale tím spíš se později vyhýbal tomu, aby vášeň v jeho životě se hrála nějakou významnou roli.

Jenže teď, v osmatřiceti, zjistil, že se pro něj vášeň stala devítihlavou saní, které za každou ufatou hlavu naroste deset nových. Vzpomněl si na ten okamžik, kdy Katie držel v náručí, i na to,

jak zrudla, když jí věštyně vykládala budoucnost, a jak se mu pak nedokázala podívat do očí. Cítil, že ji k němu přitahuje stejná síla jako jeho k ní, ale byl si jistý, že Katie ani na okamžik nepropadla takovým fantaziím, jaké teď mučily jeho představivost.

Početí Charlotte původně neplánovali, Sandra jen jedinkrát zapomněla na antikoncepci a až o několik týdnů později mu oznámila, že je těhotná. Ale kdyby se teď měl znovu stát otcem, chtěl to vědět, chtěl to cítit a prožít. Sdílet s Katí ten pocit, že jejich vášeň zažehla jiskru nového života.

Sám nevěděl, kde se v něm takové myšlenky berou. Když kolem procházela letuška, požádal ji o sklenku whisky, kterou původně odmítl. Doufal, že za ty zcestné myšlenky vděčí jen nervozitě z cesty. Nebo ho snad ta cikánka nějak očarovala? Zmateně zavřel oči. Měl pocit, že už opravdu ztrácí soudnost. Začíná věřit na věštby, kouzla... na všechny věci, které si jako vědec spojoval spíš s pohádkami, se středověkem, s lidmi, kteří věřili tomu, že zeměkoule je placka.

Tohle přece není přístup hodný vědce, říkal si v duchu.

SEDMÁ KAPITOLA

„Už to tu vypadá docela útulně,“ řekla matka a Katie ji vděčně objala.

Skoro celý den strávily s Maddy v jejím novém bytě a všely záclony, které pro ni ušily.

„Ten damašek je opravdu krásný,“ zašeptala spokojeně a pohládila záhyby látky. „Dovedeš si představit, jak špatně se z toho šilo... ale už jsem tvého otce skoro přesvědčila o tom, že bychom potřebovali něco nového do jídelny, a do téhle látky jsme se oba zamilovali.“

„Mmm... vypadá to tu tak pěkně starožitně,“ přikývla Katie. „A ta jemná zlatavá barva je překrásná.“

„Ano, na tyhle věci má Maddy prostě dobré oko. K tomu koberci se skvěle hodí.“

Stejně jako látka na záclony byl i koberec, který nechala položit v celém bytě, výhodnou koupí, kterou jí našla Maddy. Na něčí objednávku ho obarvili na dohodnutý odstín, ale ten člověk, který si ho objednal, si to na poslední chvíli rozmyslel.

Takové zaváhání jistě nepřišlo lacino, ale o to výhodnější byla pak koupě pro Katii. Jemný nazlátlý tón měkkého vlněného koberce sice nemusel vyhovovat každému a nebyla to ani moc prak-

tická barva, ale Maddy a Jenny ji ujistily, že koberec bytu v posledním patře se hned tak neušpiní.

Její nový byt se začínal pomalu zaplňovat. Staré sofa, které Maddy objevila na půdě domu v Queensmeadu, nechali nově potáhnout, a už tu byla i většina nábytku, který si vzala ze svého pokoje. Rodiče jí věnovali některé postradatelné kusy nábytku, včetně jejich staré manželské postele.

„Do ložnice jsem ti pověsila záclony z našeho pokoje pro hosty,“ řekla Jenny. „Nejsou nic moc, ale dokud si nevybereš nějakou pěknou látku, budou snad stačit.“

Když se Katie šla do ložnice podívat, její matka suše podotkla: „Neměla bys raději koupit novou postel? Tvůj otec si vždycky stěžoval, že je moc malá, a když si vezmu, že Sebastian je skoro o hlavu vyšší než on...“

Katie se na ni beze slova podívala a její tvář zbledla jako papír.

„Louisa mi to řekla,“ vysvětlila Jenny.

„Louisa ti to řekla,“ zopakovala Katie chraplým hlasem. „Louisa ti řekla, že...“

„Že jste se se Sebastianem dali dohromady. Ano,“ přikývla její matka. Přistoupila k ní a lehce ji objala.

„Mám z toho velkou radost, drahá. Nechtěla jsem nic říkat, ale... no, měla jsem takový pocit, že jsi za posledních pár let byla pořád smutnější a smutnější. No jistě, tvůj dědeček se s tím zprvu nechtěl smířit, nechtěl ani slyšet o tom, že by ses měla zamilovat do Cooka, ale jsem si jistá, že až Sebastiana uvidíš, rychle ho to přejde. Netřeba dodávat, že jste oba zváni na jeho večírek.“

Katie se ztěžka posadila na okraj postele. Proč? Proč si na svou sestru nevymyslela nic lep-

šího? Jak to že si včas neuvědomila, jak velké je nebezpečí, že se o tom Louisa zmíní? Teď se dostala do strašné situace. Příšerné. Ještě horší, než kdyby Louisa přišla na to, že miluje jejího manžela? ptalo se jí její druhé já. Ne, to asi ne. Takhle aspoň znemožnila jen sama sebe. Ale jak z takového maléru vybruslit? Díkybohu, že právě touhle dobou byl Sebastian v Americe na nějaké té konferenci. Než se vrátí, musí v sobě Katie najít dost odvahy, aby matce a sestře vysvětlila, že to všechno je jen nedorozumění.

Zhluboka se nadechla a zavřela oči. „Mami...“

Ale její matka se nenechala jen tak vytrhnout od svých představ.

„Když se o tom dozvěděl Guy, rozhodl se, že si ten stolek schová jako svatební dar, ale...“

„Guy o tom ví?“ přerušila ji Katie.

Její matka přikývla.

„Mmm... a dokonce bych řekla, že Chrissie si to myslela už dřív.“

Katie se mlčky podívala na svou matku. Jediný způsob, jak by v tuhle chvíli mohla vyjádřit své pocity, by byl hysterický smích.

Tak Guy to ví!

A Chrissie taky!

Zdálo se, že když své sestře namluvila, že se Sebastianem chodí, ta zpráva se závratnou rychlostí rozšířila po celém městě. A podle toho, jak se matka stručně vyjádřila k velikosti její postele, bylo jasné, že jejich známost považují za docela vážnou.

Všichni to vědí... všichni kromě Sebastiana. Najednou se v duchu otrásla hrůzou. Jak z toho ven? I kdyby teď hned matce přiznala, že to všechno byla jen lež, stejně by se to k němu nějak doneslo.

I kdyby se jí podařilo zjistit, jak daleko se ta zvěst rozšířila, a i kdyby to každému osobně vysvětlila, nějak by se o tom dozvěděl. Netroufala si odhadnout, kolik lidí už o nich slyšelo.

Mohla by své příbuzné poprosit, aby na všechno zapomněli a už o tom nemluvili, a mohla by o to požádat i Guye a Chrissi, ale věděla, že se skoro denně stýkají s Guyovými příbuznými. A Guy, stejně jako Seb, byl z Cookova klanu.

Katie si dovedla představit, že se zpráva o jejich vztahu šíří stále rychleji, že nabírá váhu jako valíci se lavina. A byla si skoro jistá, že v Cookově klanu se rozšíří tak daleko, že se určitě i na letišti najde nějaký Sebastianův vzdálený příbuzný, který mu, sotva vystoupí z letadla, začne blahopřát k jeho nadcházející svatbě.

Celý pokoj jako by se s ní zatočil a zároveň se jí v hlavě vynořila představa ženy viktoriánské éry. Najednou pro ni měla pochopení. Kdyby někde poblíž existoval nějaký ženský klášter, nejlépe takový, který by vyžadoval slib mlčenlivosti, hned by do něj vstoupila.

„Panebože, to je hodina,“ vzdychla Jenny. „Už musím jít, tvůj otec bude každou chvíli doma.“

Katie pomalu vstala a doprovodila matku ke dveřím. Když se s ní rozloučila, zůstala stát ve své nové kuchyni a nejistě se kolem sebe rozhlížela. Alkohol jí nikdy moc nezachutnal, ale teď toužila po něčem, co by jí zvedlo náladu. A jediné, co jí padlo do oka, bylo půl tuctu lahví vína, které jí jako dar do nového bytu poslal otec.

Za všechno může ta cikánka, pomyslela si. Nebyt té její hloupé předpovědi... Nakonec Katie musela připustit, že nemá pravdu. Mohla si za to jen a jen sama. Zneužila Sebastiana, aby se vy-

hnula Louisinu podezření. A teď nad ní její vlastní slabost visela jako Damoklův meč, a pokud by se jí nakrásně v nejbližší době nic nestalo, bylo jasné, že až se Seb vrátí, všechno si to s ní vyřídí.

Ale do té doby stejně neměla na práci nic lepšího než vybalovat a zařizovat se ve svém novém bytě. A právě to následujících pár hodin dělala.

Nakonec si spokojeně vzdychla. Bylo to hrozné, ale mělo to i svou dobrou stránku. Konečně už se nemusí bát, že Louisa jednou odhalí její city ke Garethovi.

Když se s Garethem setkala, její city se pokaždé znovu probouzely a působily jí bolest, ale tentokrát to nebylo tak hrozné, její utrpení a její sny o něm jako by zastínilo hořkosladké smyslné pouto, které ji teď pojilo se Sebastianem.

Ale to byla právě jen náklonnost, založená na smyslnosti, zatímco ke Garethovi ji poutala pravá láska. Poutala... Katie zděšeně zjistila, že o něm začíná uvažovat v minulém čase.

Konference byla poměrně náročná. Vždycky tomu tak bývalo, ale Seb běžně dokázal na náročnější výzvy reagovat větším stupněm koncentrace a větší dávkou energie. Tentokrát se ale, ať se snažil sebevíc, nedokázal úplně soustředit. Jeho myšlenky se pořád vydávaly směrem, který se mu vůbec nezamlouval.

Katie Crightonová!

Touhle dobou už určitě bydlí ve svém novém bytě, a až se vrátí, budou nejbližšími sousedy, budou si skoro tak blízko, jako kdyby...

Seb trhnul hlavou, uvědomil si, že se jeho myšlenky zase samy od sebe pustily špatným směrem.

Jeho už tak dost špatnou náladu nespravil ani návrat na letiště v Manchesteru.

Guy mu slíbil, že na něj počká, a jakmile Sebastian opustil halu přiletů, hned se k němu hrnul. Už zdálky se mu zdálo, že Sebastian není ve své kůži. „Copak se stalo?“ hlaholil vesele. „Chápu, že bys tu raději místo mě viděl Katii, ale...“

„Katii? Jak prosím?“

„Mmm... samotnému ti muselo být jasné, že když se takový pár jako vy dva dá dohromady, celé město je hned vzhůru nohama. Ta představa, že by si Cooke měl vzít Crightonovou... Chrissie v sobě sice taky má trochu crightonovské krve, ale není to čistokrevná členka rodu. Co bych za to dal, kdybych mohl vidět Benovu tvář ve chvíli, kdy mu to oznámili! Jenny mi říkala, že trvá na tom, abyste se oba ukázali na jeho večírku.“

Seb se snažil co nejrychleji vstřebat všechno, co mu Guy řekl. Pak se rychle zeptal.

„Takže celé město ví, že...?“

„Že jste se s Katí dali dohromady. Nedá se nic dělat, Sebastiane,“ přikývl lítostivě. „Musíš pochopit, že být členem rozsáhlé rodiny s sebou nese i jisté nevýhody. Na tvém místě bych si ani na okamžik nemyslel, že se něco takového dá utajit,“ poradil mu s úsměvem na tváři. „Ženy z rodiny už chystají velkou výpravu do Chesteru, aby nevěstě pomohly vybrat ty nejkrásnější satební šaty. A navíc: velká škoda, že jste se pořádně nerozmysleli dřív, než jste si koupili ty byty v posledním patře. Kdyby náhodou nejel výtah, bude se chudák Katii vláčet s kočárkem po schodech. A co teprve kdyby se naše stará známá cikánka spletla a místo jednoho přišla rovnou dvojčata?“ zasmál se Guy. „Sám přece

víš, že v Crightonově rodu se každou generaci objeví aspoň jedna dvojčata.“

„Dvojčata,“ zopakoval Seb bezbarvým hlasem.

„Ano, dvojčata. Pravděpodobně jednobuněčná, to už je v jejich rodině taková tradice,“ pokračoval Guy vesele. „Třeba ta tvoje Katie a její sestra. Podle toho, co mi říkala Jenny, to byla právě Louisa, kdo z Katie vytáhl to vaše tajemství. Já k tomu samozřejmě nemůžu nic dodat, taky jsme se s Chrissie jeden do druhého zamilovali takřka na první pohled. Už jsi o tom mluvil s Charlotte?“

„Eh... ne... teď právě je na nějakém výjezdu mimo školu,“ řekl Sebastian. Marně se snažil přijít na to, do jaké hry se to zapletl. O co Katii vlastně jde? Vymyslela si nějaký šílený plán, aby se mu pomstila za to, že ji políbil, že se jí dotýkal... pokoušela se rozhlásit, že k sobě patří, aby ho pak mohla před celým městem zase nechat být? Nakonec patřila do Crightonovy rodiny, která se vždycky považovala za něco lepšího než všichni kolem, a on byl členem Cookova klanu, na který se celé město ještě nedávno dívalo jako na tu nejnižší spodinu.

O necelou hodinu později, krátce před západem slunce, ho Guy vysadil před domem, který si pronajal. Sebastian unaveně odemknul vstupní dveře a zdvihl z koberce hromadu dopisů, která se tu nashromáždila během jeho nepřítomnosti.

Cítil se unavený a rozčilený. Chtěl se osprchovat, ale mnohem spíš...

Vyběhl po schodech do své ložnice a rychle se svlékl.

Na Floridě bylo slunečno a horko, a ačkoli většinu času strávil v hotelovém pokoji a sálech s klimatizací, přesto jeho kůže za těch pár dní viditelně

ztmavla. Stejně jako Guy měl od přírody olivově hnědou pleť, a teď, když si stoupl pod sprchu, si všiml, že se jeho svaly zřetelně rýsují pod opálenou kůží.

Když vylezl ze sprchy a pomalu se utíral, pustil si vzkazy na telefonním záznamníku. Bytová návrhářka mu hlásila, že jeho byt je připravený a že se do něj může nastěhovat.

Sebastian se zamračil a vypnul přístroj. Kdyby se hodlal řídit zdravým rozumem, udělal by si něco jednoduchého k večeri a pak by šel spát. Byl po cestě letadlem unavený a jen sotva schopný chovat se klidně nebo dokonce logicky. O půl hodiny později se sám sebe musel ptát, proč vlastně neleží v posteli. Seděl ve svém autě a blížil se k domu, do kterého se zanedlouho měl nastěhovat.

Měl přece nárok na to, aby mu Katie vysvětlila, co se tu během jeho nepřítomnosti stalo.

Katie se ten den vůbec nevydařil. Jeden klient přišel na smlouvenou schůzku tak pozdě, že pak nestihla ani šálek kávy, natožpak přestávku na oběd. A když na poslední chvíli dorazila k soudu, zjistila, že jí chybí nějaké dokumenty, a musela požádat o odročení případu, což se soudci samozřejmě nelíbilo.

Ani nemluvě o tom, že cestou z Chesteru domů jejímu vozu najednou upadl výfuk a ona ztratila dvě hodiny čekáním na odtahovou službu a na opravu, která nebyla zrovna levná. Rozhodně se nebylo čemu divit, že už netouží po ničem jiném než po klidné noci.

Ležela ve vaně a snažila se uvolnit strnulá ramena a krk, když zaslechla pípání domácího telefonu.

Tiše zaklela, vylezla z vany, zabalila se do velkého ručníku a došla ke dveřím.

„Kdo je?“ zeptala se.

„Seb Cooke.“

Seb! Už je zpátky. Její útroby se najednou tak sevřely, že ze sebe nedokázala vypravit žádnou odpověď.

„Katie,“ pokračoval po chvíli a v jeho hlase bylo slyšet potlačované vzrušení.

„Už jsem byla v posteli,“ zalhala lehce, ačkoli její svědomí se proti tomu bouřilo. Věděla, že by bylo správné mu hned vysvětlit, co se stalo. Vysvětlit! Kdyby to bylo tak snadné...

Zavřela oči a po chvíli je znovu otevřela. Nenašla ji jedinou možnost, jak se z toho vykroutit.

„V posteli...“ zavrčel Seb tiše, když se neožývala. „To se docela hodí... když uvážím, co mezi námi je...“

Takže to věděl. Ne že by o tom pochybovala, tón jeho hlasu tomu nasvědčoval od první chvíle, ale teď měla konečně hroznou jistotu.

Katie se zhluboka nadechla. Není jiné cesty, bude se mu muset podívat do očí a říct mu pravdu.

„Vysvětlím to... všechno to vysvětlím,“ zašeptala do mluvítko. „Ale ne teď... zítra...“

„Ted!“ zavrčel Seb nesmlouvavě. „Pokud ovšem nechcete, abych zavolal vašim rodičům a řekl jim pravdu...“

„Ne... Ne, to ne... Tak tedy teď,“ souhlasila. Ani si neuvědomila, že na sobě má jen mokrý ručník. Stačilo stisknout jedno tlačítko a dveře na chodbu se otevřely.

Když se v nich Seb objevil, na chvíli zkameněla strachy. V jeho zachmuřeném tváři se skrývalo mnohem víc hněvu, než mohl prozradit jeho hlas,

zkreslený telefonem. Ale když ji uviděl, nevyjel na ni hned, jak by očekávala. Dlouhou chvíli si ji jen mlčky prohlížel.

Když si Katie konečně uvědomila, jak asi vypadá, bosá, rozčuchaná a zabalená do ručníku, do tváří se jí vlila krev.

„Jen... jen si vezmu něco na sebe. Okamžik,“ vypravila ze sebe nakonec.

Ale když se mu jednou podívala do očí, nedokázala se od nich hned zas odtrhnout. Po celém těle se jí rozlila ohromující vlna vzrušení. To všechno ty nervy za posledních pár dní, říkala si v duchu, tolik jsem se téhle chvíle bála. Jinak si ty rozporuplné pocity, které vnímala, nedokázala vysvětlit.

Snažila se odtrhnout pohled od jeho očí, ale nepodařilo se jí to. Co se to děje? pomyslela si zmateně. Najednou cítila, že se celé její tělo chvěje, že ji zalévá touha, která jako by se vynořila odnikud, jako nečekaná bouře, která ji mohla zničit.

„Můžu... můžu to vysvětlit,“ zašeptala, ale sama si nebyla jistá, jestli se snaží vysvětlit jemu, proč si celé město myslí, že jsou spolu, nebo sama sobě nějak odůvodnit ty pocity, které v sobě najednou objevila. Seb k ní pomalým krokem přišel a jemně zašeptal: „Nesnaž se. Změnil jsem názor. Nestojím o vysvětlení...“

„Ne? Nestojíš o...“

Katie se na něj dívala široce otevřenýma očima. Tušila, co přijde, ale nedokázala se tomu nijak bránit. Věděla, že jí hrozí nebezpečí, ale necítila strach, spíš mámivé vzrušení z toho, že odložila svou obvyklou opatrnost.

„Ne, nestojím o vysvětlení,“ zopakoval tiše.

Zastavil se jen pár centimetrů od ní a ona zača-

la pomalu ustupovat. Přibližoval se dál, až najednou Katie ucítila, že stojí zády ke zdi.

„Sebastiane,“ zašeptala vyplašeně.

Zvedl ruce a opřel se dlaněmi o zeď, takže už nemohla nikam uhnout.

„Celý Haslewich už si povídá o tom, že jsme se dali dohromady...“ řekl tiše a pomalu a ona na své rozpálené kůži každé jeho slovo cítila jako hřejivý výdech, „...že jsme milenci.“

„Ne,“ bránila se Katie, „ne!“

„Ale ano,“ přikývl hlavou. „A když už o tom všichni vědí...“

Sklonil hlavu a políbil ji, jako by se v něm všechna zlost najednou proměnila ve vášeň a touhu. Katie bezmocně vnímala, jak jeho rty spalují její ústa, jak ji trestá a ničí svou hořící touhou.

Ale jakási stará moudrost, která se v ní najednou probudila, jí říkala, že tohle je její jediná spása. Drobné kapičky citů, které v sobě vždycky potlačovala, se slévaly ze všech koutů jejího těla, až se spojily v mocný proud a její smysly, jako by se pro tuto chvíli vymanily z nadvlády rozumu, věděly docela přesně, co dělat. Jak využít jeho vášně k tomu, aby překonala jeho hněv, aby ho nahradila čistou a nesnesitelnou touhou.

Když Katie otevřela ústa a poddala se jeho polibku, uvědomila si najednou úplně jasně, že Sebastianova touha se stala spalující potřebou, nutností, díky které nebyl schopen vnímat skutečný svět. A něco v jejím těle, jakýsi divoký vnitřní hlas, ji nutilo, aby se mu poddala a odpověděla mu stejným nedostatkem zábran. Nakonec byla přece jen člověk, ne? Také dokázala prožívat vášeň a touhu, také mohla zatoužit po tom, utišit bolestivé nutkání kdesi hluboko ve svém těle, nutkání,

kteřé stále sílilo, ovládalo její mysl a stalo se neovladatelnou silou, divokou záplavou ohnivě, hořkosladké touhy, která smetla všechno, co se jí postavilo do cesty, všechny její zábrany, všechny myšlenky, které ji varovaly před tím, co se nezdádržitelně blížilo, myšlenky, které křičely, že se to nikdy nesmí stát.

Proč se tomu vlastně pořád bránila? Proč si odpírala sexuální uspokojení, které jiné ženy v jejím věku považovaly za samozřejmost? Proč dobrovolně utíkala na opuštěný ostrov zábran a potlačování svých citů? Protože milovala Garetha? A té nešťastné lásce chtěla zasvětit celý svůj život? Zůstat netknutá, nepoznat to, po čem její tělo toužilo? Věděla, že dnes v noci může se Sebastianem poznat všechno to, co si doposud zakazovala, stát se opravdovou ženou, naplnit svůj osud...

Všechny ty myšlenky narážely v její mysli na podvědomý, hluboko zakořeněný odpor, ale její tělo jako by se úplně osvobodilo od nadvlády rozumu, vydalo se cestou, kterou chtělo jít a strhlo ji s sebou. Sama Sebastiana políbila a on, když cítil její reakci, ani na okamžik nezaváhal. Položil jí ruce na ramena, přitiskl ji k sobě a ona ucítila divoký tlukot jeho srdce.

Jako by její tělo ovládal někdo cizí. Zdvihla ruce a objala ho, zatímco jeho dlaně klouzaly níž po jejím těle. Odlepili se od zdi a on ji ještě pevněji sevřel ve svém objetí.

Nemluvili. Nebylo to nutné. Oba věděli, co se děje a co se ještě stane, kam je zavede cesta, na kterou se vydali, když ji poprvé políbil.

Když se Sebastian nabažil jejích rtů a pomalu začal líbat její šíji a nahá ramena, nebránila se mu, ani se nesnažila skrýt chvění, které prochá-

zelo celým jejím tělem. S otevřenýma očima vnímala každý jeho dotyk a všechny pocity, které v ní probouzel.

Při pomýšlení na to, co se děje a co se nevyhnutelně stane, cítila nesnesitelný žár, který jako by ji stravoval a ničil, jako by se všechno, k čemu se upínala, teď rozpadalo na prach. A ačkoli ji to dělalo, její vnitřní hlas ji hnal pořád dál.

Sebastian se po chvíli zastavil, podíval se jí do očí a pomalu z jejího těla stáhnul ručník. Věděla, že by ho měla zastavit, bezmocně a bolestivě cítila, jak moc je její první setkání s mužskou vášní odlišné od jemné, něžné rozkoše, kterou její sestra prožívala s Garethem. Na okamžik strnula a zaváhala, ale pak ji její vnitřní hlas znovu pobídl. Nejsem Louisa, řekla si v duchu, a Gareth mě nikdy nemiloval. Nikdy nepoznám jeho něžnou lásku a tak nezbyvá, než se vydat po téhle temnější, mnohem nebezpečnější cestě k uspokojení.

Sebastian se jí pořád díval do očí, jako by čekal, jestli ho nezastaví, jestli něco neřekne nebo neudělá. Katie ale překročila svůj Rubikon a byla rozhodnutá už necouvnout. Pomalu povolila uzel na látce a nechala ji sklouznout na zem.

Chvíli se zdálo, že oněměl, jejich pohledy se setkaly a on ani na okamžik nespustil oči z jejího těla, jak původně čekala. Pak ji k sobě prudce přitiskl a sevřel v náručí.

Když ji položil na postel, přitiskla se k němu, zavřela oči a vdechovala vůni jeho těla. Slyšela, jak tiše zavřel vzrušením, a celé její tělo se znovu rozechvělo. Když se jí dotýkal, celé její tělo zaplavovaly vlny vzrušení, až nakonec netoužila po ničem jiném než po něm.

Ani na okamžik nezaváhala, cítila se, jako by

všechny její smysly byly vtahovány do jakéhosi divokého víru. Vnímala jen tlukot jeho srdce a vlastní tiché vzdechy.

Necítila žádnou bolest ani šok, cítila jen, jak dokonale spolu splývají. Jejich těla se pohybovala v naprosté harmonii, v rytmu, který jako by byl ozvěnou života samotného.

To, co cítila, bylo tak krásné, že měla pocit, že nejen její tělo, ale i její duše, její srdce prochází změnou, vstupuje do nového světa. Vlny vzrušení ji nakonec přenesly přes poslední zábrany propasti, která ji celý život děsila. Na druhé straně spočinula v jeho náručí a cítila takový pocit bezpečí, který ještě nikdy předtím nezažila. Konečky prstů se lehce dotýkala jeho těla a spod víček, najednou tak těžkých únavou, se na něj usmívaly její oči.

Ale Sebastian se neusmíval. Jeho oči byly temné a Katie z nich nedokázala nic vyčíst. Když promluvil, v jeho hlase se skrýval osten hněvu.

„Mělas mi to říct... mělas mě varovat.“

Katie se na něj sebevědomě podívala, ale její vzrušení bylo po tak chladných slovech nenávratně pryč.

„Bylo to poprvé, víš?“ zeptal se příkře a ona uhnula očima, protože nedokázala snést jeho žhnoucí, pátravý pohled.

Nemělo smysl zapírat, ne teď, když sám znal odpověď.

„Ano,“ zašeptala klidně.

Slyšela, jak tiše zaklel, a ten nečekaný výbuch hněvu ji vyděsil.

„Mělas mi to říct a...“

„A co?“ zeptala se odvázně. Její rty se sice chvěly, ale přece se na nich objevil ironický úsměv. „Nechal bys toho?“

Viděla, jak se mu do tváře vlévá krev, a pochopila, že dobře ví, jak to bylo. Stejně jako ona nedokázala odolat tomu pokušení, ani on se neovládal natolik, že by si ho dokázal odepřít.

„Proč jsem ti to měla říkat?“ zeptala se po chvíli. „Nedokáží si představit, že by to mohlo být lepší a...“

Seb znovu zaklel.

„Byla jsi panna,“ připomněl jí zlostně. „A já...“

„Ty ses se mnou miloval, jako bych byla dospělá žena a ne dítě,“ navrhla Katie. Najednou se cítila odvázná, už před ním nechtěla ustupovat. „Možná jsem ti to neřekla, protože jsem chtěla, aby ses ke mně choval jako k ženě... jako k sobě rovně...“

„Ne... to je lež,“ odsekl Sebastian. „Žádná žena tak chytrá jako ty přece nečeká takhle dlouho bez důvodu, a docela určitě nechce prožít tak zásadní okamžik ve svém životě s... Ne... tys čekala na něco nebo na někoho...“

Najednou byl tak blízko pravdě, že se Katie mohla jen tiše modlit, aby si neuvědomil...

Co? Že si v duchu vybudovala úplně jiné představy o vlastní sexualitě? Že roky snila o tom, že se jednou bude milovat s mužem, kterého ve skutečnosti nikdy nemohla mít? Že rozdíl mezi tím, co si myslela, že chce, a tím, co opravdu chtěla, byl tak obrovský, že teď sama sotva dokázala uvěřit tomu, jak moc se mýlila?

Kdyby skutečně byla tím, za koho se považovala až doposud, nikdy by nedokázala prožít a vychutnat si to, co se dnes večer stalo. Věděla, že si buď může libovat v pocitu sebeuspokojení, nebo propadnout výčitkám svědomí z toho, co udělala – a proč to udělala. Rozhodně ale o svých po-

hnutkách nechtěla s nikým mluvit. Nesvěřila se ani vlastní sestře, tak to rozhodně nebude rozebírat s ním.

Co by jí Louisa asi řekla, kdyby přiznala, že se její touha stala tak naléhavou, že se prakticky doprošovala Sebastianem, muže, o kterém věděla, že ho nemiluje, ale právě v tu chvíli tu byl a ona ho chtěla?

Najednou si se strašlivou jistotou uvědomila, že chtěla právě tohle, chtěla, aby se to stalo se Sebastianem, o kterém si byla jistá, že ji nemiluje, a že se Garethovi nepodobá ani v nejmenším.

„Proč?“ zeptal se zdrceně. „Proč teď? Proč právě se mnou?“

Než se stačila pohnout, chytil ji a přitáhl k sobě tak, aby se mu musela podívat do očí.

„Co se to děje, Katie? Přijedu domů a najednou zjistím, že spolu zřejmě už nějakou dobu chodíme, ačkoli jsem si jistý, že když jsem odjížděl, ještě to tak nebylo,“ zavrčel výhružně.

„To bylo... nedorozumění,“ řekla Katie pohotově, „nikdy jsem...“ rychle se zarazila a kousla se do rtu. Její tvář lehce zruděla.

„Nedorozumění?“

„Ano,“ přikývla. „Povídaly jsme si s Louisou a ona si z toho vyvodila nesprávné závěry.“

Znovu zmlkla. Jak by mu mohla vysvětlit, že svou sestru při té představě nechala?

„Snažila jsem se to vysvětlit, ale... nebylo to snadné...“ Svěsila hlavu. „Někdy se kvůli mně cítí provinile, protože sama s Garethem žije ve šťastném manželství... Není snadné jí vysvětlit, že jsem se svým životem spokojená.“

„Chce, abys byla jako ona, abys byla vdaná, usadila se...“ přerušil ji Seb. Jako by bylo jasné, co

bude následovat. „A tys ji nechala, ať si věří tomu, co se jí líbí.“

„Ano. Ano, tak to bylo,“ přikývla Katie. „Nikdy by mě nenapadlo, že si o tom za pár dní bude povídat celé město.“

Na chvíli se odmlčela, pak zavrtěla hlavou. „Když o tom začala mluvit má matka, o mně a o tobě, jako bychom... nemohla jsem tomu uvěřit. Vím, měla jsem jí říct pravdu, chtěla jsem... věděla jsem, jak se naštevš, až se to dozvěš...“

„Taky jsem se naštvál,“ přikývl pohotově. „Ale to přece nesouvisí s tím, co se pak stalo... A tys tomu mohla zabránit. Mělas tomu zabránit...“

„Možná jsem nechtěla,“ připustila Katie. Zavřela oči a hlavou se jí honily ty nejčernější myšlenky.

Pořád se bála říct mu úplnou pravdu. Nechtěla přiznat, proč pro ni bylo výhodné, když Louisa uvěřila tomu, že jsou se Sebastianem spolu. Jak by mu to mohla říct? Jak se vyhnout tomu hroznému ponížení, kdyby přiznala, že milovala Garetha? A navíc, proč by takovou věc říkala jemu, když se bála to říct vlastní sestře?

A kdyby mu všechno řekla, o Garethovi, o tom, jak dlouho ho milovala i o tom, že jejich láska byla předem odsouzena k neúspěchu, uvěřil by pak tomu, co cítila, když se jí poprvé dotkl?

Podívala se mu do očí. Její rty se zkroutily do ironického úsměvu.

„Snad jsem měla pocit, že už je načase s tím panenstvím skoncovat. Ale chtěla jsem to, Sebastianě... Nedokážu vysvětlit proč, ale vím jistě, že na mém panenství mi v tu chvíli vůbec nezáleželo.“

Odmlčela se a v očích se jí zaleskly slzy. Nebylo lehké přiznat, že v euforii, kterou pocítila poprvé v životě, možná udělala chybu.

„Snad jsem tě měla varovat... snad jsem to neměla dovolit, ale...“

„Ale co?“ zeptal se Seb, když sklonila hlavu a zdálo se, že její poslední věta už zůstane nedořečena.

„Ale nechtěla jsem,“ řekla tiše a bojácně se mu podívala do očí. „Ani mě nenapadlo, že by to mohlo být tak... tak...“

„Tak nebezpečné?“ navrhl sarkasticky.

„Tak krásné,“ řekla s nově nabytou odvahou. „Sebastiane, nehodlám se cítit provinile kvůli tomu, co se stalo nebo co jsem cítila. Bylo to... bylo to krásné,“ zašeptala, zatímco její líce znovu trochu zrudly.

„*Krásné!*“ vyštěkl Sebastian. „Co ty o tom víš? Vůbec k tomu nemělo dojít. Nic z toho se nemělo stát, vždyť se ani...“

„...nemáme rádi. Já vím,“ přikývla smutně. „Ale na to možná vašeň nebere ohledy. Co já vím? Ty bys to snad mohl vědět lépe než já.“

„Myslíš?“ Sebastian zavrtěl hlavou. „To, co se tu stalo, bylo svým způsobem poprvé i pro mě. Rozhodně nejsem rád, když se takhle přestanu ovládat a...“

Na chvíli se odmlčel a zavrtěl hlavou. „No, kromě nás dvou se o tom nikdo nikdy nemusí dovědět,“ navrhla Katie nesměle. „Zítra matce nějak vysvětlím, že to Louisa špatně pochopila a...“

Když se od ní bez zájmu odtáhl a skryl své nahé tělo pod přikrývkou, celá strnula.

To, že ji nevnímá a zřejmě neposlouchal, co říká, ji bolelo víc, než byla ochotná přiznat. To hřejivé teplo, které cítila ve chvíli, kdy se milovali, postupně nahrazoval pocit ztráty.

„Jestli chceš,“ začala nejistě, ale pak si všimla,

jakým pohledem Sebastian sleduje její tělo. Okamžitě si uvědomila co chce a její tvář zrudla překvapením a vzrušením.

Uvědomila si, že Sebastian po ní ještě pořád touží. Tu přikrývku na sebe stáhnul jen proto, aby to skryl. Nepřemýšlela o tom, jen tiše špitla: „Zůstaň tu se mnou. Prosim, Sebastiane, zůstaň dnes v noci se mnou.“

„Zůstat s tebou?“

Zavřel oči a těžce polkl. Katie se na něj dívala a cítila, že nově se sbírající záplava touhy je oba dva zakrátko opět přemůže.

„Ano, byla bych ráda,“ zašeptala. „Byla bych ráda.“

Vrhla na něj krátký pohled plný ženské prohnání. „Koneckonců, už nejsem panna.“

Viděla, že v jeho očích se okamžitě zablyskly jiskry, tak rychle, jako kdyby hodila zapálenou sirku do louže benzinu. Lehce ji pohladil a jeho kůže byla jemná jako hedvábí.

„Zůstaň tu se mnou,“ poprosila ho naposled, a on souhlasil. Zůstal s ní, když objevovala svou dosud nepoznanou stránku, a když usnula, držel ji v náručí.

Co se to sakra děje? říkal si zmateně. Přišel za ní rozčilený, chtěl slyšet vysvětlení a omluvu, přimho zuřil vzteky... ale teď tiše spala po jeho boku. A on s jakousi tajemnou a děsivou jistotou věděl, že by dal cokoli za to, aby to tak zůstalo navždy.

Zůstaň se mnou, prosila ho. Věděl, že se to přičí všem pravidlům, která si kdysi stanovil a dlouhá léta dodržoval. A přece to udělal.

OSMÁ KAPITOLA

„Kafe...“

Katie rozespale otevřela oči, ale pak se rychle posadila. Ve dveřích ložnice stál Sebastian, už úplně oblečený a s kouřícím šálkem v ruce.

Překvapeně ho sledovala, jak přichází k ní a sedá si na okraj postele. Ještě před pár hodinami, když už se obloha pomalu jasnila a blížil se začátek nového dne, ho vzbudila a šeptala mu, že ho chce. Když si teď vzpomněla, jak silná touha ji k tomu vedla, a jak zkušeně ho začala svádět, celá se začervenala. Ne že by ho musela nutit. Při každém pohybu teď cítila ty hodiny milování z předešlé noci.

„Nechci tě zdržovat,“ řekla stydlivě, když si od něj vzala kávu. Do očí se mu ale podívat nedokázala. „Asi se chceš podívat k sobě do bytu. A určitě musíš vyřídit spoustu věcí...“

„No, to ano,“ přikývl klidně. „Musím vyřídit pár telefonátů a pak bych se asi měl převléknout. Tvá matka nás čeká na oběd. Před chvílí volala.“

„Cože?“

„Spala jsi, tak jsem to zvednul,“ řekl stručně.

Katie na něj nevěřícně zírala a měla pocit, že špatně slyší. To nemohla být pravda!

„Matka volala a tys zvednul telefon?“

„Mmm...“ přikývl Seb.

„Co říkala? Cos říkal ty?“ začala ho zpovídat. „Volala do mého bytu a tys zvedl telefon? To je hrozné! Takhle mi nikdy neuvěří, že jsme spolu nic...“

„Že jsme spolu nic neměli?“ zeptal se sarkasticky. „Ale po dnešní noci bych si tím sám už nebyl jistý.“

Katie nemohla věřit svým uším.

„Ale... to bylo mezi námi,“ řekla po chvíli chraptivým hlasem. „To bylo...“ Nevěděla, co říct.

„Co to bylo?“ zeptal se s úsměvem, ale Katie jen zavrtěla hlavou.

Copak mu mohla vysvětlit, že to, co se mezi nimi stalo, to, co cítila, pro ni i teď, v ostrém ranním světle bylo něčím výjimečným, něčím jedinečným? Že ani teď, kdyby tu moc měla, by na tom nechtěla změnit jediný okamžik?

Všechny představy o tom, jaké by bylo milovat se s Garethem, po včerejší noci zmizely, rozptýlily se jako dým.

„Nic z toho se přece nemělo stát,“ řekla bezradně. „Neměli jsme... Nechtěla jsem... Rodiče si myslí, že jsme spolu, ale my přece...“

„Ne,“ přikývl Seb, „ale když brzy ráno zavolala tvá matka a já zvedl telefon, co jsem jí podle tebe měl říct? Ano, minulou noc jsem strávil s vaší dcerou, ale jinak mezi námi nic není?“

Katie si uvědomila, co říká, a tiše zbledla. Kdyby se její rodiče dozvěděli, co se stalo, co by si o ní pomysleli?

Pozoroval, jak se na její tváři střídají rozporuplné pocity, a říkal si, že by ho asi zabila, kdyby někdy přišla na to, že to byl on sám, kdo Jenny navrhl, aby se sešli na oběd, a že ji svým veselým

tónem jen utvrdil v přesvědčení, že u Katie strávil celou noc.

Většinou to bývalo tak, že muži toužili po sexu bez závazku a ženy se snažily polapit je do pasti a dotáhnout před oltář, ale byly i výjimky. Právě večera v noci Seb zjistil, že tuhle tradici rád poruší.

Ráno, když ještě spala, vyrazil ven na procházku k řece. Potřeboval být sám, hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek a on si v nich chtěl udělat jasno.

Cestou si musel přiznat, že by bylo bláhové namlouvat si, že ke Katie doposud nic necítil. Už od první chvíle, co ji uviděl, ho jakýsi vnitřní hlas varoval, že tahle žena by dokázala celý jeho život převrátit naruby. Několikrát ho rozzuřila až k nepříčetnosti, ale i to něco znamenalo. Přece by se tak nerozčlil kvůli někomu, na kom by mu nezáleželo. A určitě by nikdy neprožil tak vášnivou noc s ženou, která by ho nepřitahovala...

Na chvíli se zastavil a pozoroval párek labutí, pečující o své početné potomstvo. A uvědomil si, že je načase sám sobě něco přiznat.

Už od začátku, od první chvíle, kdy se setkali, na ni musel pořád myslet. Rozčilovala ho, v její přítomnosti nebo jen při vzpomínce na ni cítil iracionální zlost. Právě to bylo zvláštní, vůbec se mu to nepodobalo. Jako by ho nějaký záhadný mechanismus, který doposud dřímал v jeho nitru, nasměroval na ni a nutil ho, aby do ní narážel na každém kroku. Jako by sám sobě chtěl říct, že se zamiloval, ale zároveň to nechtěl slyšet. A to, že ji nemohl vystát, byl jen pokus to popřít, bránit se tomu.

Ale večera večer, připustil sebekriticky, večera večer se moc nebránil.

Při pohledu na labutě si uvědomil, že Katie

miluje. Zároveň ale dobře věděl, že ona nemiluje jeho.

Nemiluje ho, jen po něm zatoužila. Když si vzpomněl na to, co se stalo v noci, okamžitě pocítil nesnesitelné nutkání vrátit se k ní, probudit ji a znovu ji sevřít v náručí. Ta touha byla tak silná, že bylo třeba velkého úsilí, aby se jí ubránil.

Pomalů se obrátil a začal se vracet, a v tom mu blesklo hlavou, že ho jeho život po kruhové dráze zavedl zase tam, odkud vyšel. Oženil se se Sandrou, protože oba svou vzájemnou přitažlivost mylně považovali za pravou lásku. A teď, když to nejméně očekával, poznal pravou lásku a konečně si uvědomil, jak propastný rozdíl je mezi tím, co prožil dnes v noci, a tím, co kdy cítil k Sandře. Ale přesto – už jednou v životě udělal tu chybu, že na fyzické přitažlivosti chtěl založit vážný vztah. Takovou chybu rozhodně nehodlal opakovat, tím méně s Katie. Ta si zaslouží něco lepšího. Nejen být milována – vždyť on ji docela určitě miluje – ale poznat lásku, sama ji pocítit a prožít.

Když vešel do jejího bytu, byl rozhodnut, ačkoli to nebylo lehké, jí říct, že od ní nic nečeká, že minulou noc nastala nepředvídatelná situace, která se v jejich vlastním zájmu nesmí opakovat. Ale vtom zazvonil telefon a on ho zvedl. Vůbec to neplánoval, ale když podle hlasu poznal Jenny Crightonovou, nechal ji při tom, čemu by sám rád uvěřil: že jsou s Katie milenci. Nakonec to nebyla jeho vina, ona sama nechala celé město uvěřit té fámě. A on teď neměl jediný důvod ji vyvracet.

Cítil se provinile. Katie si snad tuhle past nalíčila sama, ale on se nakonec postaral o to, aby se do ní chytila. Snad se měl překonat, obětovat se a udělat to, co by bylo lepší pro ni.

„To není možné,“ zašeptala Katie. Pořád v ruce držela šálek kávy, teď už úplně studené. Měla pocit, že se jí to jen zdá, že to je nějaká strašná noční můra. A Sebastian, místo aby se rozčiloval, že mu zkomplikovala život, jako by se tím dobře bavil!

„Já jsem s tím nezačal,“ připomněl jí suše.

Katie se zamračila. Měl pravdu, za to, do jaké situace se dostala, mohla dávat vinu jen sama sobě.

„Zavolám matce a zruším to,“ řekla Sebastianovi rychle, ale žádného nadšení se nedočkala. Přes tvář mu přelétl neurčitý, rozpačitý výraz, pak ale pokrčil rameny.

„Jak chceš.“

O deset minut později se rozloučil a odešel k sobě. Katie se rozhodla, že o tom, co se mezi nimi stalo, raději nebude ani přemýšlet. Nerozuměla Sebastianovi, a od včerejšho večera už nerozuměla ani sobě. Udělala něco, co by do sebe nikdy neřekla. Dokonce i teď, když tu byla sama, se musela červenat při vzpomínce na to, co všechno té noci prožila.

Dlouhé minuty stála pod sprchou a sbírala odvalu na to, aby zatelefonovala matce. Rozhodla se, že po tom, co se v noci stalo, už nemůže začít tvrdit, že spolu nic neměli. Řekne jí, že Sebastianovi do toho něco přišlo. A během pár dnů ten milostný románěk, o kterém si celé město povídalo, nechá zase odeznít. Když stačilo tak málo, aby všichni uvěřili, že s ním chodí, nebude o tolik těžší je přesvědčit, že se rozešli.

„No, co se dá dělat,“ řekla její matka rychle. Katie byla pevně rozhodnutá dřív, než tenhle hovor ukončí, matce aspoň nějak naznačit, že její

vztah se Sebastianem není nic vážného, ale nebylo snadné Jenny přerušit. „Musím končit, zlato, někdo je u dveří. Ten oběd odložme na jindy,“ ujistila ji a lehce se zasmála. „Chápu, že byste se Sebastianem raději byli sami...“

To ano, pomyslela si Katie, každý sám ve svém bytě, a kdyby ty byty mohly být každý v jiném městě, tím lépe! Rychle se oblékla, vzala si kabelku a klíčky od auta a vyrazila ven. Chtěla si vyjet někam pryč, mít chvíli klidu a nějak se vyrovnat s tím, co se v noci stalo.

Když čekala na výtah, Seb zrovna vylézal ze sprchy. Cestou do ložnice pohledem zavadil o obrázek Charlotte. Stále častěji mu říká, že je na čase, aby se znovu zamiloval a oženil. A Katie se jí hned líbila. Vzpomněl si, jak zajásala, když jim cikánka na dni dětí předpověděla společnou budoucnost. Najednou se zarazil, zavřel oči a tiše odříkal modlitbu. Vzpomněl si na to, co včera v noci zcela nezodpovědně zapomněl.

Byl naprosto zdravý, ale přesto se zachoval velmi lehkomyšlně. Co kdyby ta noc pro Katii měla nechtěné následky? Naštěstí existují moderní prostředky, jak tomu zabránit...

Vyrazil ke dveřím, ale vtom zazvonil telefon. Zaváhal, ale pak zvedl sluchátko. A skoro bez dechu si vyslechl člověka, který vedl výlet, jehož se minulý víkend zúčastnila i Charlotte. Došlo prý k nehodě, jeho dcera následkem pádu utrpěla lehká zranění.

„Ještě je v nemocnici, nechali si ji na pozorování,“ vysvětlil mu. „Je možné, že utrpěla lehký otřes mozku, ale už je v pořádku a žádné nebezpečí ji nehrozí.“

„Kde je? V jaké nemocnici?“ zeptal se Sebastian.

Než vyrazil, zavolal Katii do bytu, ale nezvedala telefon. Nemohl na ni čekat, ne když jeho dcera ležela v nějaké nemocnici. Rozhodl se, že jí později zavolá z mobilu a poprosí ji, aby se ujistila, že se nic nestalo.

Katie sama nevěděla, jak se to stalo, co ji k tomu vedlo ani jak se jí v tak rozrušeném stavu tak rychle podařilo všechno zařídit. Najednou byla na cestě do Bruselu. Z letiště zavolala sestře a varovala ji, že za pár hodin přijede, a pak se matce pokusila nesouvisle vysvětlit, že odjíždí na návštěvu k Louise a že neví, za jak dlouho se vrátí. „Je to jen na pár dní,“ ujistila ji. „Řekni tátovi a Livvy, že mě moc mrzí, pokud jim to v práci způsobí nějaké potíže, a že pak všechno doženu...“

Jenny na druhém konci jen naslouchala dceřiným zmateným řečem a nevěděla, co na to říct. Tohle přece Katii vůbec nebylo podobné! Na druhou stranu mohla být jen ráda, že se mezi jejími dětmi všechno vrací do starých kolejí. Dlouho ji trápilo, že si dvojčata přestávají rozumět, a teď se najednou zdálo, že Katie svou sestru potřebuje tak nutně, že všeho nechá a odletí za ní do Belgie. A ať se stalo cokoli, Louisa ji nepochybně podpoří.

„Odjela?“ zděsil se Jon, když mu Jenny obratem zavolala a řekla mu, že Katie odletěla k sestře.

„Je to jen na pár dní,“ ujistila ho Jenny. „Udělal si takový malý výlet.“

„To doufám,“ vzdychl si Jon. „Touhle dobou tu máme práce až nad hlavu. Co ji to vlastně napadlo, odjet takhle narychlo?“

Jenny nemusela nic říkat, stačilo lehké vzdychnutí a Jon pochopil.

„Neštěstí v lásce,“ odhadl.

„Řekla bych nějaká malá krize důvěry,“ souhlasila Jenny.

„Se Sebastianem?“ podivil se. Jako otec si na své dcery nedělal žádný nárok, vždycky byl přesvědčen, že samy nejlépe vědí, co je pro ně dobré, ale přesto se nemohl ubránit tomu, aby si o ně dělал starosti.

„Jestli je to tak, pak by asi udělala lépe, kdyby to s ním ukončila.“

„Ne, myslím že Sebastian za to nemůže,“ řekla Jenny. „Mám pocit, že Katie tak docela nedůvěřuje sama sobě. Zdálo se mi, už když studovala na vysoké, že si nějak zvykla na to, že stupínky vítězů patří jiným. Spokojila se s tím, že ona sama má v životě hrát druhé housle.“

„Stejně jako její otec,“ vzdychl si Jon. Vzpomněl si na dlouhá léta, která sám prožil ve stínu svého dokonalého bratra. Nedostatek sebedůvěry mu ještě o mnoho let později komplikoval život, a když se jim narodila dvojčata, rozhodl se, že nedopustí, aby se jim přihodilo totéž. Proto je vždycky povzbuzoval, aby byly hrdé jak na to, co mají společného, tak i na věci, ve kterých se liší.

„Sebastian se o ni postará. Nedovolí jí, aby se smířila s něčím menším, než co si zaslouží. Jako Cooke dobře ví, co to znamená, když člověk musí bojovat, aby si získal respekt okolí. Určitě pochopí, co se odehrává v jejím nitru, a pomůže jí.“

„Mmm... zní to velmi pěkně... nadějně.“

„Prostě si pro ty dva dovedu představit nádhernou budoucnost.“

„A já vidím pro nás dva budoucnost dost drahou. Proč jen se nemohli poznat o pár let dřív, abychom jim mohli vystrojit svatbu současně

s Louisou a Garethem. Mohli jsme mít dvě za cenu jedné!“

Na letišti panoval čilý ruch. Katie prošla salonekem plným lidí, čekajících na odlet. Pohledem na světelnou tabuli se ujistila, že má ještě dost času, a protlačila se k baru. Koutkem oka zahlédla vysokého černovlasého muže, který procházel halou kolem ní.

V tu chvíli se celá zachvěla radostí.

„Seb.“

Měla to jméno na jazyku a její srdce se divoce rozbušilo. Přijel za mnou, blesko jí hlavou. Sledoval mě až sem, protože po mně touží. Protože mě miluje tak jako já jeho. Ano, Sebastiane, taky tě miluju. Chtělo se jí zakřičet to na celou letištní halu, ale místo toho zůstala na pár vteřin strnule stát, zatímco celý zbytek světa jako by se otáčel kolem ní. Ta myšlenka byla jako droga, která se jejími cévami rozproudila do celého těla. Její myšlenky a pocity byly najednou tak silné, že dění kolem sebe vnímala jen jako kulisu, jako zpomalený film, promítaný na pozadí její mysli. Ačkoli kolem ní proudily davy lidí, cítila se, jako by uprostřed toho obrovského prostoru stála úplně sama.

Jen ona a Seb.

Zavřela oči a tiše jeho jméno zašeptala. Pak oči znovu otevřela a začala jeho výraznou postavu hledat v davu. Vyrázila za ním, ale když už na něj chtěla zavolat jménem, ten člověk se otočil a ona si uvědomila, že to je někdo jiný. Dokonce nebyl Sebastianovi ani trochu podobný. Chyběla mu Sebastianova vznešenost, ty ostré a mužné rysy ve tváři i pronikavý pohled ocelově šedých očí. Prostě úplně jiný člověk. Jak jen si ho mohla

splést se Sebastianem? A co by tu Sebastian asi tak dělal? I kdyby ji hledal, jak by mohl zjistit, že je na letišti? A kdyby to věděl, nebylo by mu to jedno? Rozhodně by se jen tak nesebral a nejel za ní. Nestojí mu za to, aby ji zadržel, aby ji objal a před všemi těmi lidmi jí vyznal lásku. Takové věci se dějí jen v pohádkách.

A Sebastian není princ.

To všechno jsou následky předchozí noci, řekla si pevně. Po takovém zážitku je člověk zkrátka citlivější. Zranitelný. Zcela přirozeně se cítila citově vázaná na člověka, který jí ten zázrak jako první předvedl. Pomalu zavrtěla hlavou, ale nepřijemné myšlenky se tak snadno zaplašit nedaly.

Zamilovala se do Sebastiana proto, že spolu spali, nebo ji k němu něco přitahovalo už předtím? Nevěděla, a zdálo se jí, že už se to nikdy nedozví. Ale byla si jistá, že na ten okamžik, kdy se jí zdálo, že ho vidí, kdy si myslela, že za ní přišel a že ji snad miluje, že na tenhle okamžik do smrti nezapomene. Nebylo cesty zpět, nešlo vrátit zpátky, co se dnes v noci stalo.

Katie se bezmyšlenkovitě podívala na světelnou tabuli a zjistila, že už může na palubu letadla. Jako stroj se dala do pohybu a pomalou chůzí došla k příslušnému vchodu. Konečně pochopila, co ji tak žene za sestrou, co ji přivedlo na myšlenku, že jedině Louisa jí může pomoci pochopit, co se stalo. Lidé se přece nemohli zamilovat, aniž by si toho sami všimli. Nebo ano? Je snad opravdu možné, že se do Sebastiana zamilovala?

Na palubě letadla jako náměsíčná došla ke svému místu a posadila se. Její myšlenky se točily jen kolem Sebastiana. V duchu ho viděla, jak rozčileně vešel do jejího bytu. Jak ji vášnivě po-

líbil. Jak se jí dotýkal, jak se jeho hněv pomalu měnil ve vášně...

Jak to že ji za celou tu dobu ani jednou nenapadlo, že by se mohlo stát něco takového? Jak to že v sobě neměla žádný obranný mechanismus, který by ji varoval, že se možná spálí... že se do něj možná zamiluje?

„Katie! Tady jsem!“

Katie ani nemusela slyšet své jméno, už podle hlasu poznala sestru. Stála hned u výstupu z celního prostoru a mávala na ni. Katie k ní vyrazila a všechno, co jí chtěla říct, všechny starosti jako by z ní spadly ve chvíli, kdy se objaly.

Do očí jí vyhrkly slzy a začaly se jí kutálet po tvářích. „Lou,“ řekla tiše, „zamilovala jsem se... do Sebastiana.“

Louisa ji pustila, o krok odstoupila a překvapeně si ji prohlédla od hlavy k patě. „A v čem je problém? Myslela jsem, že jste už nějakou dobu spolu.“

„To bylo něco úplně jiného,“ přerušila ji rychle. „Kde je Nick?“ zeptala se, když si uvědomila, že na návštěvě u rodičů se její sestra skoro nikdy nevzdálila od svého dítěte.

„Je s Garethem,“ řekla Louisa rychle. „Gareth si musel vybrat zbytek dovolené, tak jsem mu řekla, že je na čase, aby si trochu zahrál na otce. Odjel s ním někam ke známým.“

Samozřejmě nemohla přiznat, že od té chvíle, co jí Katie volala z letiště – a jejich zaskočená matka jen o chvíli později – stačila pro sestru zorganizovat dokonalý ozdravný pobyt. Gareth neměl moc na vybranou. Když mu zavolala do práce, měla pro něj už připravený program.

„Katie po mně nikdy nic nechtěla,“ řekla mu odměřeně ještě dřív, než ho vůbec napadlo něco namítat. „A já mám pocit, že jí dlužím víc, než můžu splatit. Teď mě potřebuje, Gareth, a já jí chci pomoci.“

A teď, když se dívala do její bledé tváře, si byla jistá, že udělala dobře.

„Tak pojď,“ řekla a jemně ji vzala za ruku. „Dnes večer si uděláme opravdovou dámskou jízdu. Kousek od našeho domu nedávno otevřeli novou restauraci.“

Katie zavrtěla hlavou a už chtěla něco namítnout, neměla teď ani pomyšlení na jídlo, natožpak na slavnostní večeři, ale její sestra si nikdy nenechala rozmluvit nic, co si jednou usmyslela. Nesmlouvavě ji odvedla k východu z haly.

Seb byl na cestě do Yorkshire Dales, na místo, kam Charlotte odvezli z jejich nevydařeného výletu. Kvůli opravám na silnici se ale pár kilometrů před cílem jeho cesty vytvořila dlouhá kolona aut. Konečně příležitost vzít telefon a zavolat Katie. Naštěstí si ráno, když mluvil s její matkou, zapamatoval číslo k ní domů, měla ho napsané na telefonu. V tu chvíli ho ani nenapadlo, jak rychle se mu bude hodit.

Telefon vyzváněl a on se tiše modlil, aby ho zvedla. Ale bylo to marné. Zklamaneč zavěsil.

Když se dozvěděl, kam Charlotte převezli, okamžitě tam volal a mluvil se sestrou, která o ní pečovala. Ujistila ho, že Charlotte je mimo nebezpečí a že ji zatím nechávají na lůžku jen pro jistotu, ale on věděl, že jeho rodičovské instinkty neuklidní nic jiného, než když ji uvidí na vlastní oči.

Jen doufal, že se mu podaří co nejdřív se dovolat Katii. Ta cikánka jim přece předpověděla dítě, syna. A měl přijít brzy. Kdyby se to skutečně stalo, nemohl by se zříct svých rodičovských povinností – udělal takovou chybu už jednou a rozhodně ji nehodlal opakovat. Nechtěl, aby jeho dítě vyrůstalo bez otce...

Charlotte měla štěstí. I on měl štěstí, že v době, kdy se s nimi nestýkal, se o ni někdo jiný postaral s takovou péčí, jako by byla jeho vlastní dcerou. Ale pořád si musel vyčítat, že s ní nebyl on sám, že kdyby neměli štěstí, mohlo jí jeho sobecké chování zkazit celé dětství. A teď možná svým sobeckým chováním zplodil dalšího potomka...

Rozhodl se, že i kdyby to dítě mělo být neplánované, rozhodně nebude nechtěné. Celý se rozechvěl při představě, že by Katie mohla nosit jeho potomka. Charlotte byla jeho dcera a on ji miloval, ale k Sandře nikdy nepocítil to, co dnes v noci prožil s Katii.

Měl Sandru rád, respektoval ji a jako matku a manželku ji obdivoval. Ale nemiloval ji a teď si byl jistý, že ji nemiloval nikdy, ani v nejlepších chvílích jejich vztahu. Zato Katie nemilovala jeho. A představa, že by mohla otěhotnět jen kvůli jeho lehkomyšlnosti...

Začínal mít pocit, že se na něj celý svět každou chvíli musí zhroutit.

„Opravdu, Louiso, nemám moc hlad,“ namítla Katie. „Chtěla bych jen...“ po tváři jí stekla jediná velká slza. Když to Louisa viděla, okamžitě změnila plány.

„Kam to jedeme?“ namítla Katie, když její sestra uprostřed křižovatky otočila vůz do protisměru.

„Neboj se,“ zasmála se Louisa, „nikdo nás neviděl... Jestli nechceš do té restaurace, pojedeme domů. Tam si můžeme v klidu promluvit.“

Dům, který si Gareth s Louisou v Bruselu pronajali, byl v klidné vilové čtvrti. Prostorný domek se zahradou uprostřed široké, starými kaštany lemované ulice.

„Tak pojd,“ řekla Louisa vesele, když zaparkovala na příjezdové cestě. Rychle vyskočila z vozu a otevřela dvířka na druhé straně. Skoro Katii vytáhla z auta a pak už ji nepustila, jako by se bála, že jí uteče.

Ale kam by Katie ještě utíkala? Nikde jinde už nemohla hledat podporu ani pochopení. Teď jenom litovala, že se hned na letišti Louise svěřila s tím, co ji trápí. Není divu, pomyslela si, že se ke mně teď chová jako k malému Nickovi.

„Posadíme se venku,“ rozhodla Louisa. Zavedla ji dovnitř, ale domem jen prošly na zahradní terasu. Usadila Katii v jednom z proutěných křesel.

„Chvilku počkej. Dojdu pro víno.“

„Já ani...“ začala Katie, ale Louisa nesmlouvavě zavrtěla hlavou.

„Já si rozhodně jednu skleničku naleju a nechci si vedle tebe připadat jako alkoholik,“ řekla vesele, a pak dodala – Katie skoro jako by slyšela matku – „udělá ti to dobře.“

Nakonec musela Katie uznat, že to je výjimečně dobré víno, chladné a osvěžující. O chvíli později přinesla Louisa tři sendviče.

„Tak... ven s tím!“ pobídla Katii. „Zamilovala ses do Sebastiana. To jsme si všimli. A v čem je problém? Bojíš se udělat zásadní rozhodnutí? Chápu, že svatba může působit jako veliký strážák, ale –“

„Ne, nic takového,“ přerušila ji Katie a zhluboka se nadechla.

„To, co jsem ti říkala doma, to o mně a o Sebastianovi... to prostě nebyla pravda. Tenkrát ještě ne. Tenkrát jsem se Sebastianem ještě... tenkrát jsme spolu... nic mezi námi nebylo.“

„Ale teď už ano,“ přerušila ji Louisa. „Teď ses do něj zamilovala doopravdy.“

„Ano,“ přikývla Katie a sklopila zrak. Všimla si, že už má skoro prázdnou sklenku, ale věděla, že jí tváře nezčervenaly po víně. Zaváhala, pak naráz dopila zbytek sklenky a řekla Louise s otevřeností, která jí vůbec nebyla podobná: „Vyspala jsem se s ním. Milovali jsme se a bylo to... bylo to...“ zarazila se a zrudla ještě víc. Podívala se Louise do očí, ale nenašla v nich ani náznak neshody nebo pohrdání. „Bylo to krásné. Nikdy... nikdy jsem si nemyslela... Nejdřív se zlobil. Byl na mě naštvaný, protože zjistil, že si o nás celé město myslí, že jsme spolu. Chtěla jsem se mu omluvit, vysvětlit mu to, ale pak mě políbil a já... prostě jsem to v tu chvíli chtěla,“ vzdychla tiše.

„Nikdy jsem si nedokázala představit, jaké to je. Moje vlastní pocity mě úplně ovládly... Prostě jsem ho chtěla. Nevím, jestli to dokážeš pochopit,“ řekla, ale už se neodvážila podívat Louise do očí. „Vy se s Garethem... máte rádi, takže...“

„Nemilovala jsem Garetha, když jsem se s ním poprvé vyspala,“ přerušila ji Louisa stručně. „Vlastně...“ na chvíli zaváhala, „vlastně jsme si možná víc podobné, než jsem si myslela. Když jsem se poprvé vyspala s Garethem, taky se na mě zlobil, Katie, a já se pak cítila stejně špatně, jak se asi teď cítíš ty. Já byla ta, co začala, já ho svedla,“ dodala kajícně.

Katie zdvihla hlavu a začala pozorně poslouchat. „Poprvé, když jsem spala s Garethem, jsem byla přesvědčená o tom, že miluju Saula. Gareth mě něčím strašně dopálil, sám se na mě taky hněval a pak... najednou jako by se všechna ta nenávist proměnila ve vášně.“

Katie zavřela oči. Pak je zase otevřela.

„Když jsem se vyspala se Sebastianem,“ řekla pomalu. Kousla se do rtu, ale po chvíli přece jen pokračovala: „Když jsem s ním poprvé spala, myslela jsem si... myslela jsem si, že miluju Garetha.“

Nastal nekonečný okamžik tíživého ticha, tak hlubokého, že se Katie lekla, jestli nezašla příliš daleko, jestli tím neporušila pouto, které je celý život svazovalo, ale pak se Louisa pomalu předklonila, vstala z křesla, přistoupila k ní a pevně ji objala.

„Oh Katie, Katie, je to vůbec možné, že jsme obě prožily skoro totéž, že jsme obě cítily to samé? Víš, co to znamená, víd?“ zeptala se naléhavě.

Katie se na ni podívala a srdce jí poskočilo. Co tím chce Louisa říct? Už mnohokrát přemýšlela, co by jí sestra řekla. Že celou dobu tajně milovala jejího manžela? Že zradila její důvěru a že už ji proto nechce ani vidět?

„Ne... co to znamená?“ zeptala se nejistě.

„To přece znamená, že jste si se Sebastianem souzeny!“ řekla jí Louisa vzrušeně. „Tak jako já s Garethem.“

Katie ji nemohla nechat podruhé uvěřit takovému nesmyslu. Smutně zavrtěla hlavou.

„Ne. Sebastian mě nemiluje,“ řekla jistě.

„Vyspal se s tebou. A zřejmě se nemusel moc přemáhat,“ připomněla jí Louisa.

„Zatoužil po mně,“ přikývla Katie. „Ale nemí-

luje mě," dodala bolestivě. Zaváhala, pak se na Louisu tázavě podívala.

„Neřekneš doufám Garethovi nic o tom, že... že jsem si myslela, že ho miluju?“ zaprosila. „Teď, když o tom přemýšlím...“ Zarazila se. Snad se ještě nedokázala úplně odpoutat od toho, že Garetha doposud milovala, ale když slyšela, jak Louisa popisovala jejich první noc, došlo jí, že představa něžného, romantického milence, kterou si o Garethovi v duchu vytvořila, byla jen naivním snem.

Zdálo se jí, že je do něj zamilovaná, protože v životě nenašla nikoho jiného, koho by mohla milovat. Její láska ke Garethovi byla jen určitým druhem sebeobrany, kterou své city chtěla uchránit před každým zklamáním. Jako trnité houští, které vyrostlo kolem Šípkové Růženky a na sto let ji oddělilo od světa, až si k ní jeden princ prosekal cestu, tak jako Sebastian dokázal prolomit její obranu a našel si cestu do jejího srdce.

Jestli jí to, co se stalo, nepřineslo nic dobrého, přinejmenším za posledních pár hodin stačila dospět a dozvěděla se o sobě hodně nového. A zároveň se jí podařilo překonat svůj strach a vysvětlit Louise, proč jejich vztahy za poslední léta tak ochladly.

O hodinu později se spolu už procházely po bruselské nákupní třídě a Katie si prohlížela výklady malých butiků.

Zarazila se před výkladem s šaty, které vypadaly jako umělecky zpracovaná pavučina. Dráždivě zvýrazňovaly každou křivku figuríny, ale byly strašně drahé a na Katii navíc příliš odvážné.

„Když tě uvidí v těchhle šatech, zešílí z toho. Bude zufit, že dáváš veřejně na odiv to, co by chtěl

mít jen sám pro sebe," zašeptala Louisa vábivě. „Tak si je kup.“

„To teda ne," zavrtěla Katie hlavou. „Všimla sis, kolik stojí? A navíc, kdy bych je vzala na sebe? Potřebovala bych nějaké šaty," přiznala zamýšleně, „ale rozhodně nic takového. Kdybych se takhle objevila na dědečkově oslavě...“

Louisa jen zakoulela očima a bezradně si vzdychla. „Ani mi tu oslavu nepřipomínej.“ Pak jako by si na něco vzpomněla, její hlas se změnil a docela jemně se Katie zeptala.

„Co budeš dělat?“

„Se Sebastianem?“ uhádla Katie. „To nevím. Asi bych si měla najít nějakou novou práci, odstěhovat se...“

„Mohla by ses přestěhovat sem," navrhla Louisa rychle. „Práci bys tady určitě našla a nějakou dobu bys mohla bydlet u nás... nebo," dodala, významně se na Katie podívala a pokračovala: „Mohla bys mu taky říct, co k němu cítíš, a on by pak...“

„Ne! To rozhodně ne!“ zarazila ji Katie.

O chvíli později se posadily v kavárně a objednaly si kávu. Sotva ji Louisa vypila, najednou zas prudce vstala.

„Teď jsem si vzpomněla, že jsem do parkovacího automatu nedala dost peněz. Počkej tu, já tam skočím a vezmu si další lístek...“

„Ne," řekla rozhodně, když se Katie chtěla zvednout. „Zvládnou to sama. Hezky tu sed, a až dopiješ, objednej nám oběma ještě jednu. Ani nevíš, jaká to pro mě je radost, skoro svátek, když si můžu sednout a v klidu si vypít kafe. Miluju Nicka nade všechno, ale čas od času je docela příjemné mít chvíli sama pro sebe. Taky na to brzy přijdeš,

až se vám se Sebastianem narodí ten chlapeček," poškádli ji a vyrazila ven.

„Tati! Co tady děláš?“

Charlotte vystoupila z výtahu a zjistila, že se dívá přímo do tváře svého otce. Přijel do nemocnice před deseti minutami, krátce si promluvil s ošetřujícím lékařem a teď byl zrovna na cestě do jejího pokoje.

„Co myslíš?“ zeptal se.

„Snad jsi sem nejel kvůli mně?“ namítla Charlotte a zavrtěla hlavou. „Vůbec nic mi není, vážně. Vlastně mě před chvílí propustili. A bůhví, proč mě tu drželi až doteď.“

„Měla jsi vážná zranění,“ řekl Seb přísně.

Charlotte jen zakoulela očima.

„Měla jsem pár modřin,“ opravila ho. „Skoro nic se mi nestalo a kdybych se neuhodila do hlavy, nejspíš by to nestálo ani za zmínku. Kdyby mě jako malou pokaždé vozili do nemocnice, když jsem se natáhla, tak bych tu strávila skoro celý život. Máma vždycky říkala, že to jsou ty cookovské geny, že se mi pokaždé něco stane, protože se vůbec nestarám, co by mohlo být nebezpečné. Podle toho, co říkala, se skoro zhroutila, kdykoli si zadřela třísku, ale já zřejmě byla pěkná divoška.“ Pak otce vesele objala a začala ho škádlit. „Až budete s Katií mít toho chlapečka, budeš si muset na takovéhle návštěvy v nemocnici zvykat. Jak se Katie vlastně má? Přijela s tebou?“

Jestli přijela?

„Ne, jistěže ne,“ namítl rychle. „Proč by měla?“

„Jen tak mě to napadlo,“ zarazila ho Charlotte. „Vzpomněla jsem si na ni a říkala jsem si, že bych ji taky docela ráda viděla.“

Normálně by mu ani trochu nevadilo, že si ho Charlotte takhle pubertálně dobírá, ale dnes, po věřejší noci, v něm každé její slovo znovu rozněcovalo nesnesitelnou bolest. Jen když vyslovila její jméno, proletěla mu hlavou neuvěřitelná spousta vzpomínek.

Katie, když na sobě měla jen ručník. Její rty, okamžik poté, co je přestal líbat. Její ruce, pátravě ohledávající jeho tělo. Její tělo, poddávající se jeho dotykům. Katie...

„Tati... vnímáš mě vůbec?“

Zavrtěl hlavou a pokusil se soustředit na tvář své dcery.

„Určitě ti nic není? Cítíš se na to, aby ses nechala propustit?“

„Jestli mi nevěříš, zeptej se doktora,“ navrhla bez váhání.

Ani po hodině, během které mluvil s ošetřujícím lékařem, sestřičkou z oddělení, na kterém Charlotte ležela, i se specialistou, který ji vyšetřoval po převozu do nemocnice, neslyšel jediný názor, který by mluvil proti tomu, aby byla jeho dcera dnes propuštěna.

„Tati, nech už toho, děláš jako bych byla na prahu smrti,“ řekla nakonec a skoro ho odtáhla z nemocniční recepce až na parkoviště.

„Jsem tvůj otec,“ řekl jí vážně, ale ona se jen usmála a objala ho.

„Já vím,“ přikývla. „Ale sám dobře víš, že jednou přijde chvíle, kdy poznám toho pravého... toho *pravého*, tati,“ zdůraznila dřív, než ji stačil přerušit nějakou otcovskou moudrostí. „A až taková chvíle přijde... určitě ti o tom neřeknu ani slovo. Tedy rozhodně ne předem. Vystrašil bys ho k smrti.“

„Dobře,“ zavrčel naoko rozčileně, ale její slova v něm vyvolala další řadu vzpomínek, se kterou se jí rozhodně nemohl svěřit.

Ten pravý, říkala Charlotte. Co jiného to mohlo znamenat než její první milenec? Charlotte a její vrstevníci považovali sex za něco, k čemu se musí přistupovat odpovědně, s rozvahou. A zřejmě si mysleli, že tenhle přístup zdědili od generací předchozích.

Ale pro Katii byl prvním milencem on. Co by si o něm pomyslel Jon Crichton, kdyby se to dozvěděl? Jistě Katie nemiloval o nic méně než Sebastian miloval Charlotte, a v tuhle chvíli věřil tomu, že Katie a Sebastian jsou milenci.

Kdyby teď měl potichu zmizet z jejího života, co by si o něm Jon Crichton pomyslel? Řekl by si, že Katie zneužil, podvedl a pak opustil. A nadával by na něj právě tak, jako už o mnoho generací dříve lidé nadávali na muže z Cookova klanu. Mluvil by o něm úplně stejně, jako o člověku bez morálních zásad, bez charakteru.

„Tati... tati!“ Najednou si uvědomil, že na něj Charlotte mluví. „Tati, jsi v pořádku?“ zeptala se starostlivě. „Už zase jsi úplně mimo...“

„O něčem jsem... přemýšlel,“ řekl rychle.

„O něčem, nebo o někom?“ zeptala se Charlotte a po její tváři se rozlil široký úsměv.

„Já to věděla! Myslel jsi na Katii, viď? Ty ses zamiloval, tati! Oh, mám z vás takovou radost,“ zajasala Charlotte a objala ho. „Ale nepočítej s tím, že vám půjdu za družičku. Rozhodně ne v nějakých nadýchaných růžových šatičkách, ve kterých bych vypadala jako šlehačkový dortík,“ zamračila se. „Ale já vím, Katie má příliš dobrý vkus na to, aby po mně chtěla něco takového.“

„To trochu předbíháš,“ namítl Seb a tvrdošíjně začal měnit téma. „Pojedeme zpátky do Manchesteru?“

„Do Manchesteru? Ani omylem!“ prohlásila Charlotte rozhodně. „Přece si nenechám ujít zbytek toho výletu?“

Nějakou dobu se hádali, ale Sebastian musel nakonec uznat, že by bylo silně pokrytecké trvat teď na tom, aby se vrátila do školy, když podle lékaře je naprosto zdravá.

„Už jsem prakticky dospělá, tati,“ připomněla mu znovu. „A i kdybych nebyla... jsem strašně ráda, že se o mě takhle staráš, ale nemůžeš mě pořád chránit. Někdy to musí zabolet, chápeš? Takový je život.“

„O tom mi povídej,“ zavrčel Sebastian.

„Tak co budeš dělat, až se vrátíš domů?“ zeptala se Louisa. Stály na bruselském letišti a zbývalo jen pár minut, než bude Katie muset nastoupit do letadla a vyrazit domů.

„Myslíš *po tom*, co na náměstí v Haslewichi svolám celé město a veřejně vyhlásím, že jsem se Sebastianem nikdy nechodila?“

„To je mi líto,“ vzdychla si Louisa. „Kdybych nikomu nic neřekla...“

„Není to tvoje chyba,“ ujistila ji Katie. „Měla jsem v sobě už tehdy najít tu odvahu a říct ti pravdu.“

„A já měla poznat, že mi něco tajíš. Aspoň k němu to tedy bylo dobré,“ zašeptala Louisa.

Když si spolu otevřeně promluvily o svém milostném životě, staly se z nich zase nejlepší přítelkyně, snad ještě lepší než dřív. První večer si vyprávěly o věcech tak důvěrných, že by se Katie dříve bála na ně jen pomyslet, a společně vzpomí-

naly na dětství a na léta studií, ale znovu a znovu se přitom vracely k záhadné skutečnosti, že svou životní lásku obě poznaly za zcela nevhodných okolností.

Když se poslední den její návštěvy Gareth s Nickem vrátili domů, bylo pro ni docela přirozené ho obejmout, jako by byl její bratr, a přátel- sky ho políbit na tvář.

V tu chvíli si byla jistá, že její noční můra skončila, že už se jí při pohledu na něj nikdy nezmocní strach ani úzkost, že pro ni teď už nebude nic víc než manžel její sestry.

„Se Sebastianem to ještě není ztracené,“ připomněla jí Louisa.

„Oh, no jistě,“ přikývla Katie odvážně. „Vím, že bys byla ráda, kdyby celá ta věc dobře dopadla – kdyby se do mě Sebastian nakonec přece zamiloval – ale to se nestane, Lou. Sama jsi říkala, že když jste spolu s Garethem poprvé spali, on se do tebe zamiloval, a ty sis tehdy nebyla jistá. Ale Sebastian nic takového necítil.“

„Jak to víš?“

„Protože kdyby to cítil, řekl by mi to,“ řekla Katie jistě. „Jestli ti to Gareth neřekl, tak jen proto, že jsi tenkrát byla zamilovaná do někoho jiného.“

„Zní to všechno rozumně, ale stejně mám pocit, že se mýlíš,“ trvala Louisa na svém.

„Nech toho, Lou,“ poprosila ji Katie a v očích se jí najednou objevila hluboká lítost. „Prosím, nedávej mi žádnou naději, bude to tak jenom horší...“

Louisa viděla, jak jí je, a tak ji jen pevně objala. „Za pár dní přiletíme domů,“ připomněla jí.

„Na dědovu oslavu,“ přikývla Katie sklesle, „kam já mám přivést Sebastiana, protože rodiče

i dědeček si myslí, že tou dobou bude připraven požádat o mou ruku...“

Nakonec se ještě jednou objaly, Louisa se za svou sestru v duchu pomodlila a vtiskla jí do ruky malý, úhledný balíček.

„Co to je?“ zeptala se Katie překvapeně.

„Ty šaty... vždyť víš, ty, co jsme spolu viděly ve výkladu. Ty, jak jsem říkala, že bys v nich Sebastiana dovedla k šílenství,“ připomněla jí Louisa. „Věděla jsem, že by sis je sama nikdy nekoupila, tak jsem tě nechala sedět v té kavárně a zašla jsem pro ně sama.“

„To bylo chytré,“ uznala Katie, ale pak si vzpomněla, že ty šaty byly také velmi drahé. „Ale tos neměla dělat, Louiso. Vždyť víš, že je sotva někdy budu moct vzít na sebe.“

„Jistěže ano. Vezmeš si je přece na tu rodinnou sešlost,“ ujistila ji Louisa.

„Cože?“

„Opovaž se přijít v něčem jiném,“ pohrozila jí Louisa. „A teď už běž, nebo ti to ještě uletí.“

Katie už na to nestačila nic říct, jen Louise vděčně stiskla ruku a vyrazila na cestu domů.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Řekněte tedy soudu, co přesně jste viděla v noci osmnáctého října minulého roku...“

Katie zavřela oči a snažila se soustředit na výpověď svědkyně, která právě složila přísahu.

Musela zaskočit za Olivii, která čekala na rozhodnutí poroty v jiném, na poslední chvíli odročeném případě. Svým způsobem byla docela ráda, případ u chesterského trestního soudu trval už několik dní a ona tak získala skvělou záminku odjet z Haslewiche. Tady aspoň nehrozilo, že se náhodou setká se Sebastianem. Ale i přesto cítila, jak těžké je soustředit se na průběh soudního líčení, jak těžké je na Sebastiana úplně zapomenout.

„Povstaňte, prosím!“

Katie se automaticky postavila. Soudce vyhlásil přestávku. V soudní síni bylo horko a dusno, ani větrací ventily nedokázaly víc než jen prohánět po místnosti vlažný, vydýchaný vzduch. Katie s radostí vstala a šla se trochu provětrat ven.

Až teď si uvědomila, jak ji bolí hlava, jako by jí spánky svírala žhavá, nepoddajná čelenka. Naštěstí už věděla, že kousek od budovy soudu je lékárna.

Když vstoupila, zařadila se do fronty čekající u pultu a bezmyšlenkovitě se rozhlédla kolem.

Výběr léčiv byl ohromující. Koutkem oka zahlédla malý stojánek s kondomy, antikoncepčními prostředky a těhotenskými testy.

„Co ty víš,“ říkala jí sestra, když spolu mluvily. „Možná už v sobě nosíš jeho potomka...“

„To určitě ne,“ řekla Katie přesvědčeně. „Nevím, proč si tím jsem tak jistá, ale prostě to vím. Ale kdyby ano... to by bylo, víd?“ zasmála se sarkasticky. „Jak by se asi tvářili rodiče, kdybych jim řekla, že jsem těhotná, ale že mě Sebastian nemiluje? To vlastně asi pochopí, když se na dědečkově oslavě objevím sama.“

Postoupila k pultu a poprosila o prášky proti bolesti hlavy. Nevěděla, proč si je tak jistá tím, že nečeká Sebastianovo dítě, ale bylo jí jasné, že ta cikánka se ve všem mylila. Nebude žádný chlapec, který by se tak podobal svému otci, nebude žádné dítě... aspoň pro ni určitě ne.

Když se v pátek vydala na zpáteční cestu do Haslewiche, bylo nádherné počasí. V jasném slunečním světle se ostře rýsovaly vrcholky velšských pahorků a před ní se otevřel výhled na cheshirské pláně. Tudy kdysi dávno procházeli římsí vojáci a obchodníci na cestě z chesterského přístavu do solných dolů v Northwichi, Nantwichi, Middlewichi a Haslewichi. Po celá staletí byla sůl jediným bohatstvím tohoto kraje, ale dnes byly staré doly proměněny v turistické atrakce. Kolovala tu historka o tom, že za občanské války, kdy tímto krajem procházela vojska králových kavalírů, prchající před jednotkami parlamentu, se v solných dolech skrýval jeden slavný uprchlík, princ z rodu Stuartů, který později usedl na trůn jako Karel II.

Katie se s rodiči dohodla, že pojedou rovnou

k nim a přespí u nich, aby se hned zítra ráno mohla s matkou a Maddy pustit do příprav dědečkovy oslavy.

Když vešla do rodného domu, přivítala ji vůně, linoucí se z kuchyně. Matka jí vyšla vstříc, objala ji a ptala se, jak dopadl její případ, a Katie mohla konečně vypustit z hlavy představu, která jí celý den strašila: že vstoupí do svého nového bytu a Sebastian ji tam bude čekat s rozervěnou náručí.

Jistě. Nic takového se nestane.

U večere rodičům vyprávěla o návštěvě v Bruselu a o průběhu soudního líčení.

V Chesteru se setkala s Maxem a ten se jí svěřil, že je velmi nadějně, že bude povolán do Nejvyššího soudu. Katie na svého bratra samozřejmě byla pyšná.

„Snad z toho dědeček bude mít radost,“ říkal Max vesele. „Už jsem o tom mluvil s Maddy a oba jsme se shodli na tom, že bude lepší mu to říct až na oslavě.“

„Aby se hned mohl vytahovat přede všemi, kdo tam přijdou,“ zasmála se Katie, ale hned vážně dodala: „Určitě bude mít obrovskou radost. O něčem takovém vždycky snil. Jeho vnuk se dostane až k Nejvyššímu soudu.“ Nadšeně ho objala a nedokázala odmítnout láhev šampaňského, kterou objednal, aby to s ní oslavil... když, jak řekl, už to nevydržel a všechno jí prozradil předem.

Když si teď vzpomněla na dobrou zprávu, kterou si její bratr chystá pro dědečka, trochu se jí ulevilo. Ben z toho bude mít určitě takovou radost, že se nebude starat o její vztah se Sebastianem – respektive o to, proč se zdá, že mezi nimi nikdy nic nebylo. V dědečkových očích měly

úspěchy mužských příslušníků rodiny vždy mnohem větší váhu než osudy žen, a tentokrát z toho Katie měla docela radost.

„Už jsi mluvila se Sebastianem?“ zeptala se jí teď matka starostlivě. „Asi se ti po něm stýská, víd. Přes týden jste se neviděli...“

„No...“ Teď byla ideální příležitost jim to říct, vysvětlit rodičům, že celá ta záležitost se Sebastianem byla jen jedno velké nedorozumění. Už nabírala dech, aby se jim svěřila, ale vtom vedle zazvonil telefon a její matka vstala a rychle odběhla.

Než se vrátila, dorazila k nim Maddy s ovocem na plnění košíčků, které Jenny právě pekla. Pak rychle vyrazila do Queensmeadu, kde očekávali několik členů rodiny, kteří přijeli na Benovu oslavu. A krátce nato volala Louisa, že s Garethem a s Nickem právě přistáli a jedou domů. Poslední šance rodičům všechno v klidu vysvětlit byla ztracena.

„Tak, tohle je poslední balíček jídla na oslavu,“ vzdychla si Louisa. „Je na čase se obléct. Už se těším, jak budou zírat na ty tvé nové šaty.“ Katie sklopila oči a Louisa se ve dveřích zastavila a vážně se jí zeptala: „Doufám, že si je vezmeš?“

„Nemůžu, Louiso,“ začala Katie. „Nejsou dost... jsou prostě moc... ani jsem si je s sebou nevzala, mám je u sebe doma a už není čas... Louiso?“

Její sestra se beze slova shýbla a z Katiiny kabelky vylovila její klíče. „Ještě je čas,“ řekla hlasem, který nepřipouštěl žádně námitky. „Všechno to stihneme, a ty, má drahá sestro, si dnes na sebe vezmeš ty šaty. Gareth!“ zavolala na svého muže, který si vedle povídal s Jonem. „Budeš se mu-

set postarat o malého Nicka. Všechny jeho věci jsou rozložené nahoře na posteli..."

"Louiso," bránila se Katie, ale bylo už příliš pozdě. Její sestra už byla venku z domu a nasedala do otcova auta.

Seb se zamračil a zavěsil sluchátko. Volal Katii dnes už asi popáté, ale pořád se s ní nemohl spojit.

Až když jí zavolal do práce, dozvěděl se od Olivie, že se před pár dní vrátila z neplánované cesty do Belgie a prakticky hned odjela k soudu do Chesteru.

Byla to jen strašlivá shoda okolností, nebo se mu záměrně vyhýbala? Na dnešek se přece chystala oslava jejího dědečka, událost, na kterou – aspoň podle toho, co říkal Guy – ji měl doprovázet právě on.

Oh ano, měl dost dobrých, ryze praktických důvodů, proč se s Katí sejit, ale žádný z nich nebyl silnější než to mravenčení, které cítil v celém těle, kdykoli si na ni vzpomněl. Ať se snažil sebevíc, nedokázal zabránit tomu, že se mu ve dne v noci vracely vzpomínky na těch pár hodin, které spolu prožili, na tu noc, co se milovali. Ty obrazy se znenadání objevovaly a dráždily všechny jeho smysly.

Pokaždé ho to nutilo zamýšlet se nad tím, co asi cítí Katie, jak na tu noc vzpomíná ona. Lituje toho, k čemu došlo? Dává mu za to vinu... nenávidí ho kvůli tomu? Vyhýbá se mu ze strachu nebo z nenávisti?

Kladl si všechny ty otázky, ale nikdy z toho nebyl ani o fous moudřejší. Stačilo mu, aby si vzpomněl na to, co jí řekl ten večer, jak ji obvinil, jak

se na ni hněval. Ale když se jí potom dotknul, když ji políbil, když ji držel v náručí... Nemá smysl tu sedět a čekat na ni, řekl si nakonec a vyrazil ven.

Když otevřel dveře na chodbu, Louisa právě zamykala dveře Katiina bytu.

"Katie," oslovil ji, ale hned si uvědomil, že se zmylil.

Louisa se mu podívala do očí a viděla jiskru naděje a touhy, která se v nich na krátkou chvíli objevila a pak zase zhasla. V duchu si přísahala, že její sestra dnes na tu oslavu půjde v šatech od ní, i kdyby ji do nich měla sama navléknout a dotáhnout ji tam násilím.

"Katie je u rodičů a pomáhá matce s vařením," řekla vesele. "Dnes je přece ta rodinná oslava."

"Ano. Ano, jistě. Já... no... jak se má?" vypravil ze sebe Sebastian.

Louisa se na něj zamyšleně podívala. Ačkoli byly s Katie dvojčata, Sebastian by si je nikdy nespletl. Katie je jedinečná, uvědomil si.

"Jestli vás to zajímá... jestli vám na tom *opravdu* záleží..." zdůraznila, "pak je nejvyšší čas, abyste jí to dal najevo."

Sebastian se zamračil.

Co jestli se Katie své sestře svěřila s tím, co se mezi nimi odehrálo? To by do ní nikdy neřekl. Instinktivně poznal, že je spíš uzavřená, ale na druhou stranu, vztah mezi dvojčaty byl v mnoha ohledech silnější, důvěrnější než jiné sourozenecké vztahy.

Louisa rozhoupala elegantní tašku, kterou držela v ruce.

"Vezu jí šaty, které si chce vzít na tu oslavu..." začala hovorně, ale vzápětí zdůraznila: "Koupila

si je v Bruselu speciálně pro tuhle příležitost. Pro vás..."

Věděla, že hodně riskuje, že sází všechno na jednu kartu. A co bylo horší, věděla, že nesází sama za sebe, ale za svou sestru. Kdyby ho teď dotlačila k tomu, aby řekl, že mu na Katii nezáleží... že se ptal jen ze slušnosti... Katie by ztratila poslední šanci. Bylo docela možné, že Katie nemiloval, že jen využil příležitosti, když viděl, že ji přitahuje... ale ne. Louisa si vzpomněla na jeho pohled, když ji spatřil. Nemohla se mýlit, když se ptal na Katii, slyšela v jeho hlase opravdový zájem... a opravdové trápení.

"Oslava začíná ve tři," řekla mu klidně a dřív, než stačil odpovědět, nastoupila do výtahu a odjela.

Když se vrátila do domu rodičů, nikomu neříkala, že Sebastiana potkala. Vzala Katii nahoru do jejich bývalého pokoje a donutila ji obléknout si nové šaty. Katie sice pořád dokola namítala, že se pro tuhle příležitost vůbec nehodí, ale Louisa jako by její námitky nevnímala.

Po půl hodině musela uznat, že není tak snadné Katii ignorovat.

"Louiso, uznej, že to je příliš!" říkala plačtivě. "Vždyť jsou průsvitné."

"Ne, nejsou. Mají přece spodničku. Jenom to vypadá, jako by byly průsvitné..."

"Přesně to myslím!" zoufala si Katie a nespokojeně se otáčela před zrcadlem. "Vypadá to, jako bych pod nimi byla... jako bych neměla... prostě jsou..."

"Jsou provokativní a jsou sexy, ale nejsou průsvitné. Vypadáš v nich úžasně," řekla Louisa pevně.

Když s ní Louisa zatočila před zrcadlem, musela i Katie uznat, že jí mimořádně sluší.

"No dobře, uznávám, že to vypadá, jako že jsou průsvitné," pokračovala Louisa, "ale jediné, co je skrz ně vidět, je právě ta spodnička. Jistě, spodnička v pleťové barvě vytváří na první pohled dojem... prostě ti to sluší a sama dobře víš, že jediné, co je v nich vidět, jsou ruce a nohy."

"Jenže každý, kdo se na mě podívá, si bude myslet něco jiného..."

"Ať si myslí, co chtějí," přerušila ji Louisa. "Katie, strašně ti sluší. Prostě je *musíš* mít na dědovu oslavu. A teď už pojď, musíme dolů, nebo odjedou bez nás. Teď už tě nepustím z očí. Jak tě znám, určitě by ses cestou stavila u sebe doma a převlékla se."

Stará vila v Queensmeadu byla původně panským sídlem a postupně se z ní stalo sídlo rodiny. Byla tu spousta volných pokojů, což se ukázalo být velkou výhodou, kdykoli se na nějakou rodinnou sešlost do Haslewiche vypravilo příbuzenstvo z širokého okolí. Už včera si Maddy stěžovala, kolik lidí se k nim na tento víkend sjede.

"A když si představím, že děti rostou jako z vody a že za pár let už nebudou chtít spát v jednom pokoji s rodiči... nedovedu si představit, co budeme dělat pak."

Když vstoupili do jídelny, bylo jim jasné, co myslela.

Prostorná místnost byla plná lidí.

Saul a Tullah stáli se svými dětmi trochu stranou, povídali si se Saulovými rodiči. Luke s Bobbím a jeho bratr James stáli o kus dál se svými sestrami a rodiči.

„Zdá se, že Crighonové z Chesteru dorazili v plném počtu,“ zasmála se Louisa už ve dveřích.

„Mmm... to bude mít děda radost,“ ušklíbala se Katie. Dovedla si představit, jak rád se bude s úspěchem svého vnuka chlubit právě před svými bratranci z Chesteru, se kterými vždycky tak trochu soutěžil. Louisa, která o Maxovu překvapení nevěděla, se na ni tázavě podívala.

Bobbie, Lukeova manželka z Ameriky, na ně zamávala a vyrazila za nimi.

„No ne... nádherné šaty, Katie,“ řekla uznale. „Jsou sexy.“

Katie se lehce začervenala a Louisa se rozesmála. „Tohle jí neříkej! Celou hodinu jsem ji předsvědčovala o pravém opaku.“

„A stejně se ti to nepovedlo,“ dodala Katie suše.

„Tak...“ zasmála se Bobbie, „kdepak je?“

Katie bylo hned jasné, o kom Bobbie mluví, ale žádná dobrá odpověď ji nenapadla. Zavřela oči a přemýšlela. Od začátku jí bylo jasné, že se zpráva o jejím novém příteli rozšíří už před oslavou a že na něj všichni budou zvědaví, ale snažila se nemyslet na to, jak všechny ty zvědavé dotazy zodpoví. Jinak by ji nic na světě nepřinutilo sem přijít.

„Katie... Katie...“ šfouchla do ní sestra. Chtěla něco namítnout, ale když otevřela oči, nezmohla se už na jedinou hlásku. Ve dveřích stál Sebastian.

I ve společnosti mužů z Crightonova rodu, všech více či méně urostlých, černovlasých a velmi přitažlivých, na sebe dokázal strhnout pozornost. Katie dovolila svým vyprahlým smyslům, aby si jeho přítomnost vychutnaly. Když se na něj chvíli mlčky dívala, otočil hlavu a všimnul si jí.

Katie zadržela dech. Při pohledu na něj se jí zdálo... ne, zcela jasně cítila... chtělo se jí uvěřit... Srdce se jí divoce rozbušilo, zástupy příbuzných kolem nich jako by se rozplynuly. Nedokázala od něj odtrhnout oči, až po chvíli poznala, že jeho rty šeptají její jméno. Pak vyrazil směrem k ní a její sestra ji postrčila jeho směrem. To ale Katie ani nevnímala, poslušně vykročila směrem k němu.

Sebastian byl zvyklý na velké rodinné sešlosti. Sám měl ve městě spoustu příbuzných, ale teď konečně pochopil, proč se Ben Crighon vždycky tvářil, že jejich rodina je něco výjimečného. V jídelně bylo tolik lidí, že bylo těžko uvěřit, že jsou spolu všichni nějak příbuzní. Ale jeho tu zajímal jen jediný člověk. Ve dveřích se rychle rozhlédl a našel Katii. Stála vedle své sestry a na sobě měla šaty, ve kterých vypadala tak křehce a nadpozemsky jako nějaká lesní víla. Zadržel dech a jejich pohledy se setkaly. Uvědomil si, že v jejich očích se zračí právě ty city, které v posledních dnech řídily každý jeho krok.

„Katie...“ vzdychl tiše. Dav, který je obklopoval, jako by se rozestoupil a zmizel kdesi stranou, mimo jejich vnímání.

„Katie...“

Když k ní došel, zašeptal její jméno podruhé. Katie zavřela oči a ani se nesnažila skrývat vzrušení, které rozechvívalo celé její tělo. Pak ji pomalu objal a políbil.

„Sebastiane,“ zašeptala a její rty mu dlouze oplatily jeho polibek.

„Chybělas mi,“ zašeptal. „Proč ses neozvala... proč jsi aspoň nezavolala? Ztráta času ti to říkat. Celá ta oslava je ztráta času. Proč jsme tady?“

A proč na sobě máš ty zatracené šaty, když při každém pohledu na tebe..."

"Sebastiane," přerušila ho a položila mu prst na rty. Lehce se usmála a její tváře se začervenaly. Vzal její ruku a něžně ji políbil. "Jsou tady děti," připomněla mu, ale z jejího pohledu poznal, že by s ním raději byla o samotě.

Děti... najednou si vzpomněl na něco, co tenhle kouzelný okamžik odsunul hluboko do jeho podvědomí.

Zatlačil ji stranou, aby je nikdo neslyšel, a naléhavě zašeptal: „Možná nosíš mé dítě... naše dítě..."

Katie měla co dělat, aby zadržela překvapený výkřik. I v téhle situaci jí to, co říkal, připadalo příliš intimní.

"Ne, myslím, že ne," řekla, když se ovládla.

"Zatím ne," řekl a lehce se usmál.

Zatím ne... Katie se zatočila hlava, měla pocit, že každou chvíli omdlí, ať už vzrušením, pohoršením nebo prostě štěstím.

Jak se tohle mohlo stát? Jak to že se ty zlověstné černé mraky, které se nad ní stahovaly, najednou proměnily v modrou oblohu a sluneční svít? Ta proměna trvala jediný okamžik, stačil jen jeden pohled.

"Nikdy by mě nenapadlo, že přijdeš," zašeptala. "Chtěla jsem všem říct, že to byl omyl, nedorozumění. Ani ve snu by mě nenapadlo..."

"Ne," přerušil ji Seb a zatvářil se velmi provinile. "Myslela sis, že to, co se mezi námi odehrálo, bylo příliš přízemní, bezvýznamné?"

Katie bez váhání zavrtěla hlavou.

"Oh ne... to ne... bylo to..." zarazila se a podívala se mu do očí, upřímně, ale trochu stydlivě. "By-

lo to krásné, Sebastiane, kouzelné... nikdy bych nevěřila, že to může být tak krásné. Trochu mě to vyděsilo, když jsem si uvědomila, že všechen hněv, všechen odpor, který jsem vůči tobě cítila, byl jen podvědomou obranou před tím, co se mezi námi nakonec stejně stalo."

"A co ke mně cítíš doopravdy?" zeptal se vážně.

Katie se na něj podívala. V jeho očích viděla, že jí prosí, aby byla upřímná. Věděla, že mu může věřit.

Zhluboka se nadechla.

"Miluju tě," zašeptala.

Cítila, že se v tu chvíli celé jeho tělo napnulo. "Pojďme odsud nějak zmizet," zašeptal jí. "Chtěl bych ti něco říct... něco ukázat... To všechno ty šaty," zavrčel. "Člověk by se z nich zbláznil. Nebo z tebe, Katie Crightonová. Když jsem s tebou, bylo by snadné zešlést touhou... zešlést láskou."

"Nemůžeme přece odejít," zadržela ho Katie. Její rodina se taktně rozestoupila a ji a Sebastiana teď obklopovala hradba mlčení.

"Jestli se na mě nepřestaneš takhle dívat, budu se s tebou milovat přímo tady, ať se děje, co se děje. To by na tvého dědečka udělalo dojem, vid'?" zavrčel jí do ucha. "Asi mám v sobě víc cikánské krve, než bych chtěl, ale určitě to stačí na to, abych tě odsud unesl a někam z tebou utekl, tak jako to udělal jeden z mých slavných předků."

"Sebastiane," namítla vzrušeně, "musím se aspoň přivítat s dědečkem, chvíli tu zůstat s rodinou..."

"To přivítání s dědečkem se zřejmě protáhne," zašeptal chmurně. "Aspoň podle toho, jak se na mě dívá od okamžiku, co jsem se tu objevil."

„Dobře. Dej mi pár minut, abych mu to vysvětlila,“ navrhla mu. „Pak tě představím.“

Sebastian přikývl a pustil ji, ale když už chtěla odejít, znovu ji k sobě přitiskl a krátce, ale velmi vášnivě ji políbil. „Pár minut,“ připomněl jí. „Víc ne. My dva máme hodně co dohánět.“

„Mmm... celý týden,“ zašeptala vzrušeně, ale pak se mu vytrhla a vyrazila za dědečkem.

Seb se za ní zasněně díval. Viděl v ní své štěstí, smysl svého života, svou budoucnost. Bylo mu jedno, co si myslí lidé kolem. A byl rozhodnut, že jí to velmi přesvědčivě dá najevo, jak jen se k němu vrátí. Ty šaty... zavřel oči a představoval si, jaké by bylo dotknout se jich, cítit pod nimi její tělo, políbit ji...

Oči otevřel až ve chvíli, kdy zaslechl ženský hlas vedle sebe. „Můj bože, ta Katie úplně září,“ řekla Alison Fordová tiše a její sestra Rachel přikývla. „Málem bych ji nepoznala.“

Byly to dcery Henryho Crightona, Benova bratrance. Obě byly zhruba o dvacet let starší než Katie, byly vdané a měly děti.

„Mmm... když si vzpomenu, jak vypadala na Louisině svatbě,“ poznamenala Alison.

„To je pravda. Nikdo o tom sice nemluvil, ale měla jsem tenkrát pocit, že ke Garethovi cítí o něco víc než jen sesterskou lásku.“

„Myslíš, že spolu něco měli?“

Obě ženy pomalu přecházely dál do sálu a mluvily tak tiše, že jim Seb nic dalšího nerozuměl. Prudce se rozhlédl kolem sebe a skoro okamžitě našel toho, koho hledal. Gareth, Louisin manžel, stál hned vedle Katie. Dívala se na něj a smála se, byla tak blízko, že kdyby v tu chvíli sklonil hlavu...

Seb nebyl od přírody moc žárlivý, ale když viděl, jak Katie koketuje s tím mužem a slyšel, co se o nich povídá... Snad právě proto, že to přišlo ve chvíli, kdy sám zjistil, jak moc ji miluje, kdy jeho city byly ještě příliš křehké, se mu žárlivostí úplně ztmělo před očima. Nedokázal se ovládat.

Jak si ten Gareth vůbec troufá stoupnout si vedle ní tak blízko? Jak si dovoluje s ní mluvit, když ví, že tu není sama? Jak by jí také mohl odolát, když má na sobě šaty, které by i světce přivedly na bezbožné myšlenky...

Gareth se právě dostal k pointě jedné zábavné historky a Katie se rozpustile usmála. Sama by nevěřila, jak příjemná bude jeho společnost, jakmile se oprostí od své skryté lásky k němu. Necítila se ani trochu špatně, byla ráda, že se s ním konečně dokáže normálně bavit, a i na něm bylo vidět, že z toho má radost. Ten Gareth, o kterém si myslela, že ho miluje, byl jen výtvozem její představivosti. Byla to jen plytká, jednorozměrná a prakticky bezpohlavní postava, která se skutečným Garethem neměla vůbec nic společného.

„Myslel jsem, že ses chtěla pozdravit s dědečkem.“

Katie sebou trhla. Ani nevěděla, kde se tu vzal, ale najednou stál Sebastian mezi nimi. Nevraživě se na ni podíval.

„Ano... chtěla jsem... taky už jsem...“

„Ale pak jsi asi našla zábavnější společnost,“ dodal Seb hrubým hlasem.

Katie se na něj překvapeně podívala.

„Já...“

„No, nemusíš mi nic vysvětlovat,“ přerušil ji. „Právě jsem slyšel pár velmi zajímavých věcí.“

Koutkem oka Katie zachytila překvapené po-

hledy lidí stojících kolem nich a uvědomila si, že jsou už podruhé středem pozornosti. Gareth, který stál hned vedle nich, se začínal lehce mračit.

„Sebastiane,“ začala, ale on jako by ji neslyšel. Popadl ji za ruku a táhl ji ke dveřím.

„Pro koho sis vlastně své panenství šetřila?“ zašeptal rozčileně. „Pro mě ne, tím jsem si jistý.“

„Sebastiane,“ začala znovu, jakmile se dostali do prázdného předpokojí.

„Pro Garetha, vid?“ vyštěkl vztek. „Pro Garetha, pro svého švagra,“ zdůraznil. „Vím, že ho miluješ, takže se ani nesnaž mi to rozmlouvat. Proto sis na sebe vzala ty šaty? To kvůli němu... doufala jsi snad, že...“

„Ty žárlíš,“ řekla překvapeně, když viděla, jak se na ni dívá. „A navíc... navíc se pleteš... už Garetha nemiluju.“

„Cože?“ zavrčel tiše. „Gareth nestojí o tebe, protože se oženil s tvou sestrou... rád bych tomu uvěřil, ale stačilo se na vás podívat, jak spolu láskujete...“

„Sebastiane, teď se strašně mylíš,“ přerušila ho Katie skoro plačtivě.

„Ne, ty se strašlivě mylíš. Jestli sis jen na okamžik myslela, že bych dovolil jinému muži... že bych komukoli dovolil, aby se dostal mezi nás... Katie, já tě miluju, a jsem si zatraceně jistý, že ty mě taky, i když si třeba myslíš, že někdo jiný... Chci jenom šanci, abych ti mohl ukázat, jak krásné by to mohlo být, Katie. Nic víc nežádám a slibuju ti, že jestli...“

Zarazil se, když si všiml vážného pátravého pohledu, kterým se na něj dívala. Pak se rozhodl použít poslední trumf, kartu, o které si přísahal, že ji nikdy nepoužije, protože věděl, že je příliš ne-

bezpečná, že s takovým citovým dynamitem si zahrává jen blázen nebo zoufalec... ale teď si připadal jako obojí.

„Vzpomínáš si, co říkala ta cikánka?“ zeptal se chraplavě. „Viděla, že porodíš moje dítě, Katie.“

Jeho dítě... Katie se na něj dívala, viděla v jeho očích žárlivost, vášně i naději. Nic z toho nečekala, ještě dnes ráno byla přesvědčená o tom, že mu na ní vůbec nezáleží.

Jeho dítě... při té představě se jejím tělem rozlila sladká vlna lásky, která odplavila poslední pochybnosti.

„Ne,“ namítla jemně. „Ne tvoje dítě, Sebastiane...“ Usmála se na něj a lehce ho pohladila po tváři. „Naše dítě. Naše dítě, Sebastiane, tvé i mé.“

Chvilí se na ni mlčky díval, pak těžce polkl.

„Tak pojď! Co tady ještě děláme?“ zašeptal.

Katie se pootvrčenými dveřmi podívala do jídelny. Max právě Benovi oznamoval radostnou novinu o své nadějně kariéře a na dědečkově tváři bylo vidět, že tahle zpráva v jeho očích zdaleka přesahuje všechno, co mu dnes řekla ona, i všechno, co od ní snad chtěl slyšet.

V duchu poděkovala bratrovi a pak se Sebastianovi podívala do očí.

„Pravda,“ zašeptala. „Tak pojďme...“

„Řekl už jsem ti vůbec, jak moc tě miluju?“

„Mmm... ale jestli chceš, můžeš mi to klidně říct ještě jednou... nebo i vícrát,“ zašeptala Katie a přitulila se k němu.

Odpolední slunce pronikalo do jeho bytu a ozařovalo jejich nahá těla zlatavým světlem. Lehce ho pohladila po hrudi a na chvíli se zamyslela.

„Víš, nikdy jsem Garetha vlastně nemilovala,“

řekla mu tiše. „Dlouho jsem si to myslela, ale ten Gareth, kterého jsem milovala, žil jen v mojí představivosti. Takže nemáš na koho žárlit...“ Pátravě se na něj podívala. „Ty jsi byl ženatý, Sebastian. Určitě jsi Sandru miloval a...“

Rychle zavrtěl hlavou.

„Mysleli jsme si, že to je láska, ale byli jsme naivní. Měli jsme to poznat, jenže já byl tak upjatý, snažil jsem se za každou cenu dokázat, že nejsem jako jiní muži z naší rodiny... To manželství byl velký omyl a to, že jsme měli dítě, bylo ještě horší. Cítím se provinile, když si vzpomenu, kolik let moje dcera chodila po světě a neznala svého pravého otce, ale Sandra měla asi pravdu. Nemohla by to pochopit a jen by se kvůli tomu trápila. Naštěstí Sandra poznala George a ten dělal všechno pro to, aby byl Charlottě dobrým otcem.“

„Muselo to pro tebe být těžké,“ řekla jemně. „Ten pocit, že tvoje místo zaujal jiný muž.“

„Nebylo to snadné,“ připustil trpce. „Ale pro Charlotte to tak bylo lepší. Když jsem za ní poprvé přijel, bál jsem se, že ze mě bude zklamaná, že se mi nepodaří splnit její očekávání nebo že mi bude vyčítat ta léta, co jsem o ni nejevil zájem, ale Charlotte byla velmi velkorysá a snažila se najít si ke mně cestu stejně tak, jako jsem já hledal cestu k ní...“

„Mmm...“ Katie krátce zaváhala. „Co myslíš, jak se bude tvářit, až se dozví, že...“

Sebastian vážně přikývl. „Bojím se, že to nebude snadné.“

Srdce jí poskočilo.

„Opravdu?“

„Mmm... už jednou mi řekla, že v žádném pří-

padě...“ odmlčel se a Katie strnula. „Za žádných okolností na sebe prý nevezme šaty pro družičku, ve kterých by vypadala jako šlehačkový dortík.“

„Cože?“ trhla sebou a pak se rozesmála.

„Přímou tě zbožňuje,“ dodal vesele. „A už se určitě těší, že jí obstaráme nějaké nevlastní sourozence...“

Přitiskl ji k sobě a políbil, nejprve lehce, ale pak vášnivě. Dychtivě se k němu přitiskla.

„Víš, že bychom neměli...“ připomenul jí, ale její dotyky v něm probouzely takovou touhu, že nebylo možné jim odolat.

O chvíli později, když ležela v jeho náručí, se zasněně usmála.

„Viděla jsem ho... já jsem ho viděla... byl tak krásný...“

„Ano, já vím,“ přikývl tiše. „Taky jsem ho viděl.“

Podívali se na sebe a tiše vychutnávali kouzlo, které společně prožili.

„Byl ti tak podobný,“ zašeptala.

Zamračil se.

„Vůbec ne,“ namítl. „Podobal se tobě.“

Najednou pochopila.

„Dvojčata,“ zašeptala. „Budeme mít dvojčata, Sebastian.“

„Takže bychom si se svatbou měli pospíšet,“ přikývl.

Katie zaváhala.

„Myslím to vážně, Katie,“ řekl naléhavě. „Nechci s tebou jen žít a čekat, jak to dopadne. Miluju tě a jsem si jistý, že tě budu milovat do smrti.“

„Já tebe taky,“ ujistila ho a její tělo se rozechvělo štěstím.

„Takže jednoduchá, nenápadná svatba,“ pokračoval.

„To těžko,“ vzdychla si. „Ty jsi Cooke, já Crightonová. Budeme muset pozvat prakticky celé město. Ještě štěstí, že je v Haslewichi tak velký kostel.“

EPILOG

„Ještě štěstí, že je v Haslewichi tak velký kostel,“ řekla Jenny Crightonová svému muži.

„Mmm... vím, že se mají moc rádi, ale proč s tím musí tak pospíchat?“ zamračil se Jon, ale když si všiml jejího pohledu, po jeho tváři se rozlil chápatý úsměv.

„Aha,“ zasmál se. „Tak takhle to je...“

„Katie mi nic neřekla,“ upozornila ho Jenny. „Ale Louisa říká, že si je skoro jistá, a dobře víš, jak to u dvojčat bývá... je mezi nimi jakési pouto, kterému nemůžou uniknout.“ Zarazila se a lehce ho pohladila po tváři. Její muž byl také z dvojčat, ale jeho bratr David jako by zmizel.

„Víš, že tvůj otec pořád věří, že se David jednoho dne vrátí...“

„Ano, já vím,“ přikývl smutně. „Ale když jsem jel na Jamajku, měl jsem takový podivný pocit...“

„Jaký?“ zeptala se, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne, nic... Takže můžeme začít chystat svatbu. Což mi připomíná, že se blíží výročí Olivie a Caspara.“

Jenny se zamračila.

„Stalo se něco?“ podivil se.

„Já nevím,“ řekla váhavě. „Ale Olivia se mi poslední dobou zdá nějaká nesvá.“

„Mmm... máme teď strašně moc práce, a i když

nám Katie pomáhá, jak může, Olivia z toho asi má nervy. Mimochodem," usmál se, „budeme muset koupit ten rozkládací jídelní stůl.“

„Ten pro dvacet lidí? Vždyť jsi říkal, že je zbytečně velký.“

„To ano, ale když si spočítáš, jak rychle nás naši potomci zásobují vnučaty...“

„To je pravda,“ zasmála se Jenny. „Zrovna včera večer Katie říkala, že budou mít co dělat, aby se i s průvodem do kostela vůbec vešli. Když to posledně počítala, vyšlo jí prý, že bude mít tučet družiček.“

„Tucet družiček?“ vykřikla Charlotte, když ji téhož dne večer Katie zasvětila do svých plánů.

„Mmm... a všechny oblečené jako velké šlehačkové dortíčky,“ řekla Katie s vážnou tváří.

„Cože?“ zděsila se Charlotte, ale hned se rozesmála.

„Tak dobře, jestli tomu dobře rozumím, mám si je vzít na povel a ušetřit vám dvěma starostí. Ale v tom případě šaty vybírám sama.“

„Rozhodně,“ zasmála se Katie.

„Oh, jsem tak ráda, že jste se s tátou našli,“ řekla jí Charlotte vážně.

Katie se usmála a podívala se na Sebastiana, který seděl stranou a láskyplně je pozoroval. V jejích očích se objevila jiskřička štěstí.

„To já taky,“ řekla tiše.

HARLEQUIN®

Za měsíc nová Kolekce!

Proč šestnáctiletá Rosie utekla z domu? Vždyť její nevládní otec, senátor Barnard, jí a její starší sestře Kristy poskytl vše pro pohodlný a bezstarostný život. Co jen Rosii udělal, že dívka dala přednost rušným ulicím New Orleansu před luxusním domem? Krista neváhá vydat se Rosii do města hledat. Na své cestě se seznamuje s novinářem Jessem Cantrellem, který píše knihu o dětech s podobným osudem jako Rosie. Je to nejen schopný reportér, ale také laskavý člověk, který Kristě nabídne, že ji pomůže sestru najít...

V prodeji od 25. srpna!

Další dva příběhy z trilogie Emilie Richardsové
Cesta za láskou a Srub
na samotě vyjdou v září a říjnu.